

Cổ Mộ Kỳ Duyên

Contents

Cổ Mộ Kỳ Duyên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	19
13. Chương 13	21
14. Chương 14	22
15. Chương 15	24
16. Chương 16	25
17. Chương 17	26
18. Chương 18	28
19. Chương 19	29
20. Chương 20	31
21. Chương 21	32
22. Chương 22	33
23. Chương 23	35
24. Chương 24	36
25. Chương 25	38
26. Chương 26	39
27. Chương 27	41
28. Chương 28	42
29. Chương 29	44
30. Chương 30	45
31. Chương 31	46
32. Chương 32	48
33. Chương 33	49
34. Chương 34	51
35. Chương 35	52
36. Chương 36	54
37. Chương 37	56
38. Chương 38	58
39. Chương 39	59
40. Chương 40	60
41. Chương 41	62

Cổ Mộ Kỳ Duyên

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, cung đình, xuyên qua, nhất thụ nhất công, huyền huyền, HE Editor: luckfox Beta

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mo-ky-duyen>

1. Chương 1

“Các người nghe cho kỹ bốn soái nói đây, hai quân đối đầu, coi trọng chính là một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, tốc chiến tốc thắng, có thể một đao chặt đầu đối phương, tuyệt sẽ không dùng đến hai đao, như vậy vừa lãng phí thời gian, lại không nhân từ, gia tăng sự thống khổ của đối phương, cho dù là địch nhân, chúng ta cũng nên đề cao tính nhân đạo của quân đội triều đại Vũ Văn. . . .” xung quanh phạm vi vài trăm dặm một bãi đất rộng, đứng trên đài cao một thiếu niên hăng hái mặc giáp bào rực rỡ, đang hướng về phía đội quân đông nghìn nghịt như mây đen kia phát biểu tuyên ngôn chiến đấu của hắn.

Phía dưới có người đã muốn cười trộm, ai chẳng biết, mỗi ngày kêu gào rùm beng lễ vương thiên tuế, phô trương nhân nghĩa đạo đức, đại nguyên soái của đội quân thiên hạ, cởi bỏ quân trang chỉ là tơ lụa không hơn không kém! là con cháu, ỷ vào thanh danh gia thế cùng gương mặt khí chất anh tuấn mê hoặc đến chết người, cũng không biết đã bắt làm tù binh bao nhiêu tâm hồn nữ tử kinh thành, từ thiên kim tiểu thư xinh đẹp nhà công hầu đại thần, cho tới con gái độc nhất của gia đình dân chúng bình thường, thậm chí ngay cả hoa khôi thanh lâu cũng đề cao trong mắt, người nào lại không đem vị lễ vương thiên tuế này làm tình nhân trong mộng mà kính yêu, thậm chí có nữ tử nói, chỉ làm thiếp vương phủ, không làm vương phi, bởi vậy có thể thấy mị lực to lớn của vị Vương gia tôn kính này.

Wương gia tôn kính, họ Viên danh Dĩ tự Tử Khiêm, là ngũ hoàng tử của Thiên Dực đế, vương triều Vũ Văn, hắn từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh, văn võ toàn tài, mười bốn tuổi theo đại quân xuất chinh, nhưng chủ soái lại bị người âm toán hi sinh trên mặt trận, rơi vào tình huống một mình gánh vác, chẳng những có thể vẫn hồi sinh thể không chút thất bại, còn tiến quân thần tốc mấy ngàn dặm tới địch quốc, thẳng đến đô thành, khiến hoàng đế địch quốc tự mình đi ra đưa thư xin hàng, đáp ứng quy phục cống nạp hàng năm. Cái tên Viên Dĩ từ đây về sau lan truyền khắp thiên hạ.

Trong bốn năm về sau, Vũ Văn hoàng triều dưới sự dẫn đầu của Viên Dĩ, đã chinh phạt vô số, bách chiến bách thắng, cuối cùng tự mình rèn luyện ra năm mươi vạn đại quân vô địch tinh nhuệ, khiến các nước láng giềng xung quanh nghe tin đã sợ mất mật, chẳng những không dám mạo phạm, ngược lại chủ động đưa lên thần biểu, cũng bởi vậy Vũ Văn hoàng triều cũng được gọi là Thiên triều.

Chiến công hiển hách như thế, nói lý ra nên là người được lựa chọn duy nhất cho vị trí thái tử, song thứ nhất là tam hoàng tử Viên Trạc nhân hậu cơ trí, có tài trị quốc; thứ hai Viên Dĩ thái độ làm người phóng đãng bất kham, rất không thích bị bó buộc, hắn cùng với Viên Trạc tuy là hai hình mẫu khác nhau, nhưng từ nhỏ đã sống chung, tình cảm sâu sắc không gì sánh bằng, bởi vậy ngày Thiên Dực đế lập Viên Trạc làm thái tử, Viên Dĩ làm lễ vương kiêm đại nguyên soái quân đội, hắn phi thường tự tin Vũ Văn hoàng triều từ đây sẽ do hai nhi tử xuất sắc dẫn dắt, sẽ càng ngày càng hùng mạnh.

“Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi, giải tán đi.” Viên Dã nhìn ngày đã gần trưa, liền hạ lệnh giải tán, đợi đội quân như thủy triều kia tan rã hết, hắn mới bỏ giáp bào trên người xuống, một mặt đối với phó tướng Ly Vân bên cạnh nói: “Nhóm tân binh cũng không tệ lắm, đợi đến khi ra chiến trường có kinh nghiệm vài lần, chúng ta năm mươi vạn đại quân tinh nhuệ có thể gia tăng thêm mười vạn lực lượng tân binh, ha ha, thập phần không tồi a, ai nha, cũng không uổng công ta đứng đây nói đến cổ họng khô khốc.” Hắn liếc nghiêng Ly Vân một cái: “Này, người nói xem, đêm nay đi chỗ nào thì tốt? hình như Cẩm Lan Viện chúng ta đã lâu chưa đi, ai nha Bích Vân nhi chỉ sợ không biết có bao nhiêu tướng niệm ta, ừm, ta phải đi hảo hảo an ủi đồ dành nàng, bất quá hình như Thu Hồng viện cũng đã qua một thời gian dài chưa tới, ai nha.”

Ly Vân thật sự nghe không nổi nữa, không thể không cắt ngang hắn: “À, Vương gia, người hôm nay buổi tối. ừm, làm sao cũng không được đi, bởi vì. Bởi vì trong cung mới truyền xuống ý chỉ, nói có chuyện vô cùng quan trọng, triệu ngài vào cung thương nghị.”

“A? Chuyện vô cùng quan trọng?” Viên Dã nhướn mi, không phải lão phụ thân biết đêm nay mình muốn làm gì, nên lại bày ra lý do xấu xa nào đó để canh chừng hắn đấy chứ?

Cho dù hoài nghi cùng phỏng đoán, trước mắt Viên Dã cũng không có lá gan đi khơi lên cơn thịnh nộ của phụ hoàng cùng một trận lôi nhải của mẫu hậu, bởi vậy đến cuối cùng, hắn chỉ có thể thay y phục, không cam lòng, không muốn mà đi vào hoàng cung.

Sự thật chứng minh, Thiên Dực đế Viên Xương cũng không phải bởi vì đã biết kế hoạch của nhi tử thứ năm của hắn mà lâm thời triệu Viên Dã đến, quả thật là có một chuyện khẩn cấp đã xảy ra.

Trong ngự thư phòng, Thiên Dực đế sắc mặt ngưng trọng bước đi thông thả, bảy đứa con của hắn đang tụm lại một góc trong phòng, yên lặng truyền nhau xem một kiện phong thư.

Sau một lúc lâu, phong thư trở lại trên tay Thiên Dực đế, hắn ngẩng mắt lên lướt qua trên người bảy nhi tử của mình một vòng: “Hiện tại, các người cũng đều minh bạch sự tình xảy ra rồi chứ?”

Trước hết là Viên Trạc gật đầu: “Đơn giản mà nói, phụ hoàng, chúng ta chính là Đông đại lục, thánh sơn thần linh lần này đem nhiệm vụ phá giải oán linh cầm hận ngàn năm cho hoàng triều Vũ Văn chúng ta đúng không? Cho nên chúng ta phải phái ra một hoàng tử đi hóa giải nỗi cầm hận của oán linh kia, bằng không tương lai trong mười năm, đông đại lục sẽ gặp thiên tai không ngừng, có phải như vậy không?”

Thiên Dực đế gật gù: “Đúng vậy, lời Trạc nhi nói đều đúng, thế nhưng chuyện này, vẫn là ẩn số mà Đông đại lục chúng ta không giải thích được, thánh sơn thần linh cứ trăm năm sẽ hướng tới một quốc gia đưa ra thánh lệnh, khiến quốc gia đó phái hoàng tử đi tới mộ Đông Đế, nghĩ biện pháp khiến hai khối yên vân chí bảo đã khấu trừ trong mộ có thể kết hợp làm một, thật ra lại nói tiếp, đây cũng không phải là nhiệm vụ khó khăn, tuy rằng cơ quan trong mộ và các nhân tố nguy hiểm không thể biết trước rất nhiều, nhưng từng quốc gia phái ra, đều là những hoàng tử đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, khiến ta khó hiểu chính là, từng hoàng tử sau khi trở về, nếu không nửa đường gãy cánh, thì cho dù đến trước mặt yên vân đã khấu trừ vẫn không cách nào có thể kết hợp được, hơn nữa từng hoàng tử sau khi trở về, đều sẽ bị thương thể nhẹ hoặc nặng, không thì tàn tật, nhưng cái gọi là mười năm thiên tai, lại chưa từng phát sinh qua, điều này quả thực rất kỳ quái, thần linh trên thánh sơn không thể có bất cứ hư ngôn nào.”

Viên Trạc cười nói: “Phụ hoàng, những mê hoặc này đã quá nhiều Đông đại lục hơn một ngàn năm, làm sao chúng ta ở chỗ này nói vài câu là có thể có được đáp án chứ, chúng ta vẫn là ngẫm xem sẽ phái ai đi cho thỏa đáng.” Hắn trong giọng nói đã toát lên tia lo lắng thật sâu, bởi vì theo các bài học thất bại trước đó, phạm là hoàng tử đi tới mộ Đông Đế, cuối cùng không một ai có thể toàn thân trở ra, đều là nhẹ thì tàn tật, cho nên hắn cũng vì thế mà trước vận mệnh của huynh đệ bị lựa chọn mà lo lắng.

2. Chương 2

Vấn đề này hiển nhiên cũng rất khó cho Thiên Dực đế, hắn nhìn lướt qua trên người từng đứa con, thành thật mà nói, người con nào cũng đều là bảo bối yêu quý của hắn, nhưng vì hòa bình tốt đẹp của Đông đại

lục, đây là hy sinh nhất định phải làm, phái hoàng tử đi, tuy rằng không hoàn thành nhiệm vụ, nhưng thiên tai cũng không phát sinh, chỉ khi nào không phái hoàng tử tiến đến, ai biết sẽ phát sinh mười dạng tai họa đáng sợ thế nào chứ, huống chi bọn họ là Vũ Văn Thiên triều, càng phải đáp ứng làm gương cho chúng quốc, cho nên hoàng tử này, là nhất định phải phái đi.

“Lão lục, Lão thất niên kỉ còn quá nhỏ, hai người bọn chúng liền loại trừ đi.” Thiên Dực để thờ dài, ánh mắt xẹt qua trên người Viên Trạc: “Người là thái tử, không thể có gì sơ xuất, cho nên Trạc nhi cũng ngoại trừ.” Hắn lại liếc mắt nhìn Viên Dã một cái, đây là nhi tử mình yêu quý nhất, lại là trụ cột đứng đầu của đội quân Vũ Văn hoàng triều, nói về lý, mình cũng nên lưu hắn lại, nhưng cứ cái dạng này, tựa hồ bản thân có chút thiên vị, chỉ sợ ba nhi tử khác không phục, nhưng hắn lại quả thực không muốn để Viên Dã đi vào, cuối cùng đành phải do dự mà hỏi: “Tử Khiêm a, việc huấn luyện tân binh của người như thế nào rồi? Có thể bắt đầu đi không?”

Không ngờ, Viên Dã vậy mà lại trở nên hưng khởi, lớn tiếng nói: “Bắt đầu đi bắt đầu đi, phụ hoàng người cứ yên tâm đi, tân binh nơi đó không có chuyện gì, cái kia nếu không còn việc gì khác, ta hiện tại liền đi a.” Hắn nói xong thì đứng dậy, sải bước định tiến ra ngoài.

Đừng nói Thiên Dực để, ngay cả mấy hoàng tử khác cũng đều sợ ngây người, không biết một nhiệm vụ rủi ro như vậy, sao Viên Dã thế mà lại vui mừng tiếp nhận.

Thiên Dực để thầm nghĩ chẳng lẽ mình vẫn luôn không hiểu nhi tử thứ năm này, kỳ thật hắn là người ham mạo hiểm sao? Chợt thấy đứa con lớn nhất Viên Lộ đứng lên nói: “Phụ hoàng, Ngũ đệ là nhân tài trụ cột không thể thiếu của Vũ Văn hoàng triều chúng ta, tuyệt đối không thể để gặp nguy hiểm, ta biết phụ hoàng lo lắng ra sao, ngài sợ năm chúng ta sẽ cảm thấy không công bằng, nhưng mà phụ hoàng quá mức lo lắng rồi, vì cơ nghiệp ngàn đời của Vũ Văn hoàng triều, nhi thần nguyện sẵn sàng đi tới mộ Đông Đế.” Tiếp theo Nhị hoàng tử cùng tứ Hoàng Tử cũng đều tỏ thái độ nguyện đi.

Thiên Dực để vô cùng cảm động, thở dài một hơi nói: “Từ xưa đến nay, bậc đế vương cho dù là huynh đệ thì tình cảm cũng rất mỏng manh, vì ngôi vị hoàng đế thậm chí huynh đệ, phụ tử tàn sát có bao nhiêu không kể hết, khó được các người đoàn kết như vậy, có bảy huynh đệ các người, vạn năm cơ nghiệp của Vũ Văn hoàng triều ta sao còn phải lo lắng.” Hắn lại nhìn thoáng Viên Dã vẻ mặt đang có chút nghi hoặc, kiên quyết nói: “Dã nhi nếu đã đứng ra đảm nhận, có lẽ đó là ý trời, huống chi trong mấy huynh đệ các người, vẫn là công phu hắn cao nhất, nhiệm vụ đi mộ Đông Đế lần này, liền giao cho hắn đi.”

Hắn lại đến trước mặt Viên Dã, trầm thanh nói: “Tử Khiêm a, lần này đi tới mộ Đông Đế, không giống như người ở trên chiến trường, có thiên quân vạn mã để người điều khiển, hơn nữa trong mộ cơ quan hung hiểm vô số, người nhất định phải để ý mọi sự, phụ hoàng trước tiên đưa người tới chỗ quốc sư học một số phương pháp ứng phó, một năm sau ngày hôm nay, người liền có thể xuất phát đi tới mộ Đông Đế, chỉ mong yên vân đã khấu trừ có thể vì người mà kết hợp hai khối làm một, để từ đây các quốc gia sau này bình yên, nếu không cứ trăm năm một lần bị sứ mệnh này làm cho lo lắng”.

Ánh mắt Viên Dã đã muốn dựng đứng, cho đến khi lão cha hắn vui vẻ yên tâm rồi đi, các ca ca đệ đệ khác bắt đầu bao vây, sự khôn ngoan của hắn mới có một chút thanh tĩnh, Nhị hoàng tử Viên Phong liền trách hắn nói: “Ngũ đệ a, người thật không nên tiếp nhận nhiệm vụ như vậy, người chính là chiến thần của Vũ Văn hoàng triều chúng ta, chẳng lẽ người không nhận, các huynh đệ còn có thể oán người sao? Không bằng chúng ta cùng đi tới phụ hoàng nói, cứ để ta đi được rồi.”

Viên Dã thở dài một tiếng: “Quên đi Nhị ca, chuyện này là ta tự làm tự chịu, vừa rồi sau khi phụ hoàng nói xong ta một câu cũng không nghe vào, đang nghĩ đêm nay phải đi Cẩm Lan viện hay là đi Thu Hồng viện, cho nên phụ hoàng vừa hỏi ta có thể hay không bắt đầu đi, ta liền vội vàng đáp ứng lại, ai biết hắn là để ta đi tới mộ Đông Đế, không phải câu lan viện a.”

Lời này vừa nói ra, mấy hoàng tử trưởng thành trong lòng đều nổi nóng, hai vị tiểu hoàng tử kia còn khờ dại liền hỏi Tam ca bọn hắn: “Cẩm Lan viện cùng Thu Hồng viện là địa phương nào, câu lan viện là nơi đâu?” Viên Trạc tức giận hận không thể cho Ngũ đệ phong lưu này một cái bạt tai, vội vàng lệnh cho nhũ mẫu mang hai vị tiểu hoàng tử đi, hắn lúc này mới cá giận: “Người a người a, chuyện đại sự như thế mà người cũng dám, thật sự là làm cho ta tức chết mà.”

Viên Lộ cùng Viên Phong, Viên Nhiếp lúc đầu còn vô cùng tức giận, nhưng ngẫm nghĩ lại, cảm thấy lúc này

không phải thời điểm sinh khí, nên lấy đại cục làm trọng, liền đều định đi cùng Viên Dã đổi lại, đã thấy hần khoát tay ngăn cản, nghiêm mặt nói: “Các người cũng không cần nói, trong bảy hoàng tử, võ công của ta là cao nhất, có kinh nghiệm nhiều nhất chính là ta, nếu trong chúng ta phải có một người đi mạo hiểm như vậy, cũng không hề nghi ngờ đó chắc hẳn là ta, các ca ca nếu thật lòng yêu thương ta, mỗi ngày thay ta thắp hương bái Phật là tốt rồi.” Hần bỗng nhiên lại lộ ra bộ dáng tươi cười: “Huống chi nơi này thông minh nhất cũng là ta, tôi thích hợp cùng quốc sư học tập phương pháp ứng phó cơ quan hiểm ác trong mộ, hắc hắc, có lẽ các người phải thắp hương bái Phật cầu phù hộ không phải là ta, mà là cương thi trong mộ kia đấy.”

“Người tiểu tử này.” Viên Lộ cùng Viên Trạc cười mắng, tiếp theo trong lòng lại tràn đầy lo lắng, bất quá Viên Dã theo sau lại huyết sáo cả lơ phát phơ rời đi, sự tình thành ra kết cục không thể tránh được. Mà trong chôn u minh tâm tối, bánh răng số phận đã bắt đầu chuyển động.

3. Chương 3

Được thánh sử xoa nhẹ đầu để chúc phúc sau đó một mình tiến vào mộ Đông Đế, theo sau đó, hai phiến cánh cửa ngôi mộ ” Ba” một tiếng liền khép kín, Viên Dã lập tức cảm thấy vài tia khí lạnh bao quanh mình, xung quanh bầu không khí lập tức trở nên u ám, trong lòng tựa hồ cũng đột nhiên trở nên trầm trọng.

Hắn biết rằng khảo nghiệm bắt đầu rồi, nhất định phải trong cổ mộ phức tạp khổng lồ như mê cung này tìm được chủ mộ thất, còn muốn nghe đâu ở giữa chủ mộ thất to lớn khó có thể hình dung được này, tìm ra hai khối yên vân khẩu trừ, cuối cùng làm cho chúng hợp lại làm một, hơn nữa trong suốt quá trình ở đây, người không thể mang theo bất cứ thứ gì tương trợ, nếu không mức độ khó khăn cùng nguy hiểm sẽ gia tăng mười lần thậm chí hai mươi lần, đây là do thánh sử trước khi hắn tiến vào mộ đã nói cho hắn biết.

Không thể nghi ngờ, đây là nhiệm vụ khó khăn nhất, nghe nói hoàng tử cuối cùng lâu nhất là trải qua một năm mới ra khỏi mộ, vào thời điểm lúc ra ngoài, hẳn cả người đã sắp thành dã nhân luôn rồi.

Viên Dã thở ra một hơi thật dài, hẳn tuy chỉ là thiếu niên mười tám tuổi, nhưng ba năm chinh chiến đã khiến hắn trở nên từng trải hơn nhiều, máu tanh cùng chết chóc rèn luyện ý chí cùng tính cách kiên định của hắn , do đó sẽ không vì cổ mộ âm u này mà để bụng, dòng áp lực trong chớp mắt vô hình chung liền tiêu tán .

Dẫn thích ứng bên trong cổ mộ tối tăm, Viên Dã quả quyết đi về phía phó mộ thất thứ nhất, trước khi đến đây, hắn đã đem bản đồ mộ Đông Đế chặt chẽ ghi tạc trong đầu, đây cũng là bài học bắt buộc của hoàng tử tiếp nhận, bằng không đừng nói tìm kiếm yên vân khẩu trừ, sống sót để ra khỏi mộ Đông Đế đã là cả một vấn đề.

Ở giữa phó mộ thất đầu tiên, không có bất cứ cơ quan nào, khảo nghiệm vô hình tuy rằng từ thời khắc tiến vào mộ đã bắt đầu, thế nhưng khảo nghiệm hữu hình cũng sẽ từ sau khi ra khỏi phó mộ thất thứ nhất mới có thể xuất hiện.

Nương theo ánh nến sáng dài trong phó mộ thất, Viên Dã tỉ mỉ kiểm tra gói đồ của mình, chỗ này mang theo cũng đủ thức ăn cùng nước uống cho hắn dùng trong mười ngày, nếu tiết kiệm một chút, có thể kiên trì một tháng, mỗi lửa cùng đuốc là quan trọng nhất, bởi vì nếu một tháng sau hắn vẫn chưa ra khỏi mộ, như vậy hắn phải tự tìm nguyên liệu ngay tại đây, ở trong mộ tìm kiếm sinh vật cùng nước ngọt, nghe quốc sư nói nước ngọt không thành vấn đề, đương nhiên, nói như vậy làm sao hắn lại không biết, thế nhưng nếu dùng sinh vật làm lương thực, thì nhất định phải có một đồng lửa đem nó nướng chín mới có thể ăn, huống chi trong mộ thất tuy rằng có nến chiếu sáng vĩnh viễn không tắt, nhưng tổng thể mà nói, ánh sáng vẫn rất mờ昧, có cây đuốc đảm bảo một chút vẫn hơn.

Tiếng cười chính là biện pháp tốt nhất để đối phó với cương thi. Viên Dã nhìn trong gói đồ thấy mười mấy cái chân lửa đen, không biết nên có cảm tưởng gì, đám cương thi như vậy mà lại thích bộ phận này, thật sự

là khiến hần không ngờ, chẳng lẽ thứ này mỹ vị vô cùng sao? Hần quyết định đợi tới khi ra khỏi mộ, nhất quyết phải làm cho đại sư phụ Yêu Nguyệt Lâu một cái chân lừa ném thử.

Cẩn thận kiểm tra một lần nữa, toàn bộ hoàn hảo không vấn đề gì, tiếp tục hướng về phía chủ mộ thất xuất phát. Viên Dã đắc ý mà tin tưởng thêm nhiều, vừa từ trong phó mộ thất đi ra, định cất bước theo một con đường khác, liền nghe được bên ngoài “rầm” một tiếng rung trời vang lên, tiếp theo là một tiếng tiếng kêu khóc thảm thiết: “ôi chao mù mù nha, khéo ngã chết ta mất.”

Viên Dã cả kinh, bước vài bước ra môn đạo kia, quả nhiên chỉ thấy dưới ánh sáng mỏng manh, nơi xa xa cách hần vài bước một sinh vật hình dáng kỳ quái đang ngồi, dường như đang ở nơi đây xoa cái mông, một bên đau thẳng đến nói lầm bầm.

Khảo nghiệm đầu tiên cuối cùng cũng tới. Khóe miệng Viên Dã cong lên một mặt cười lạnh: thật sự tên kia chẳng có chút sáng ý nào, mỗi lần đều để cho cương thi mở đường đầu tiên, nhớ lại ở chỗ quốc sư thấy được bản ghi chép của các vị hoàng tử đã vào qua mộ, Viên Dã sâu sắc rằng Đông Đế không có tí sáng tạo nào mà khinh thường: đại khái là con cương thi này trên mộ đạo nằm úp sấp chuẩn bị đánh lên mình, kết quả thời gian quá lâu. Hần nằm úp sấp không được cho nên ngã xuống, ai, quả nhiên cương thi đều là mấy loại liều mạng ngu ngốc.

Viên Dã từ trong bao đồ lấy ra một cái chân lừa đen, bước một bước lớn đi lên, tổng vật kia chính xác vào trong miệng cương thi, một bên hắc hắc cười gian nói: “Lão huynh, đồ ăn của người đây, ăn no cho ta rồi tiếp tục trở về nằm, ít quấy rầy ta lo liệu công việc nghiêm chỉnh.” Dù đang nói, cái chân lừa đen kia vẫn tiếp tục bị hần nhét vào trong miệng cương thi.

Bất ngờ chính là, chân lừa nhét vào được một nửa, thì làm sao cũng tắc không đi vào thêm nữa, Viên Dã nhin không được mắng: “Con bà nó, mồm con cương thi này sao lại nhỏ như vậy, sớm biết cương thi có cái miệng nhỏ như vậy, đã chuẩn bị chân lừa đen nhỏ chút. . . .” Hần vừa nói một bên vừa dùng sức đem cái chân lừa đen kia lấp đầy vào trong miệng cương thi, mà cương thi liều mạng giãy dụa, miệng phát ra thanh âm.” Ô ô ô”

Viên Dã có chút nóng nảy, nghĩ thầm, rằng cửa thứ nhất này chính mình không qua được, không phải đáng chê cười sao? Nghĩ đến đây, không khỏi tức giận, hừ lạnh nói: “Cho người thứ tốt người không ăn, không phải muốn ta đem người làm thịt chứ.” Vừa nói, buông chân lừa đen trên tay ra, hai tay liền như chớp bàn bắt lấy song chưởng cương thi, dự định trực tiếp đem cương thi không thức thời này kéo đi.

“Người. Người nói ai là cương thi chứ? Nhà các người cương thi có thể yếu đuối vậy hả? Người...người này sao có kiểu nói chuyện như vậy chứ.” “Cương thi” rống to, nhất thời làm Viên Dã bị hù dọa, vội vàng buông tay thối lui ra sau vài bước, chỉ thấy người ngồi trước mặt xác thực không giống cương thi, tuy rằng hần mặc y phục quái dị, lại là một đầu tóc ngắn, nhưng sắc mặt dung mạo đều tươi sáng, sống động vô cùng, quyết không có khả năng là người chết hoặc cương thi.

4. Chương 4

“Phi phi phi. Phi phi.” Bách Lý Giang quay mặt qua một bên phun nước miếng, đồng thời lầm rầm chữmắng: “Diễn cái trò gì không biết, làm cho ta lạc mắt lão cha, lão mẹ còn chưa tỉnh, còn thí nghiệm trên người ta một phen xuyên qua, lão thiên gia người có phải là nhàn rồi không có việc gì lấy một nhà chúng ta ra chơi đùa không?”

Hần đứng lên phủi bụi bặm trên người, một tay chỉ về phía Viên Dã: “Còn có người, người sao lại trẻ con như vậy? Nhà các người cương thi có thể biến thành hình dáng một người sống hả, mắt người đúng là mọc trên đỉnh đầu đi?” Hần vừa nói vừa đánh giá một chút hoàn cảnh bốn phía: “Oa, không phải chứ, mặc như vậy tiến vào trong cổ mộ sao? Chẳng lẽ dụng phải kẻ trộm mộ cổ đại?” Hần lại quay đầu đánh giá Viên Dã, như thể nhìn một quái vật.

Từ nhỏ đến lớn, nào có ai dám nói chuyện như thế với hắn, nhất là nam nhân. Dám bất kính như vậy với mình, quả thực là tội ác tày trời không thể tha.

“Dem tay của ngươi bỏ xuống, ta ghét nhất bị người ta lấy tay chĩa vào mặt ta.” Ngữ điệu lạnh lùng, lại làm cho khách không mời trước mắt hắn bắt đầu cười ha ha: “Nguyên lai mấy lời thoại trong phim đều lấy ra từ chỗ này a.” Dừng thẳng thắt lưng đang khom khom dậy, ngữ khí nghiêm túc đứng đắn: “Ta ghét nhất bị người ta dùng súng chĩa vào đầu của ta.” Rồi lại một trận cười.

Viên Dã cơ hồ có thể khẳng định tên gia hỏa từ trên trời giáng xuống kia là kẻ điên, nhưng mà cho dù là kẻ điên, dám đối với mình khinh thường như thế, cũng không thể buông tha hắn, tối trọng yếu là, nếu mình mềm lòng, để cho người này sống sót, vạn nhất bị oán linh của vị Đông Đế kia hiểu lầm hắn là người giúp đỡ mình, đem khảo nghiệm trong cổ mộ gia tăng gấp hai mươi lần khó khăn, thậm chí giận dữ khiến mình chết không toàn thây, vậy quá oan uổng.

Trong mắt Viên Dã xuất hiện sát khí mãnh liệt, hắn bỏ xuống mặt nạ phong lưu nho nhã hòa ái, tâm địa lãnh khốc vốn bị chiến tranh bồi dưỡng giờ xuất ra, hướng chỉ trước mặt người này chẳng những khinh thường hắn, vẫn rất có khả năng trở thành gánh nặng của hắn, vậy càng không thể lưu lại.

Ái kiếm “Thu Hoàng” đeo bên mình đột nhiên ra khỏi vỏ, hắn từ trước đến nay luôn cẩn thận, kẻ điên này không rõ lai lịch, vẫn là không nên khinh thường. Hắn đang cân nhắc có nên để cho Bách Lý Giang lưu lại toàn thây hay không, liền thấy đối phương rõ ràng là thoáng sống sót.

“Muốn giết ta?” Hắn hỏi, rồi mới lắc đầu: “Tính tình thế này không tốt, quá tàn nhẫn, việc đây ở thời đại chúng ta, có ý giết người là phải phán án tử hình.”

“Ngươi phải chết.” Viên Dã thản nhiên nói, nếu là một mỹ nữ, hắn còn có thể thương hương tiếc ngọc một phen, thậm chí có thể mang người đẹp cùng ra khỏi cổ mộ, nói vậy, cho dù chết cũng đáng, nhưng trước mặt nam nhân này con người nhỏ dòi mắt một mí cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, thật sự làm cho hắn không dậy nổi tí hứng thú nào, càng khỏi nói mềm lòng.

“Vậy được rồi, nếu trong chúng ta chỉ có thể một người sống.” Nam nhân đối diện có đôi mắt nhỏ tựa hồ thờ ơ, từ trong quần áo quái dị của hắn lấy ra một cái gì đấy màu bạc, rồi mới mở miệng cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết chính tề: “Tin tưởng ta, nếu trong chúng ta phải có một người chết, kia tuyệt đối là ngươi.”

Ngay cả hàm răng cũng đều nhỏ như vậy. Đây là ý nghĩ đầu tiên của Viên Dã, song hắn chợt tỉnh ngộ: mẹ nó, hàm răng nhỏ của hắn cùng ta thì có quan hệ gì, nhìn cái miệng nhỏ nhắn kia, có thể mở ra một hàm răng sao? Hắn lắc đầu, ném đi suy nghĩ nhảm chán trong đầu mình, rồi mới cười lạnh nói: “Phải không? Vậy ngươi có thể thử một lần, ta cho ngươi trước ba chiêu.”

“Đừng a, một chiêu ngươi nhất định phải chết, còn ba chiêu gì chứ.” Bách Lý Giang tiếp tục cười: “Như vậy đi, ta từ trước đến nay luôn coi trọng công bằng, không bằng ta cho ngươi xem trước công phu của ta.” Hắn có chút đắc ý dương dương tự đắc vũ khí màu bạc trong tay: “Cái kia ta báo trước một tiếng rõ ràng, kỹ thuật bắn súng của ta không chính xác, bất quá người to lớn như thế đứng chỗ ấy, bắn vào tim, cổ họng hay nơi nào tuy rằng ta không dám cam đoan, nhưng bắn loạn một lần, ta nghĩ vẫn có thể làm cho ngươi trọng thương ngã xuống đất, đương nhiên, thời điểm sinh tử của ngươi ta có thể mặc kệ a.”

Viên Dã tự nhận là tức chết người, bản lĩnh không đền mạng của mình là có, nhưng quái nhân trước mắt này còn có thể làm mình tức giận, cái gì gọi là trọng thương ngã xuống đất, gì mà thời điểm sinh tử sẽ không quán. Hắn âm thầm hạ quyết tâm, chờ hắn biểu diễn hết cái gì gọi là thuật bắn súng chó má, mình sẽ lập tức ra mấy kiếm đâm xuyên thật nhiều lỗ thủng trên người hắn, cái gì mà thời điểm sinh tử của mình cũng không quán.

“Bang” một thanh âm vang lên, kéo thần trí Viên Dã quay về, hắn kinh ngạc nhìn cái bàn bên trong phó mộ thất đang mở nhảy mất liền vỡ thành một đồng gỗ ở đằng kia.

“Kháo, súng gì đây?” Bách Lý Giang cũng kêu lên sợ hãi: “A Tam ngu ngốc kia có phải hay không đưa nhầm hàng, bột lạng thông thường nào có thể có uy lực lớn như thế, ha ha ha, lúc này có thể nói ta kiếm được món hời rồi.” Hắn đắc ý cười to.

Tiếng cười bị nghẹn dừng lại, ánh mắt Bách Lý Giang chậm rãi đi xuống dưới, cuối cùng nhìn chăm chú

đến khoảng cách chưa đến một tấc giữa cổ họng hắn với mũi kiếm: " Người. Người có ý gì? Người không thể không có phép tắc, ta cũng chỉ biểu diễn trước có một chút. . . ." Đáng giận, nguyên lai mấy tiểu thuyết võ hiệp đều là gạt người, xem tên gia hỏa lạnh lùng tàn khốc này, tưởng rằng hắn sẽ coi trọng chút đạo nghĩa, thật vô dụng.

"Không có ý gì, binh bất yếm trá*." Viên Dã thản nhiên mà phóng khoáng mở đầu, rồi mỉm cười: "Nga, quên chưa nói cho người, ta gọi là Viên Dã, Vương gia kiêm binh mã đại nguyên soái của Vũ Văn hoàng triều, những quy củ trong võ lâm đối với ta không ảnh hưởng."

"Bách Lý Giang, một nhân viên khảo cổ đơn giản." Bách Lý Giang tiếp tục ngẩng mũi kiếm nói chuyện, tính sai a tính sai, ai ngờ đến, thiếu niên cao thủ toàn thân khí phách trước mắt lại là một tên tội phạm chiến tranh không hơn không kém chút, nhìn bộ dáng của hắn ngạo mạn lạnh như băng, khẳng định đã xâm lược không ít quốc gia: "Ta. Ta chính là không cẩn thận rơi vào nơi này, ta đối với người không hề có bất cứ uy hiếp nào, người. Người muốn lấy đồ vật gì ở nơi này, ta. Ta cũng sẽ không tranh." Hắn nỗ lực chứng tỏ lập trường của bản thân.

*Binh bất yếm trá: chiến tranh không ngại dối lừa, việc quân cơ không nề dối trá

5. Chương 5

Viên Dã chán nản: " Cùng ta tranh cái gì? Người cho rằng ta đường đường là Vương gia tôn nghiêm kiêm đại nguyên soái quân đội tới nơi này để làm cái trò gì?" Hắn rống to, phong độ hoàn toàn biến mất, thật đúng là xui xẻo, vốn từ khi tiếp nhận nhiệm vụ liên quan đến ma quỷ oán hận như thế này đã đủ làm cho hắn buồn bực, mà trước mặt không biết từ đâu chui ra tên nam nhân hỗn đản này, lại còn mang theo dạng ánh mắt "Người là kẻ trộm mộ" mà nhìn mình.

"Vậy người đường đường là Vương gia tôn nghiêm kiêm binh mã đại nguyên soái tới nơi này làm cái gì a?" bản tính hiếu kỳ đã được nuôi dưỡng rất tốt bởi ngành khảo cổ bắt đầu xuất hiện, hơn nữa đây cũng là một loại chiến thuật nhằm trì hoãn.

Viên Dã cười lạnh một tiếng: " Người định chơi đùa cùng ta nhằm trì hoãn đúng không? Người nghĩ rằng ta sẽ mắc lừa? Quên đi, ta không cùng người tranh luận, sẽ khiến người vui vẻ, một kiếm tiên người về Tây thiên là được rồi." Hắn vừa đưa mũi kiếm tiến về phía trước nửa tấc, song lại nhìn đến hai tròng mắt Bách Lý Giang đều đang trợn trừng hình như đang nhìn về phía sau mình, ngữ điệu càng thêm hoảng sợ: " Chúng ta. Chúng ta có phải hay không. Hắn là. Trước. Trước tiên liên thủ."

"Còn muốn lôi kéo ta chơi đùa." Viên Dã lại cười: " Trò lừa bịp của người bây giờ cùng lắm là muốn gạt ta quay đầu lại, chiêu này quá lỗi thời rồi." Một chữ còn chưa kịp nói ra, hắn bỗng nhiên cảm thấy bên tai thổi đến một cơn gió lạnh tới tấp âm trầm, tiếp đó tựa hồ có một bàn tay đặt lên vai hắn, rồi một trận cười khiến cho đầu óc người ta tê dại: " khanh khách khanh khách khanh khách."

Dựa vào phản ứng vượt trội được rèn luyện nhiều năm trên chiến trường, Viên Dã trong nháy mắt liền rút lại Thu Hoàng kiếm, cũng không thèm nhìn liền hướng phía sau đâm tới, ngay sau đó thân mình cong lại, giống như tên bắn chạy nhanh ra ngoài.

Bất quá hắn phải thất vọng, Thu Hoàng kiếm nhẹ bay, không hề có cảm giác đâm vào da thịt, tiếng cười bên tai vẫn y nguyên như hình với bóng, hiện tại hắn đã khẳng định trên vai là một cái móng vuốt, bởi vì sức mạnh từ năm ngón tay phi thường rõ ràng. Viên Dã chưa từng gặp qua loại tình huống này, trong tình thế cấp bách hướng tới Bách Lý Giang rống to: " Người đứng ở đây làm gì? Giúp ta nhìn xem một kiếm kia rốt cuộc là có đâm trúng nó hay không a." Trong lòng hắn hy vọng cái loại bay bổng này chỉ là cảm giác sai lầm của bản thân.

"Đâm vào rồi." Bách Lý Giang trả lời kiên định, Viên Dã thở phào nhẹ nhõm, một khi đã như vậy không phải sợ hãi, chỉ cần máu của cương thi này chảy hết, tự nhiên sẽ từ trên người mình mà ngã xuống, trước

khi đến đây, quốc sư đã cố ý phủ bùa chú trên thân kiếm Thu Hoàng, bởi vì cương thi trong mộ Đông Đế đều vô cùng lợi hại, một khi chân lửa đen không đủ để đối phó với nó, vậy thì đâm nó một kiếm, bùa chú có thể làm cho máu nó chảy sạch, cũng là có thể giải trừ uy hiếp .

“Bất quá như vậy cũng vô ích, đó là một nữ quỷ, kiếm của ngươi xuyên thủng từ trước ra sau mặt nàng, dường như ngay cả một chút máu cũng đều không bắn ra.” thanh âm Bách Lý Giang lại yếu ớt vang lên, làm cho Viên Dã thiếu chút nữa mở miệng chửi mẹ nó.

“Người nói chuyện có thể nói một mạch cho xong không?” Mẹ nó nguyên lai là nữ quỷ, Thu Hoàng kiếm đối với nữ quỷ có thể không có tác dụng, đồng thời với tức giận, Viên Dã cũng nghi hoặc: nói lý ra loại nữ quỷ cao cấp này không nên xuất hiện ngay từ đầu chứ, mười mấy vị hoàng tử trong quá khứ cũng chỉ có ba bước cuối cùng mới gặp được nữ quỷ, sao mình có thể gặp “vận may” như vậy, chẳng lẽ bộ dạng quá xuất sắc chẳng những có thể chiêu gọi nữ nhân, mà còn có thể chiêu gọi nữ quỷ sao?

Nhưng hắn chợt phủ định ý nghĩ của mình, bởi vì hắn thấy Bách Lý Giang đang nhàn nhã đứng dựa vào tường, hắn lập tức tỉnh ngộ, mình sao có thể gặp may như thế, vừa tiến vào mộ liền gặp được nữ quỷ, chín phần chính là do cái ngôi sao tai họa kia ban tặng, Đông Đế đại nhân vĩ đại nhất định là xem hắn trở thành bạn đồng hành của mình, ông trời a, chẳng lẽ lão nhân gia hắn không thấy chính mình thiếu chút nữa đem tên gia hỏa kia làm thịt sao?

Bên tai tiếng cười lại vang lên, tiếng cười kia khó nghe đến mức ngay cả thần kinh cứng cõi như Viên Dã cũng thiếu chút nữa sụp đổ, cảm giác được quỷ thảo trên vai đã sắp ghim vào trong da thịt, hắn cuối cùng nhìn không được hết lớn: “Người cái tên sao chổi kia còn có lòng dạ mà đứng đây xem trò vui, còn không chạy nhanh lại đem nữ quỷ này kéo xuống cho ta .”

Không ai trả lời, Bách Lý Giang vẫn như cũ nhàn nhã mà đứng dựa vào tường. Viên Dã gần như bị chọc đến tức điên, oán hận nhìn chằm chằm Bách Lý Giang: “Lỗ tai người điếc sao? Mẹ nó ta hiện tại đã phải đựng độ ngay nữ quỷ, là do ai hại? Người còn mặt mũi nào mà đứng ở đây.”

“Nga, người là gọi ta sao? Thật có lỗi, ta cứ nghĩ người đang gọi tên chữ của tên tùy tùng nào đó chứ.” Bách Lý Giang kinh ngạc trừng lớn mắt, bất quá cũng không có ý định đến giúp: “Thực xin lỗi, tên của ta là Bách Lý Giang, không phải là sao chổi, người phải biết rõ điều này. Còn có a, ta xem nữ quỷ này đối với người dường như rất hài lòng, nếu người ta đã coi trọng người, ta làm sao lại tận lực đi phá hư tình cảm của con quỷ này khiến nó khóc đến khuynh tàn địa tấn chứ, người nói có phải hay không?”

“Tin hay không trước khi ta bị nữ quỷ bóp chết còn có thể làm thịt người?” Viên Dã nghiêng răng nghiêng lợi từng chữ từng chữ vụn ra, hừ, hắn muốn nhìn mình chết, mình dù thế nào cũng phải kéo hắn chôn cùng.

“Ta tin a, điều quan trọng là cho dù ta giúp người kéo nữ quỷ xuống, người không phải sẽ làm thịt ta sao? Thà rằng làm cho ta chết trong tay của người, còn không bằng để hai chúng ta dưới sự giúp đỡ của nữ quỷ đồng quy vu tận đi.” Bách Lý Giang buông lỏng, biểu tình cực kỳ tiếc nuối mà lại nghiêm túc.

“Người. . . .” suy đoán trước đây của mình hoàn toàn sai lầm, người này không phải kẻ điên, chẳng những không phải kẻ điên, hơn nữa còn vô cùng thông minh. Viên Dã trừng mắt nhìn hắn nửa ngày, tiếng cười của nữ quỷ lần thứ tư vang lên cuối cùng làm cho hắn toàn diện thỏa hiệp: ” Tốt lắm tốt lắm, ta thề, người giúp ta đem nữ quỷ kéo xuống dưới, ta tuyệt đối sẽ không giết người, không chỉ như thế, ta còn chịu trách nhiệm mang theo người ra khỏi cổ mộ này, chỉ cần hai chúng ta vận khí tốt, như vậy cuối cùng đã được chưa?”

6. Chương 6

“Người đã nói người cũng không coi trọng quy củ trong chốn vô lâm .” Bách Lý Giang lấy lời nói trước đây của Viên Dã đập lại hắn.

Viên Dã còn thiếu chút không học máu: “Ta xin người đại ca, ta tuy rằng không coi trọng quy củ, đối với người thân là Vương gia tôn nghiêm, cũng coi như lời nói vàng ngọc đáng giá nghìn vàng, chuyện của người

ta đã đáp ứng rồi tuyệt sẽ không nuốt lời.”

Có thể làm cho hấn ngay cả những từ ngữ chọi đại ca các loại cũng đều nói ra, có thể thấy được hấn thật sự là chịu không nổi những kích thích của nữ quỷ .

“Vậy thì ta tạm thời tin tưởng người một lần được rồi.” Bách Lý Giang gật đầu, kỳ thật hấn căn bản không tin nam nhân trước mắt này, nam nhân càng đẹp trai thông thường đều càng hư hỏng, đương nhiên, bản thân là ngoại lệ.

Bách Lý Giang luôn luôn yêu thích hình dáng đẹp trai của mình, không phải vì hấn tự yêu mình, mà là hấn đã gặp qua nhiều người đều dùng từ miêu tả nữ nhân là nhỏ gầy thanh tú để hình dung hấn, điều này làm hấn cảm thấy rất không thích.

Như thế mà được sao, rõ ràng là một đại nam nhân, tuy rằng hơi gầy một chút, nhưng tính ra cũng rất rắn rỏi, ngũ quan không hấn là tinh xảo, lại nhỏ một chút thì sao? Vì cái gì có thể gộp chung với thanh tú, dù sao đều là miêu tả bề ngoài xuất chúng, không bằng nói chính mình đẹp trai khí chất mạnh mẽ kiên cường là được rồi.

Đương nhiên, đây là Bách Lý Giang tự bằng lòng mà suy tưởng, cũng không được bạn bè các nơi thời hiện đại của hấn chấp nhận.

Hiện tại hấn sở dĩ đáp ứng giúp Viên Dã, cũng bởi vì hấn có đủ tự tin để tự bảo vệ mình, bất luận như thế nào, đem súng lục với uy lực cường đại kia đập chết ý đồ nuốt lời của Viên Dã còn có của để xài, khôn hơn một chút, lần này hấn tuyệt sẽ không lần nữa bị động.

Chính bởi vì sự tự tin này, cho nên Bách Lý Giang mới phúc hậu mà tiến lên cứu người, huống chi hấn cũng nghĩ, đây chính là cổ mộ thời xưa, rốt cuộc sẽ có vài thứ ma quái gì đó bản thân cũng không thể lý giải, có một người đi cùng mình chung quy so với ở trong này tự lẩn mò vẫn tốt hơn.

Thân là khảo cổ viên, kỳ thật những thủ đoạn của bọn trộm mộ này bọn họ cũng đều biết rõ, chẳng qua bởi vì mục đích bất đồng, thanh danh khảo cổ viên có thể so với những kẻ trộm mộ tốt hơn nhiều lắm.

Nhưng các vị tổ tiên được chôn lâu trong lòng đất sẽ không bởi vì danh tiếng tốt của bọn họ mà mặc cho bọn họ dễ dàng lấy đi thi thể cùng những vật chôn theo của bản thân, cho nên trên thực tế, chính xác các khảo cổ viên đều từng trải qua luyện tập, trong tay cũng có chút công phu.

Bách Lý Giang đương nhiên thuộc dạng người có chút công phu thực sự như thế, hấn đi về phía sau Viên Dã, từ trong ngực lấy ra một cái bọc nhỏ phiếm màu đỏ sẫm , giơ cao tay liền hướng trên người nữ quỷ vung đến.

Một đạo hình cung màu đỏ xẹt qua, nữ quỷ hét lên một tiếng, gương mặt bị tóc rối tung che khuất vì ngẩng đầu mà đã lộ ra, một cái lưỡi đỏ thật dài đột nhiên hướng tới Bách Lý Giang cuốn qua.

“Nguyên lai là quỷ treo cổ a.” Bách Lý Giang nói khẽ, sau một cái rùng mình lại lớn tiếng nói: “Ta nói Vương gia a, nữ quỷ này rất thích người, ta bất quá chỉ muốn đem nàng kéo xuống thôi, đã muốn liều mạng với ta luôn rồi.”

“Ta biết rồi, ta sẽ cảm tạ người.” Viên Dã không kiên nhẫn rống to, bỗng nhiên nghe từ phía sau lại là một tiếng thét chói tai đến thê lương, Ngay sau đó quỷ trảo hãm trên vai tựa hồ ra sức siết chặt giãy dụa sắp chết, cuối cùng cổ lực đạo này đột nhiên tiêu thất.

Viên Dã nhẹ nhàng thở ra, vừa quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bóng dáng màu trắng mờ hồ lơ lửng đang từ bàn chân dần dần biến mất, thoáng ngẩng đầu, liền thấy nữ quỷ đang dùng loại ánh mắt phần hận nhìn chằm chằm mình cùng Bách Lý Giang, cảnh tượng còn lại chỉ là một đầu lâu màu trắng thập phần kinh khủng.

Bách Lý Giang thở dài: “Vì cứu người, ta xem như đã chọi giận nữ quỷ này, người ta ở trong cổ mộ bao năm mới trở lại một lần, khó khăn lắm mới có một người dễ nhìn để coi trọng, còn bảo ta phải phá hủy.”

Hấn nhìn về phía Viên Dã, biểu tình bỗng nhiên trở nên nghiêm túc: “Kỳ thật nữ quỷ kia rất xinh đẹp, thật sự.”

Viên Dã dùng sức xoa xoa bả vai của mình: “Miễn. Muốn nói xinh đẹp, thì người so với nàng ta còn xinh đẹp hơn, không từ mà biệt, ngay cái đầu lưỡi kia, người có buồn nôn, buồn nôn không hử. Đúng rồi. . . .” Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Bách Lý Giang: ” Người dùng đồ vật gì đó để tiêu diệt nàng vậy?”

Bách Lý Giang giơ một tay: “Máu chó, máu chó đen thuần chủng chính thống. Vậy người vào trong cổ mộ lại không mang theo một chút máu chó nào sao?” Hắn hỏi lại Viên Dã.

“Máu chó? Vậy ra thứ này dùng để đối phó với ma quỷ rất hữu dụng hả?” Viên Dã một bộ dáng tò mò, làm cho Bách Lý Giang giật mình.

“Chẳng lẽ bọn họ thời đại này còn chưa phát hiện máu tươi của chó đen có thể đối phó với ma quỷ sao? Vẫn là nói công dụng gì đó của loại máu chó này từ mấy trăm năm về sau mới được chứng thực trong thực tiễn.” Hắn gãi gãi đầu, quên đi, không để ý tới nó, hiện tại cần phải biết rõ ràng một chuyện đã.

“Người nói người đường đường là một Vương gia, vậy người sao phải đi trộm mộ a? Còn nói là ta hại người gặp phải nữ quỷ, việc này vu cáo hãm hại có chứng cứ không?” Bách Lý Giang vô cùng nghiêm túc hỏi.

Viên Dã hừ hai tiếng, bả vai đau nhức nhìn chung cũng nhẹ đi một ít, hoàn hảo trong mình là quần áo bọc giáp được làm bằng tơ tằm tự nhiên kết cấu đầy đủ, bằng không một khi bị móng vuốt xé toạc đâm vào thịt, với cái loại độc quỷ này cũng không phải dễ dàng mà tiêu trừ được. Hắn nhìn thoáng qua Bách Lý Giang, đem quá trình sự việc đại khái nói một lần.

“Nguyên lai là như vậy a.” Bách Lý Giang cũng bình tĩnh đại ngộ: ” Như vậy linh hồn của vị Đông Đế kia đã nghĩ lầm chúng ta thành một phe, thật là, chẳng lẽ hắn không phát hiện người thiếu chút nữa đã đem ta một kiếm xuyên qua yết hầu sao?”

“Ta cũng hoài nghi như vậy.” Viên Dã buồn bực nói, rồi mới đứng dậy: “Tốt lắm, chuyện đã tới nước này, nói gì cũng vô dụng, dù sao Đông Đế đã nhận định chúng ta là cùng một nhóm, từ nay về sau còn không biết có bao nhiêu cửa ải nguy hiểm đang chờ chúng ta đâu.”

Bách Lý Giang đồng tình nhìn hắn: “Đúng vậy, ta đối với tương lai đã không còn ôm hy vọng gì rồi, liền khi nhìn thấy người xui xẻo vậy, còn đâu tinh thần chút, vừa mới tiến vào cổ mộ ta đã xác định rồi.” Hắn thốn thức lắc đầu, mà Viên Dã thì hung dữ quăng cho hắn một cái liếc mắt “Người còn dám nói”.

7. Chương 7

Bởi vì trong mộ đạo có nền thấp sáng lâu dài, cho nên cũng không cần dùng đến đuốc đèn gì đó, thế nhưng càng đi vào phía trong, ánh nền lại càng yếu ớt, cuối cùng rõ ràng chỉ còn lại trên tường một cây nến nhỏ cứ cách mười bước xa mới xuất hiện một lần, phát ra quang mang chỉ đủ bọn họ mơ hồ nhìn thấy những bức họa trên vách tường.

Nương theo ánh nền yếu ớt, cũng có thể nhìn ra bọn họ đang đi xuống một sườn núi, liếc mắt trông xa, tựa hồ không có điểm cuối, hai người đi thẳng đến gần nửa canh giờ, vẫn không hết đoạn đường này, lần này dừng nói Bách Lý Giang, liền ngay cả Viên Dã cũng phát giác có vấn đề .

“Không có khả năng a, mộ đạo có dài cũng không có thể dài ra đến vậy.” Viên Dã thì thào tự nói, quay lại nhìn về phía Bách Lý Giang: “Người nói người cũng đã vào không ít ngôi mộ, vậy người từng gặp quá loại tình huống này chưa?” Trong lòng có một phỏng đoán, nhưng hắn cũng không muốn tin.

Bách Lý Giang gật đầu nghiêm túc: “Chưa gặp qua, nhưng từng nghe nói qua, bất quá ta không muốn tin tưởng, nhưng chúng ta đã đi như thế trong một thời gian dài, chỉ sợ ta không thể không tin .” Hắn ngẩng đầu nhìn bức họa bên cạnh, rồi mới cùng Viên Dã tiếp tục đi tới trước.

Viên Dã lặng yên, hắn biết dụng ý của Bách Lý Giang khi nhìn bức họa, quả nhiên đi không đến năm mươi bước, chợt nghe tiếng chữ trầm thấp của đối phương: “Lại đây, quả nhiên là gặp lại .”

Hắn nhìn qua, chỉ thấy Bách Lý Giang gắt gao nhìn chăm chăm bức họa trên tường kia, tựa hồ ánh mắt muốn phát ra lửa, hắn lặng yên một chút, cuối cùng vẫn hỏi: “Chúng ta lại quay trở về phải không?”

Lúc này đổi lại là Bách Lý Giang lặng yên, sau một lúc lâu nghe hắn hung tợn nói: “Đi, lại đi một đoạn xem, đều là truyền thuyết gì đó, ta không tin ta lại có thể gặp phải.” Hắn bước nhanh hơn, lập tức liền vượt qua Viên Dã.

Lại đi không đến năm mươi bước, thân mình Bách Lý Giang liền dừng lại, lần này hắn không có mắng chửi thô tục, mà là đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn bức bức họa kia, xem chừng tùy thời đều có thể tê liệt ngã xuống hoặc ngất xỉu.

Lần này cho dù Viên Dã còn muốn lừa mình dối người, cũng đối gặt không nổi nữa, hắn yên lặng đi đến bên cạnh Bách Lý Giang: “Xem ra truyền thuyết gì đó cũng không phải không tồn tại, bức tường quý, chúng ta thế nhưng lại thật sự gặp phải.”

Hắn thở dài, từ trong ống tay áo rộng thùng thình lấy ra bùa chú: “Đây là quốc sư cho ta, chỉ có ba tờ, xem ra không thể không dùng.” Hắn nhìn tờ bùa chú kia, trên mặt lộ vẻ vô cùng tiếc hận.

“Bằng không ta lại tung một bao máu chó đi.” Bách Lý Giang đề nghị, hắn từ trước đến nay hay mềm lòng, nhìn đến vẻ mặt Viên Dã không muốn, liền có chút không đành lòng, huống chi hai người tương lai còn có thể gặp phải cái gì đều không thể nói chính xác, hiện tại phải dùng hết bùa chú cũng thật sự đáng tiếc.

“Máu chó của người dùng để đối phó với ma quỷ ở trong bóng tối cũng được sao?” Trong mắt Viên Dã dâng lên một tia hy vọng, sau nhìn đến Bách Lý Giang lắc đầu xấu hổ, hắn tức giận thu hồi ánh mắt: “Vậy không nên nói lời vô nghĩa.”

Bùa chú thoáng chốc từ trong tay Viên Dã được đốt lên, rồi hắn lầm bầm niệm vài câu thần chú, tro của bùa chú liền tung bay tứ phía.

Bách Lý Giang kêu lên sợ hãi: “Trời ạ, người sẽ tự bốc cháy mất, vậy nếu châm lửa, quần áo không phải toàn bộ đều xong đời sao? Trên người người sẽ bị bỏng không ít đi? Tối thiểu phải mất đến ba bộ. . .”

Không đợi nói xong Viên Dã liền không nhịn được mà cắt ngang hắn: “Người nói bấy cái gì đấy, đây là một loại nội công mà thôi, cái gì mà tự bốc cháy, nếu theo lời người nói, ta ở trên đường đều bị đốt thành trần truồng, ta đường đường Vương gia tôn nghiêm còn không muốn từ bỏ thể diện đâu?”

Hắn vừa nói vừa thúc giục Bách Lý Giang đi mau, hai người lúc này đếm số bước chân, quả nhiên, ở thời điểm đếm đến bước thứ bốn mươi hai, bọn họ lại thấy bức bức họa kia ở phía trước.

“Con bà nó đây là cái quỷ gì vậy?” Lúc này ngay cả Viên Dã đều nhịn không được mắng lời thô tục: “Quốc sư người, cái lão già kia, còn nói với ta cái trò kia chỉ cần là quỷ, đều có thể trấn áp, nói cái gì mà không đến thời điểm bắt đắc dĩ thì không được dùng, vừa mới rồi khi ta bị nữ quỷ quần thân đều không nở dùng, kết quả dùng ở trong này, lại một chút cũng không liên quan, người chờ bốn vương xem, ta nếu có thể ra ngoài, đối với phủ quốc sư của người đập cho tan tành.”

“Quên đi, lúc này tức giận cũng không ích gì.” Bách Lý Giang vỗ vai hắn: “Thời điểm vừa mới đi, trong lòng ta vẫn có một loại cảm giác kỳ quái, dường như có chỗ nào đó không đúng, đến đây, chúng ta tiếp tục đi một lúc xem, lần này chúng ta cầm tay nhau, nhìn bức họa hai bên đi.”

“Vì cái gì phải cầm tay nhau?” Viên Dã cảnh giác nhìn về phía Bách Lý Giang, ánh mắt hắn làm cho Bách Lý Giang đầu tiên là sửng sốt một chút, tiếp theo liền tỉnh ngộ.

“Chết tiệt, người cho người là ai? Hoa gặp hoa nở người gặp người thích hả? Đừng nói người còn không đạt đến tiêu chuẩn xứng đáng, coi như là tạm được đi, ta Bách Lý Giang cũng không thích nam nhân. Cho người cầm tay đi chính là bởi vì mộ đạo quá rộng, sợ chúng ta hơi chút sẽ tách ra dễ rơi vào cơ quan bên trong thôi.”

Bách Lý Giang chửi ầm lên, ngẫm lại vẫn chưa hết tức giận: “Quên đi, người nếu muốn giữ mình trong sạch như vậy, chúng ta liền tách ra đi, ai gặp phải cơ quan thì là số phận của cá nhân người đó.”

“Ta không phải có ý tứ kia.” Viên Dã có chút ngượng ngùng, hắn vừa rồi quả thực đã hiểu lầm ý định của Bách Lý Giang, bị người ta mắng cũng không có mặt mũi cãi lại, huống chi xem như là bạn đồng

hành thì nên liên kết lại, có thể không tách ra vẫn là không xa rời nhau thì tốt hơn, cho nên Viên Dã vì tổ vệ chính mình quả thực không có ý tứ kia, lập tức chủ động nắm tay Bách Lý Giang.

Bàn tay Bách Lý Giang so với hân nhỏ hơn nhiều, ban đầu là một loại khô ráo ấm áp rất thoải mái, Viên Dã không khỏi đối hân có thêm vài phần kính trọng, nếu đối thành người khác, lúc này không tẻ ra quần đã là sai lầm rồi, mà hân thể nhưng ngay cả mồ hôi lạnh cũng không ra, thật sự không thể không khiến người ta bội phục.

“Người đang toan tính cái gì? Chủ động nêu ra được không?” Bách Lý Giang hừ lạnh một tiếng, tránh một chút cũng không tránh ra, liền thuận theo Viên Dã đi.

Hai người không nói gì, nhưng ở trong mộ đạo vắng vẻ, có thể có một người để mình nắm tay, biết rằng không phải bản thân một mình tác chiến, loại cảm giác an tâm này cũng không thể dùng ngôn ngữ gì để hình dung. Viên Dã lúc này thậm chí cảm thấy được, có được người bạn như vậy, mặc dù nguy hiểm có gia tăng hơn mười, hai mươi lần, cũng đáng giá, hân không biết Bách Lý Giang lúc này có hay không cũng có ý nghĩ giống như vậy.

8. Chương 8

Lại là sau bốn mươi hai bước, hai người không hẹn mà cùng mắng một câu: “Chết tiệt, con bà nó. . . .” Bọn họ biết bức bích họa phía bên kia nhất định là lại quay về khởi điểm.

“Bên người là nội dung gì?” Viên Dã cơ hồ đã không muốn ôm hy vọng gì. Mà Bách Lý Giang thì dọc theo vách tường ngồi xuống: “Chúng ta nghỉ một lát, vừa ăn chút gì đó vừa nói đi.” Bởi vì lo lắng an nguy của cha mẹ, đã một ngày một đêm không ăn cơm, hân thật sự rất đói bụng.

Bất quá lời này mới vừa nói xong, hân liền đỏ mặt, vì hân đột nhiên nhớ ra bản thân không mang theo đồ gì để ăn, như vậy không thể nghỉ ngơi phải lấy đồ ăn của Viên Dã, tên gia hỏa xấu xa kia có cho hay không còn không biết, nhưng theo tính cách hân có oán tặc báo, nhất định sẽ cười nhạo vài câu.

Không ngờ đến, Viên Dã cũng không nói gì, mà từ cái bao lớn phía sau lôi ra một gói giấy dầu, từ trên mặt giấy, mỡ của chiếc bánh rán vàng óng ánh lừng lừng, hân đưa cho Bách Lý Giang miếng bánh, đem gói giấy dầu thả lại trong bao lớn, lại từ nơi đây lấy ra một cái bao tương đối nhỏ.

“Ăn đi.” Hân nói: “Đây vẫn còn tươi mới! Thịt bò, có thể ăn một hai bữa, từ nay về sau chúng ta sẽ ăn thịt bò khô, nói nghe có vẻ không tốt, nhưng nếu cũng giống như vị hoàng tử xui xẻo kia, phải một năm mới có thể ra khỏi mộ Đông Đế, chúng ta cũng phải giống hân ở trong mộ tìm kiếm cái ăn.”

Bánh rán! Hay thịt bò đều tản ra hương vị mê người, nhất là đối với Bách Lý Giang lúc này mà nói, chúng đúng là đáng yêu như vậy. Mà biểu hiện đối với Viên Dã trầm ổn rộng lượng thân lại là một Vương gia cũng làm cho hân có thiện cảm hơn.

“Ta nói trước tiên đi.” Bách Lý Giang mồm to gặm thẳng miếng bánh rán, một bên biểu thị trước nội dung bức bích họa phía mình, bất quá bởi vì bánh rán này ăn thật ngon, hân nhin không được liền khen một câu: “Thật thơm, ăn rất ngon a.”

“Người chỉ muốn nói về cái này đầu tiên sao?” Viên Dã cuối cùng nhin không được cười: “Kia ta đã sớm biết, bánh nướng do đầu bếp ngự phòng làm! Thịt bò đó là thiên hạ đệ nhất, có thể ăn không ngon sao?”

Khuôn mặt Bách Lý Giang hơi hơi đỏ một chút, cũng may ánh nến quá yếu ớt, Viên Dã không thể thấy rõ ràng.

Hân an ủi chính mình như vậy, rồi mới hung hăng trừng mắt nhìn đối phương một cái: “Đừng lạc đề, ta nói nội dung bức bích họa.”

“Ta bên này tổng cộng có bốn bức bích họa, bức thứ nhất tựa hồ là một thảo nguyên rộng lớn, hai nam tử cưỡi ngựa trên thảo nguyên chạy như điên, thật kỳ lạ, ta từng vào trong cổ mộ, cũng có kiểu bích họa ghi

chép lại chính cuộc đời chủ nhân, nhưng là các bích họa đó đều cố gắng đạt tới giống như thật, người trên bích họa, cho dù là một nô lệ cũng tốt, đều trông rất sống động, nhưng hai người trong bức bích họa này, lại không thấy rõ mặt, dường như người vẽ tranh cố ý không vẽ rõ ràng hình dáng bọn họ.”

“Đúng vậy, của ta cũng thế.” Viên Dã cũng nhú mày, sinh ra trong hoàng tộc, hẳn là biết thói quen này, bất cứ vị vua chúa nào cũng đều khiến cho các họa sĩ đem quyền lực cùng khí thế của chính mình vẽ lên, cho dù đối với cha mẹ hắn, bức tranh bên trong cũng tuyệt không thể có nửa điểm tỳ vết nào.

“Bức tranh thứ hai là hai nam tử kia cùng một đám người đánh nhau.” Bách Lý Giang lại cắn một miếng bánh rán: “Kỳ quái chính là, bọn họ vẫn không có mặt, nhưng cái đám người kéo bè kéo lũ đánh nhau lại đều vẽ rất rõ ràng.”

Viên Dã đột nhiên khụ vài cái, rồi mới nghiêm mặt nói: “Cái gì mà kéo bè kéo lũ đánh nhau, đó là cuộc chiến tranh trong thời kỳ hưng thịnh nhất của Đông Đế. Ân, về sau tư liệu lịch sử về thời kỳ đấy của Đông Đế đều bị con cháu hắn thiêu hủy, ai cũng không biết vì sao, nói đúng ra Đông Đế Long Tường cả đời chiến tích lỗi lạc, chiến công hiển hách, cả Đông Đại Lục đều được đưa vào bản đồ Đông Quốc, như vậy đối với bản ghi chép về hắn, vô luận là khen ngợi cũng được, mà chê cũng được, hẳn là nên vô cùng tường tận. Hơn nữa phương diện này có nhiều khẳng định, con cháu hắn cho dù không bảo tồn thật tốt, cũng tuyệt không thiêu hủy, nhưng sau Đông Đế, Đông Quốc chỉ kéo dài ba trăm năm, mà tư liệu lịch sử lại cơ hồ bị phá hư không sai biệt lắm, hiện tại người chỉ có thể dựa vào một vài ghi chép không trọn vẹn đã mất đi, tựa như Đông Đế cùng sự huy hoàng của Đông Quốc.”

Hắn nói đến về sau, liền lộ ra bộ dáng thần nhiên say mê, Bách Lý Giang biết đối với những phần tử hiểu chiến như hắn, vị Đông Đế kia nhất định là thần tượng.

“Nga, nguyên lai là như vậy a.” Bách Lý Giang gật đầu: “Thật là, một hồi chiến tranh lớn như vậy, họa sĩ lại vẽ thành giống như đánh nhau, bức tranh thật sự là kỳ công không thì sao được như thế này. Nga, bức thứ ba chính là.”

“Người không cần phải nói, bức thứ ba là ở trong một tòa cung điện nguy nga, hai người bá thiên địa phải không?” Viên Dã cắt ngang lời Bách Lý Giang, nói ra nội dung của bức bích họa thứ ba.

“Ồ, người làm sao mà biết được? Có phải hay không nội dung của bên người cùng bên này giống nhau?” Bách Lý Giang ngay cả thịt bò trong miệng cũng đều quên nuốt xuống: “Không đúng a, tổng cộng có liền bốn bức bích họa, người còn nói vị Đông Đế này khi còn sống chiến tích lỗi lạc chiến công hiển hách, vậy hẳn là nên có rất nhiều nội dung có thể ghi lại, vì sao tường hai bên thế nhưng lại có những bức bích họa giống nhau chứ?”

“Người không biết là vấn đề này hiện tại không phải chủ yếu sao? Quan trọng là ... Hai người bá thiên địa kia, phía trước người mới nói qua bọn họ là nam tử. Ân, ta cảm thấy rất kỳ quái, hai người kia không được vẽ rõ ràng hình dáng, trên người cũng là những bào phục rộng thùng thình, người vì điều gì liền nhận định bọn họ đều là nam nhân chứ?” Viên Dã còn nghiêm túc nhìn Bách Lý Giang, hắn mơ hồ cảm thấy được đây là một vấn đề mấu chốt.

9. Chương 9

“Việc này. Quan trọng sao?” Bách Lý Giang biểu hiện một bộ dáng rất khó mà tưởng tượng được.

“Ân, là một loại trực giác, hơn nữa. Vào thời kỳ Đông Quốc, hai nam nhân tuyệt đối không được phép cùng một chỗ, nghe nói như vậy sẽ bị thần tối cao trừng phạt nghiêm khắc, cho nên hai người trong bức bích họa tuyệt đối không thể là nam nhân, cho nên ta muốn hỏi một chút người vì điều gì lại nói như vậy.”

Viên Dã vừa nói vậy, Bách Lý Giang liền minh bạch, có đôi khi muốn cởi bỏ một điều bí ẩn, chính yếu là tìm ra điểm đáng nghi ngờ có giá trị.

Đông Quốc nếu không cho phép nam nam mến nhau, như vậy trong bích hoạ nếu thật sự là hai nam nhân, bọn họ thế nhưng lại cùng một chỗ báỉ thiên địa, đây có thể nói là điểm đáng ngờ lớn nhất, bất quá thực đáng tiếc.

“Ta cũng có trực giác như vậy.” Bách Lý Giang bắt đắc dĩ buông tay: “Ta không nghĩ tới Đông Quốc thời kì các người nữ nhân đều cường hãn như thế, có thể tham gia kéo bè kéo lũ đánh nhau.” Hắn nói như vậy, liền thừa nhận chính mình cũng không thể khẳng định hai người trong bức bích hoạ đều là nam tử, cho nên Viên Dã cũng thở dài.

“Chúng ta trở lại vấn đề ban đầu đi.” Hắn nói: “Vì cái gì mà hai bên vách tường chỉ là những bích hoạ giống nhau? Tổn hao nhân lực vật lực giống nhau, hoàn toàn có thể có nhiều bức tranh khác, những cuộc chiến huy hoàng nhất trong cả đời Đông Đế có mười hai trận, vì cái gì chỉ vẽ một trận cuối cùng của hắn, hơn nữa chỉ dùng một bức bích hoạ để miêu tả ? Kia thật sự quá đơn giản .”

“Không biết nữa.” Bách Lý Giang thành thực trả lời, lại bóc giấy trong bao cầm lấy thịt bò.

“Người chỉ biết ăn thôi phải không?” Viên Dã bắt đắc dĩ trợn trắng mắt: “Ta thực bội phục người, đều đã đến tận lúc này rồi, người còn có thể ăn thêm.”

“Ta. Ta cảm thấy Ta chỉ sợ rằng ăn cũng không vô nữa.” Bách Lý Giang thẳng tắp nhìn về phía sau Viên Dã, bỗng nhiên nôn ọe một cái, xoay người liền bưng kín miệng.

Cùng lúc đó, Viên Dã cũng ngửi được một trận tanh tưởi, nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, hắn một bước dài nhảy tới bên cạnh Bách Lý Giang, cơ thể hắn nghiêm túc chặn lại: “Không được phun, ở trong này, một ít đồ ăn cũng chính là một cơ hội để sống có biết không?”

“Àn, ta có chút hối hận ta đã tham ăn như thế.” Bách Lý Giang vẻ mặt đau khổ, cùng Viên Dã quay đầu lại nhìn phía sau bọn họ, kỳ thật hắn đã biết sẽ xuất hiện ma quỷ gì đó, một con cương thi cầm cánh tay đang chảy máu tươi của chính mình găm điên cuồng.

Viên Dã hiển nhiên cũng bị một màn này dọa đến ngây người, đó là một khối da màu đen sít sao bọc lấy bộ xương khô mang hình dạng người, nói là cương thi dường như không đúng, bởi vì cương thi là hậu quả của việc xác chết biến đổi, trên người đều mang theo lông trắng hoặc lông xanh sau khi thi biến đổi, mà đây hoàn toàn chỉ là ở một bộ xương khô phía trên siết chặt một ít da mỏng mà thôi.

Khiến người khác không thể chịu đựng được chính là, kia cái cánh tay phải mà bộ xương đang cầm lại chính là cánh tay trái của hắn, bỏ vào trong miệng nhai, màu đỏ tươi phỉếm từng trận tanh tưởi từ góc miệng hắn chảy ra, kéo lớn dần lên thành sợi màu đỏ.

“Nôn.” Viên Dã cũng bắt đầu che miệng, Bách Lý Giang đồng tình vỗ vỗ hắn: “Không được phun, ở trong này, một ít đồ ăn cũng chính là một cơ hội để sống.” Hắn không có cố ý đập lại Viên Dã, chỉ là cho rằng lấy lý do hắn vừa mới dùng sẽ tương đối có sức thuyết phục.

“Người. Người đương nhiên không thể phun, ta không giống.” Viên Dã thẳng đứng dậy: “Vừa rồi nó dừng lại phía sau người chắc? Suy nghĩ một chút, ta sẽ nói từng bước một, máu kia sẽ rơi xuống.” Hắn lại nôn khan một tiếng, không dám nói thêm nữa.

“Không sai, rất được hoan nghênh cũng không phải chuyện gì tốt, vừa mới này nữ quỷ thích người, hiện giờ cương thi này cũng muốn ôm người, rất đúng a, ta cảm thấy được ta ‘bình thường’ đi theo bên cạnh người vô cùng có cảm giác ‘an toàn’.” Bách Lý Giang vừa nói, từ túi áo lại lấy ra đồ vật gì đó: “Người xem nó đối thành như vậy, chân lừa đen chắc nó sẽ không cự tuyệt đi?”

Viên Dã kinh ngạc mở to hai mắt: “Cái gì? Thứ này người cũng có?” Hắn cũng lấy ra một cái chân lừa đen: “Dùng cái này của ta đi, cái này của ta mới, cái kia của người bộ đáng quá cũ, nó sẽ không thích.”

“Hiểu hiểu, càng là lão thi lâu năm, càng thích chân lừa đen lâu năm, nhớ chuyện xưa thôi.” Bách Lý Giang một bộ dáng thành thạo nói: “Ta cũng chỉ có một cái này, của người chờ lần tới dùng đi, ai biết chúng ta còn có thể gặp phải các loại ma quỷ gì đó.”

Viên Dã thu hồi chân lừa đen, hắn cảm thấy Bách Lý Giang nói vậy cũng đúng, nhìn qua đối phương, chỉ thấy hắn bắt đầu bộ dáng tươi cười giống như đang chào hỏi với cương thi kia: “Này, lão huynh, mùi vị

bị đói bụng không dễ chịu sao? Điều này ta biết, người xem xem cái này trong tay ta, hương vị ngon chất lượng vượt trội, tuyệt đối không chứa chất bảo quản, thế nào, có muốn hay không đến nếm thử một chút a.”

Nếu không phải lúc này đang ở thời điểm mấu chốt, Viên Dã có thể đã phải cười đến mức lăn lộn trên mặt đất, không nghĩ rằng người bạn đồng hành với mình vẫn rất thâm trầm lại hài hước như vậy, tuy rằng không biết chất bảo quản là cái đồ vật gì, bất quá như vậy đối với cương thi tận tình khuyên bảo hướng dẫn từng bước, hẳn thật sự vô cùng đáng yêu.

Đúng vậy, chính là đáng yêu, mang theo ánh mắt ranh mãnh hơi nhỏ, bên khóe miệng cong lên nụ cười thật tươi, còn có cạnh bên hai má đôi lúm đồng tiền nông. Viên Dã nhìn nhìn, trong giây lát liền cảm thấy trong lòng tựa hồ có cái gì đó thoáng bị chạm phải một chút.

Hắn là một tay lão luyện trong tình trường, tuy rằng không hề động qua chân tình, nhưng cũng không đến mức thịt lợn cũng xem thành lợn đi, đã bao lâu phong hoa tuyết nguyệt hỗn độn, sao có thể không biết ý nghĩa của loại cảm giác tâm động này là gì, hắn bị dọa đến nhảy dựng lên, vội vàng thu hồi ánh mắt, bức chính mình đem tinh thần tập trung trên người cường địch trước mặt

10. Chương 10

Cường địch đối diện cương thi đại ca thoát nhìn quả thực đã hướng về phía chân lừa đen bên này ngắm vài lần.

Tuy rằng hai cái nơi nguyên bản chắc là mắt kia của nó chỉ là hai lỗ thủng, nhưng đại khái bởi vì có mối quan hệ rất chặt chẽ, cho nên Bách Lý Giang cùng Viên Dã đều cho rằng nó tuyệt đối đã nhìn qua .

Bất quá thực hiển nhiên, cương thi đại ca cũng không coi trọng đồ vật gì đó kia, nó vẫn như cũ gặm lấy nơi xem ra còn có chút thịt duy nhất của chính mình . cánh tay trái, máu tươi nhỏ giọt chảy xuống, tiếp tục tra tấn ánh mắt của Viên Dã cùng Bách Lý Giang.

“Có lẽ nó cho rằng thời gian của cái chân lừa đen của người đã quá lâu rồi, sợ ăn vào sẽ tiêu chảy, không bằng dùng cái trong bao này của ta, vẫn còn mới đi.” Viên Dã đề nghị, không quên hài hước một phen.

Nếu người đồng hành từ trên trời giáng xuống này còn chưa lộ ra một chút vẻ e sợ, hẳn đường đường là binh mã đại nguyên soái lại không thể hiện ra, rất có thể chẳng còn mặt mũi nào nữa, có sao chứ, cùng lắm thì chỉ là cái chết mà thôi.

“Thứ chân lừa đen này không nghe nói qua là có kỳ hạn bảo quản a.” Bách Lý Giang gãi đầu, cùng Viên Dã từng bước một lui về sau: “Quên đi, nếu không chúng ta ai đó đi lên thử xem, cái chỗ quỷ đánh tường này cũng không lớn lắm, bốn bức bích họa coi như xong rồi, chúng ta không bằng đem cương thi lão huynh đã quen thuộc địa hình kia, gây sức ép đến không dậy nổi đi.”

“Đồng ý, suốt năm phải ở trong cổ mộ, đều đói đến mức phải gặm cánh tay của mình, thế nhưng còn ra vẻ kiêu ăn, không thể nuông chiều thói xấu này của hắn được.” Viên Dã đối với quan điểm của Bách Lý Giang tỏ vẻ đồng ý, rồi mới từ trong bao lấy ra một cái chân lừa đen, không đợi Bách Lý Giang nói liền dồn sức nhảy tới.

Lúc này cũng không thể lần nữa để người ta mạo hiểm, tốt xấu gì bản thân cũng đường đường bảy thước nam nhi, đại nguyên soái của Thiên triều a.

“Nguyên lai đây là khinh công, quả là so với khi nhảy lên còn nhanh hơn.” Bách Lý Giang ở phía sau tấm tắc khen ngợi

Chỉ thấy Viên Dã nhảy nhẹ nhàng, nhanh chóng đem chân lừa đen nhét đầy vào trong miệng cương thi, tiếp theo một cái xoay người nhanh như cắt, lần nữa trở lại chỗ, động tác này liên tục không ngừng, như mây bay nước chảy lưu loát sinh động tiêu sái đến cực điểm.

Bách Lý Giang nhin không được vỗ tay khen lớn một tiếng: “Hảo, làm thật đẹp, ta hôm nay đã hiểu được cái gì gọi là linh dương treo sừng không thể tìm ra vết tích, thật sự là công phu rất đẹp, ai, người luyện mấy năm để thành được công phu như vậy a?”

Bất quá câu hỏi nhiệt tình như vậy cũng không giành được thiện cảm của Viên Dã, trái lại, sắc mặt hắn đã muốm càng ngày càng đen giống như than mà khuếch tán .

Bách Lý Giang dừng nói, nghĩ thầm, rằng người này có tật xấu, được khen mà còn không vui. Vừa định đi đến, chỉ thấy Viên Dã đưa tay phải ra, phía trên nơi đó rõ ràng là một cái chân lừa đen. Hắn lại hướng về phía cương thi chỉ chỉ, Bách Lý Giang quay đầu nhìn lại, trên miệng lão huynh kia vẫn đang nhai cánh tay của chính mình.

“Cái gì đấy? Thất bại. Thất bại sao? Chết tiệt, không có khả năng, có phải ngươi đến phút cuối cùng không muốm mất đi thứ này không, thật là, sớm biết như vậy, để ta làm cho.” Lời hắn còn chưa dứt, Viên Dã bỗng nhiên quay đầu lại hung hăng che miệng hắn, thấp giọng rít lên.

“Người nói chuyện ma quỷ gì đấy, ta có cái gì mà luyện tiệt, chẳng lẽ lưu lại cho người ăn sao? Trong miệng cương thi kia đều đã bị cánh tay lấp đầy, ta căn bản là nhét không vào, đơn giản thế thôi, đã biết chưa?”

Bách Lý Giang gật đầu, mắt chớp chớp nhìn phía sau Viên Dã, sợ tới mức hắn giật mình một cái, cho rằng cương thi đột kích, chạy nhanh tới kéo Bách Lý Giang hướng về bên trái lao đi.

Rồi nhìn lại, nhưng phát hiện vị cương thi lão huynh kia đã dừng cước bộ, hơn nữa giống như tò mò trở mắt nhìn Viên Dã cùng Bách Lý Giang, bộ dáng của nó hẳn là biểu hiện kinh ngạc, bởi vì ngay cả động tác nhai cánh tay vẫn luôn không ngừng đều dừng lại.

“Nó đang làm cái quái gì thế?” Bách Lý Giang chụp được tay Viên Dã lên tiếng hỏi hắn, đáp án có thể tưởng tượng ra, vấn đề này thế nhưng chỉ đổi lấy được một câu xem thường bồi thêm từ người đồng minh: “Người hỏi ta ta đi hỏi ai đây.”

“Không tốt, nó lại di chuyển. Chúng ta phải tìm cách đem chân lừa đen đưa vào trong miệng nó a.” Bách Lý Giang cùng Viên Dã lại bắt đầu lui về phía sau.

“Hảo, chúng ta cùng tiến lên, ta nghĩ biện pháp làm rơi cánh tay hắn, ngươi nhân cơ hội đem chân lừa đen nhét vào đi.” Viên Dã đề nghị, , tuy rằng là đề nghị, nhưng lại dùng khẩu khí ra lệnh.

Bách Lý Giang có chút do dự: “Việc này không tốt, một khi chân lừa đen nhét không vào, người khẳng định sẽ đứng mũi chịu sào mà gặp nguy, vẫn nên là ta tìm cách làm rơi cánh tay hắn đi.”

“Ít nói nhảm đi, người không có võ công, một khi ta thất bại, căn bản đều không có cơ hội đào thoát.” Viên Dã nhìn Bách Lý Giang liếc mắt một cái, rồi mới hừ một tiếng: “Đừng lấy loại ánh mắt cảm động kia nhìn ta, ta chỉ là căn bản không tin nhiệm năng lực của ngươi.”

“Người.” Bách Lý Giang chán nản: “Nếu có thể ra ngoài, chuyện thứ nhất của ta chính là tìm nước khử trùng tẩy hết cái miệng thối khoa trương của ngươi.” Hắn tuy rằng nói như vậy, trong lòng dĩ nhiên hiểu được Viên Dã chỉ là không muốm làm cho mình cảm thấy áy náy vô năng, hắn bởi vậy mà cảm thấy vô cùng cảm động, hình tượng Viên Dã ở trong suy nghĩ của hắn cũng cao lên không ít.

“Người làm cái quái gì thế?” Viên Dã nhìn Bách Lý Giang đang không ngừng nhảy, lại nghe hắn cười hắc hắc: “Không gì cả, ta chỉ là vận động làm nóng người thôi. Tốt lắm, chúng ta bắt đầu hành động đi”

“Quy củ thật nhiều.” Viên Dã nhin không được mỉm cười, rồi mới gào to một tiếng: “Lên.” Tiếp theo người liền giống như sao băng bắn về phía cương thi, Bách Lý Giang đuổi theo sau, trong tay siết chặt cái chân lừa đen vẫn còn mang theo chút hơi ấm từ tay Viên Dã, nguyên nhân chính là vì như thế, hắn mới có thể cảm nhận được tay mình một mảnh lạnh lẽo.

11. Chương 11

Bách Lý Giang hôm nay xem như hiểu được cái gì gọi là tia lửa ánh chớp trong nháy mắt, kia thật sự là công phu nhất dương chỉ (đoạn này ta chém hơi bị mạnh =3=||), Viên Dã thành công đem cánh tay từ trong miệng cương thi rút ra, mà tiếng gầm gừ của cương thi còn chưa kịp thoát ra khỏi yết hầu, thì trong miệng hắn đã bị Bách Lý Giang nhét vào cái chân lừa đen kia.

Cương thi phần nộ nhìn Bách Lý Giang, vươn cánh tay phải khô gầy ra định tóm lấy cổ hắn, Bách Lý Giang vội vàng thối lui về phía sau, lại không dự đoán được cánh tay con cương thi đột nhiên kéo dài, thoáng cái bị bắt lên.

Xong rồi, ba mẹ, con trai phải vĩnh viễn rời xa mọi người, cũng may quái vật trong mộ này rất lớn mạnh, như vậy xem ra sau khi ta chết cũng có thể thoát khỏi số kiếp trộm mộ, ta giờ đây coi như sẽ an táng thân thể ở chỗ này đi, ai, huynh đệ, chỉ còn lại một mình ngươi chiến đấu, còn nữa, ta đối với chính ta trước khi xuyên không nói một tiếng xin lỗi, ta thật đáng thương trong ngân hàng chỉ còn mấy nghìn đồng tiền gửi, cái sổ tiết kiệm kia bị đánh mất ta còn chưa kịp đi báo mất giấy tờ.

Bách Lý Giang trong đầu kêu loạn không biết suy nghĩ cái quỷ quái lung tung gì đó, ngay tại thời điểm hắn cảm thấy không thể hô hấp được nữa chỉ nóng lòng nhanh nhanh đi gặp mặt thượng đế, thì áp lực gấp gáp ở cổ kia bỗng nhiên tiêu thất.

Bách Lý Giang mở lớn miệng, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, lần đầu phát hiện kỳ thật chỉ cần có thể hô hấp cũng đã là một việc hạnh phúc rồi, cho dù không khí để thở cũng không trong lành gì, hiện tại cũng khiến hắn cảm thấy vô cùng trân quý.

Nhìn lại, Viên Dã vẻ mặt đóng băng đứng sau hắn, trên mũi Thu Hoàng kiếm, có một giọt máu đen đặc như mực từ từ chảy xuống, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, trên mặt đất rõ ràng là một cái móng tay đen khô cùng với một đồng giấy bụi.

Cương thi phía đối diện dần dần biến mất, nó phát ra thanh âm ô ô nức nở, tựa hồ cực kỳ không muốn. Bách Lý Giang hướng về phía nó phát phát tay: “Thực xin lỗi cương thi đại ca, chúng ta cũng là muốn tốt cho ngươi, tới âm phủ rồi hảo hảo thành quỷ, lấy công chuộc tội may ra có thể tìm được cơ hội đầu thai chuyển kiếp, không giống như ngươi ở trong cái mộ này làm cương thi mạnh hơn nhiều sao? Thế giới bên ngoài rất tuyệt vời a.”

Thẳng đến khi cương thi kia hoàn toàn biến mất, Viên Dã cuối cùng mới mở to miệng, hắn xông về phía trước giữ chặt tay Bách Lý Giang, từ trên xuống dưới hai bên nhìn hắn vài lần, cuối cùng lo lắng trong mắt cũng dần dần bình ổn xuống: “Ngươi thật sự là tên gia hỏa vô dụng, đánh vào thân chim nhận lại đổi thành bị chim nhận mổ vào mắt.” Hắn thản nhiên nói.

“Thật sự là tên gia hỏa người khẩu thị tâm phi (nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo), bộ dạng vừa rồi rõ ràng nhất định là rất lo lắng cho ta mà.” Bách Lý Giang bĩu môi, mặc dù đối với những việc nhỏ trong cuộc sống hắn rất mơ hồ, nhưng trên phương diện nhận định những việc trọng đại của nhân loại, hắn Bách Lý Giang tuyệt đối là số một, đương nhiên, đây là do hắn tự nhận.

“Đồng giấy bụi này là gì vậy?” Hắn đá đá đồng giấy kia, mà liếc nhìn Viên Dã ở sau một cái, vẫn là ngữ khí bình thản: “Không có gì, ta đốt tờ bùa chú thứ hai.”

“Thứ. tờ thứ hai? Ngươi không phải chỉ có tổng cộng ba tờ sao?” Bách Lý Giang kêu lên sợ hãi, đối với Viên Dã mà nói, đó là cái dùng vào thời khắc mấu chốt để cứu người, hiện giờ bọn họ ở trong mộ ngơ ngẩn không đến một ngày, hắn thế nhưng lại dùng đến hai tờ, hơn nữa lần này căn bản là dùng vì mình. Hắn có chút cảm động, gục đầu xuống thấp giọng nói: “Không phải nói ta là tên gia hỏa vô dụng sao? Vậy vì sao còn muốn cứu ta, mất đi gánh nặng là ta, còn lại mình ngươi chẳng phải rất thoải mái, hơn nữa nói không chừng còn có thể xóa bỏ nghi ngờ của vị Đông Đế đại nhân kia, cửa đi cho ngươi từ nay về sau sẽ dễ chịu hơn một ít rồi.”

“Cứu cũng đã cứu rồi, còn nói những lời vô nghĩa đó làm gì?” Viên Dã mặt không chút thay đổi đem Thu Hoàng kiếm vào vỏ, ngữ khí hần bình thản cuối cùng đã chọc giận Bách Lý Giang.

“Người không thể mang một chút tình cảm khi nói chuyện sao? Cũng không phải ta cầu người cứu ta.” Bách Lý Giang thật sự không quen với Viên Dã như vậy, cuối cùng thẹn quá thành giận.

“Ta chỉ đối với mỹ nữ mới nhiệt tình.” Viên Dã vẫn là ngữ điệu thản nhiên, bất quá Bách Lý Giang ở phía sau hẳn không thấy được, khi nói những lời này, khóe mắt hẳn hơi hơi dẫn theo tiêu y.

Thế nhưng những lời này cũng không có sai, ai chẳng biết Vương gia tôn kính Viên Dã từ trước đến nay trong miệng nữ nhân chính là vị công tử, người phong thần như ngọc cao quý tao nhã khiêm tốn tiêu sái hào phóng. Nhưng ở trong miệng nam nhân hẳn liền biến thành ma vương lãnh khốc vô tình gian trá giảo hoạt.

“Ý của ngươi là, làm cho ta dịch dung thành hình dáng nữ nhân?” Bách Lý Giang hừ một tiếng, rồi ngay lập tức thấy Viên Dã khom thắt lưng xuống. Hẳn nghĩ đối phương phát hiện ra cái gì đó lập tức trở nên căng thẳng hỏi: “Xảy ra chuyện gì xảy ra chuyện gì? Thấy cái gì sao?”

“Không phát hiện gì cả, ta chỉ là muốn phun.” Viên Dã cuối cùng nhịn không được cười đáp: “Bộ dáng người biến thành nữ nhân kia còn có thể nhìn sao? Chỉ ít là ta cũng không dám tưởng tượng.”

Bách Lý Giang hơi chán nản: “Rõ ràng là ngươi nói bản thân chỉ đối với nữ nhân mới nhiệt tình.” Không đợi nói xong, Viên Dã bỗng nhiên quay đầu, còn nghiêm túc nhìn hẳn nói: “Người cứ như vậy hy vọng ta nhiệt tình với ngươi sao?”

“Kia. Cái kia. Không phải.” Bách Lý Giang nhúc nhích đầu, không biết nên nói sao, tựa hồ nếu thừa nhận bản thân hy vọng hẳn đối với mình mà nói nhiệt tình hơn một tí, sẽ rất...cái này. làm cho người ta hiểu lầm, lại khiến cho vị Vương gia này nghĩ rằng mình cũng thích hẳn, mặt mũi kia đã có thể vứt đi luôn.

“Đây trong mộ chỉ có hai người chúng ta, ngươi nếu cứ như lão già lãnh đạm nhạt nhẽo vậy, quả thật là không có ý nghĩa a.” Bách Lý Giang suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng thay chính mình nghĩ ra một lý do vô cùng hợp lý.

12. Chương 12

Viên Dã lặng yên không nói, sau một lúc lâu mới lộ ra tươi cười: “Được rồi, xem ngươi đã yêu cầu ta như thế, ta liền phá lệ một hồi, đem nhiệt tình chỉ dành để đối với mỹ nữ thể hiện ra cho ngươi đi.”

“Ai. Ai muốn ngươi. Ngươi cái gì mà đối với mỹ nữ. Nhiệt tình của mỹ nữ chứ?” Bách Lý Giang lấp bắp phản bác, sau khi nhìn thấy Viên Dã không phản ứng, hẳn cũng dừng nói, hai người một trước một sau, ở trong mộ đạo không ngừng tuần hoàn đi vào .

Kỳ thật Viên Dã cũng không biết bản thân xảy ra chuyện gì, vốn là hẳn đối với Bách Lý Giang cho dù không cần nhiệt tình giống như đối với nữ nhân, nhưng cũng không cần phải lãnh đạm hoàn toàn.

Chính là trước đây, thời điểm hẳn chứng kiến Bách Lý Giang bị cương thi bóp trụ sinh mệnh trong sớm chốc mà Thu Hoảng kiểm lại vô dụng đối với cương thi, hẳn liền không chút do dự đem lá bùa chỉ dùng khi cấp thiết để cứu mạng thiêu hủy, mới giải cứu được Bách Lý Giang xuống. Hẳn không rõ chính mình sao lại biến thành như vậy, đối nam nhân hẳn chưa bao giờ có sắc thái giả dối, bởi vậy mới có thể được xưng là ma vương trong miệng nam nhân. Nếu là trước kia, có người nói hẳn một ngày sẽ vì một nam nhân dùng hết cơ hội sống sót vốn đã không nhiều lắm, hẳn nhất định sẽ chê cười người nọ là kẻ điên, nhưng hôm nay, chính mình cũng không hề nghĩ ngợi liền làm một kẻ điên, mà hẳn thậm chí ngay cả lý do gì đấy để làm như vậy cũng tìm không được.

Kinh hoàng với chính mình, cho nên Viên Dã có chút tức giận, đương nhiên, hoàn toàn là vì mình mà thôi, mà hẳn lại không thể đem cơn tức giận không rõ nguyên do này trút lên người Bách Lý Giang, cho nên đành phải tự mình sinh ra buồn bực, lạnh lùng thản nhiên cư xử với Bách Lý Giang. Nhưng ai biết được cuối cùng, ngay cả phần lãnh đạm này cũng đều bị Bách Lý Giang tước đoạt, Viên Dã quả thực cảm thấy

mình thật sự trở nên có chút bất khả tư nghị, hẳn thậm chí suy nghĩ có phải hay không có thứ gì đó trong mộ tạm thời làm bản thân biến đổi, đợi sau khi ra khỏi mộ sẽ khôi phục lại.

Bách Lý Giang nhìn phía trước bóng dáng nam nhân kia, nhớ tới liền mấy tiếng trước, hẳn còn lạnh lùng dùng kiếm chỉ vào mình, nếu không phải vì nữ quý đại tỷ kia xuất hiện, mình nhất định sẽ bị hắn đưa lên Tây Thiên. Nhưng mà hiện tại. Hiện tại ở thời điểm sinh tử của bản thân, cái tên gia hỏa kia lại trường nghĩa ra tay cứu giúp, mọi người đều nói lòng của nữ nhân như cây kim trong biển, không nghĩ tới Viên Dã một đại nam nhân, mà lòng dạ cũng rất khó đoán.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng hắn không thể phủ nhận, được Viên Dã cứu hẳn quả thật cao hứng, nhất là hắn đã dùng đến là bùa thứ hai đặc biệt trân quý để cứu mình, loại coi trọng này làm cho Bách Lý Giang vô cùng vui mừng nhảy nhót, hơn nữa tựa hồ không phải bởi vì giữ được một cái mệnh mà nhảy nhót, đó là vì cái gì chứ? Ngay cả chính hắn cũng không nói lên được, dường như trong lòng có một thứ gì đó mờ mờ mịt mịt, nhưng thế nào cũng không nhìn rõ được.

Phía trước Viên Dã bỗng nhiên dừng bước, một quyền đâm lên bức họa bên cạnh, oán hận nói: “Không được, không thể cứ tiếp tục đi như vậy, phải tìm được biện pháp ra ngoài, nếu không nơi này ngay cả con chuột con gián đều không có, một khi đồ ăn nước uống dùng hết, cũng chỉ có cách chờ chết.”

“Ta đối với lời người nói mười hai vạn phần đồng ý, bất quá, chúng ta rốt cuộc làm sao để đi ra ngoài chứ?” Bách Lý Giang từng bước tiến lên, nhìn nhìn bức bức họa xui xẻo bị Viên Dã đâm lên, lắc đầu bất mãn nói: “Những bức họa này đều là di vật văn hóa quốc bảo, người sao có thể như vậy mà phá hỏng chứ? Người xem xem, đều là do người đập vỡ mà rơi ra một mảnh nhỏ.”

Hắn đau lòng nhặt lên mảnh nhỏ màu sắc rực rỡ bọc trên bức tường đã rơi xuống mặt đất, vô cùng quý trọng che chở bỏ vào trong một cái túi nhỏ lấy ra từ áo.

Viên Dã không thể tưởng tượng được Bách Lý Giang lúc này còn có tâm tình trách cứ mình, vốn muốn mắng hắn vài câu, nhưng vừa quay đầu lại, nương theo ánh nến yếu ớt nhìn đến biểu tình thập phần thương tiếc trên mặt hắn, mấy câu mắng chửi kia liền nghẹn lại trong cổ họng, sao cũng không nói ra được.

Trong lòng Viên Dã buồn phiền muốn chết, lại không chỗ trút giận, chỉ có thể oán hận tiếp tục đi phía trước, một bên lớn tiếng nói: “Người không cần đau lòng, trong cái bức tường quỷ chết tiệt này, còn vĩnh viễn lặp lại bốn bức bức họa đây cho người xem, đi thôi, ta cho người xem đủ cả.” Hắn lôi kéo Bách Lý Giang, đi vừa nhanh vừa vội. Bách Lý Giang bị hắn lôi kéo, dở khóc dở cười nói: “Lời này người nói ra thực sự ngang quá, người cũng biết là vĩnh viễn lặp lại à? Vậy nếu lặp lại còn không phải đều giống nhau sao? Ta xem bức tiếp theo, còn không phải sẽ rơi mất một khối đấy?”

Hắn nói xong, Viên Dã cũng phản ứng lại, đứng ngẩn ra trong chốc lát, hắn suy sụp buông tay Bách Lý Giang ra, đặt mông ngồi dưới đất: “Quên đi, hảo hảo ngẫm lại, cứ như vậy đi tiếp cũng không phải biện pháp.” Bách Lý Giang an ủi vỗ vỗ hắn, nhẹ giọng nói: “Người không cần sốt ruột, biện pháp mà người nghĩ ra được, có lẽ vào thời điểm nào đó linh quang sẽ chợt lóe lên, có thể tìm được cách giải quyết tìm phương hướng cho con đường, người thân là Nguyên soái và là Vương gia, nhất định đã từng đánh qua không ít trận đi? Chẳng lẽ chưa từng gặp phải thời điểm nguy hiểm sao? Hấp tấp cùng phần nô cũng không giải quyết được gì, còn có thể ảnh hưởng nghiêm trọng tới phán đoán cùng sự sáng suốt của người.”

Trong lòng Viên Dã đang hỗn loạn đến tê dại nhờ mấy câu nói đó của Bách Lý Giang, mà bình tĩnh trở lại đến kỳ lạ, ngẫm lại hắn nói hoàn toàn rất có đạo lý, bản thân đơn giản là ôm chí lớn hiên ngang đến, thề rằng phải đem vận mệnh được tương truyền qua các thế hệ này chấm dứt trong tay chính mình, kết quả chẳng những không hề một đường vượt qua khó khăn, ngược lại tiến vào trong mộ liền trở nên chán nản, lúc này mới dâng lên lo lắng, hiện giờ nghĩ lại một hồi, quả thực, nóng vội có thể có ích gì chứ? Hắn đứng lên, vỗ vỗ vai Bách Lý Giang, ha hả cười nói: “Một câu bưng tỉnh người trong mộng, cảm tạ. Miếng bức họa kia của người đâu? Lấy ra để ta dính lên cho người, khôi phục lại di vật văn hóa quốc bảo theo lời người nói được không?”

Hắn vừa nói một bên quay đầu lại, bức họa phía sau đúng là cái trước đây bị hắn nện một quyền, hắn nhìn vài lần, bỗng nhiên “A” một tiếng, cả thân mình đều vòng qua, đem ánh mắt dán vào trên bức họa tỉ mỉ tìm kiếm.

13. Chương 13

“Xảy ra chuyện gì?” Bách Lý Giang từ trong ngực lấy miếng bích họa đã bị rơi ra kia đưa cho Viên Dã, một bên cũng tiến lại gần, cẩn thận nhìn.

“Sao lại. Sao lại không thấy chứ?” Viên Dã giơ lên bích họa trong tay để sát gần ánh nến tỉ mỉ nhìn, rồi mới quay đầu lại đối chiếu với bức bích họa kia, sau một lúc lâu, hần hỏi Bách Lý Giang: “Người tìm được miếng bích họa bị rơi ra chưa?”

“Ai, thực là quý quái, sao lại không thấy đâu?” Bách Lý Giang nhúc nhúc: “Chẳng lẽ trong mộ này còn có một con quỷ công tượng (thợ thủ công), chuyên môn phụ trách tu bổ, bị tên gia hỏa tìm không được đường ra mà thẹn quá thành giận làm tổn hại đến bích họa, giờ đã chữa lại sao?”

“Người.” Viên Dã không giận mà cười, xem ra hần quả thật rất thích trêu đùa, vươn tay, ở trên gương mặt không có bao nhiêu thịt của Bách Lý Giang hung hăng nhéo một cái: “Người a, không thể nói vài lời dễ nghe sao? Cái gì mà kêu tìm không thấy đường ra thẹn quá thành giận, ta hiện tại cũng đã tìm được đường ra.”

“Không được phép dùng loại động tác chỉ dành cho nữ nhân và trẻ con này đối với ta, cẩn thận ta cáo người đấy.” Bách Lý Giang tức giận kêu, thật là, tên lễ Vương gia này thoát nhìn rõ ràng so với mình còn nhỏ hơn, cho dù là niết mặt cũng phải là mình niết hần mới đúng.

“Không đôi co với người, Bách Lý, người nghe ta nói, nơi này căn bản không phải bức tường quỷ gì đó, chúng ta vốn vẫn luôn đi xuống, nên chắc chắn sẽ có đường ra.” Viên Dã hưng phấn nói, mà Bách Lý Giang thì rõ ràng vẻ nghe không hiểu gì.

“Sao có thể như vậy? Không phải bức tường quỷ thì là cái gì? Chúng ta đã đi trong một cái vòng tuần hoàn vô tận a.” Hần hỏi, mà Viên Dã thì lắc đầu: “Người nói đúng, chúng ta quả thật đã đi trong một vòng tuần hoàn vô tận, nhưng chỉ là giống nhau thôi.”

Hần chỉ vào bức bích họa trên tường kia, rất nghiêm túc hỏi Bách Lý Giang: “Bích họa trước đây bị ta đâm có phải bức có hình ảnh này không?” Bách Lý Giang gật gù: “Đúng là bức bích họa xui xẻo này”. “Vậy trước đây ta đâm rơi ra một miếng đúng không?” Viên Dã tiếp tục hỏi, mà Bách Lý Giang thì như con chó nhỏ ngoan ngoãn gật đầu. “Một miếng bị rơi ra kia đang ở trong tay người, nhưng bức bích họa này người xem xem, đâu có một dấu vết nào rơi ra đâu? Điều này chứng minh cái gì?” Viên Dã tiếp tục hướng dẫn từng bước.

“Chứng minh cái gì?” Bách Lý Giang thì thảo luận lại, nhìn kỹ lần nữa miếng quốc bảo nhỏ kia, lại chạy đi chạy lại về phía bích họa tìm kiếm ba lần, cuối cùng hần bừng tỉnh đại ngộ nói: “Đã biết, chứng minh bích họa vừa rồi người đã đâm lên có lẽ chính là bức phía bên kia.”

Hần thành thật chạy đi, mà Viên Dã ở phía sau hần, biểu cảm không thể tin được vào mắt mình. Một lát sau, Bách Lý Giang nghi hoặc trở lại: “Viên Dã, kỳ quái, bức đối diện kia cũng không có dấu vết bị tróc ra.” Hần một bộ dáng trầm tư không thể giải thích được.

Viên Dã cúi đầu, vô lực nói: “Ta xem người bề ngoài cũng thông minh, không nghĩ tới người lại ngu ngốc như thế, thực xin lỗi, là ta sai, ta không nên trông mong vào việc người có thể hiểu rõ tuần tự những gì ta muốn nói, ta hần là nên trực tiếp nói cho người sự thật.” Hần lại ngẩng đầu lên, chỉ vào bức bích họa trên tường kia nói: “Bách Lý, ý của ta vừa rồi là nói, bức bích họa này căn bản không phải bức ta đã đâm lên trước đây, nói cách khác, đây không phải một vòng tuần hoàn vô tận, chỉ là một thông đạo rất dài, mà trên tường đó những bích họa quay vòng được lặp đi lặp lại, chỉ sợ cũng là để mê hoặc người ta.”

Bách Lý Giang rốt cuộc cũng hiểu ra, tuy rằng có chút mơ hồ, nhưng nếu bắt động liền sẽ nói cho người khác biết bản thân mình đầu óc ít căn cơ, bất quá lúc này hần nếu còn không hiểu được, sẽ không chỉ là ít căn cơ đâu, cho nên hần lập tức tiếp lời. “Ý của người, đây là một thông đạo rất dài, chúng ta căn bản là vẫn đi về phía trước, bích họa chỉ dùng để mê hoặc chúng ta?”

“Đúng vậy, chính là như vậy.” Viên Dã dù vẫn ung dung nói, hần chờ xem phản ứng của Bách Lý Giang, sau khi hần nghĩ thông suốt chuyện này rồi, hần thật sự rất muốn gửi lời ‘thăm hỏi’ một chút tới vị tổ tiên Đông Đế, bất quá dù sao cũng là thần tượng của mình, cho nên hần không phải không biết xấu hổ, chỉ là Bách Lý Giang thì không như vậy, Đông Đế cũng không phải là thần tượng của hần, nghe hần mắng Đông Đế, bản thân cũng làm theo đó mà thành nghiệm.

“Đông Đế của các ngươi thật sự là cái kia. Rất vĩ đại.” Bách Lý Giang phi thường cảm thán nói, suýt nữa làm cho Viên Dã đâm đầu xuống đất, hần mở to hai mắt nhìn: “Ngươi nói. Ngươi nói cái gì? Ngươi cảm thấy rằng Đông Đế vĩ đại? Ngươi. Ngươi không muốn chửi hần sao?”

“Chửi hần? Vì cái gì? Đối mặt với một vị tiền bối cơ trí như vậy, chúng ta thay mặt cho con cháu thế hệ sau phải cảm thấy kiêu hãnh mới đúng, sao có thể ở trong lòng bất kính chứ.” Bách Lý Giang hai mắt tỏa sáng làm như thật: “Viên Dã, ngươi muốn a, hần thành công lợi dụng lòng người, nếu không có những bích họa không ngừng lặp lại này, mọi người vì để xác định mình có tiến vào trong vòng tuần hoàn của bức tường quý hay không, đều sẽ ở trên vách đá đồng dạng làm những ký hiệu hoặc là dấu hiệu gì đó khác, lấy đó để phán đoán, như vậy cái gọi là thông đạo tuần hoàn vô tận rất nhanh sẽ bị phá giải, chính là hiện tại hần chuẩn bị trên đó những bích họa giống nhau, người đi vào thực dễ dàng đã đem bích họa làm vật tham chiếu, cho nên cũng lập tức nhận định đây là bức tường quý, còn tâm lý muốn được ra ngoài cũng không dễ dàng nữa, cho nên Đông Đế các ngươi.”

“Câm miệng, chúng ta đi.” Viên Dã buồn bực rống to, đi đầu về phía trước, thật là, không nghe đến hần cùng mình lại cùng chung mối thù mắng to Đông Đế, nhưng thật ra nghe xong một tràng thao thao bất tuyệt, hần tức giận đầu cũng không quay lại, bởi vậy cũng không phát hiện Bách Lý Giang đã muốn cười trộm bên miệng đều đang rất nhanh giật giật.

14. Chương 14

Hừ, muốn ta thay ngươi mắng chửi người, đều không có cửa đâu, hắc hắc hắc. Bách Lý Giang ở trong lòng cuồng tiếu, vừa mới rồi Viên Dã sinh hồn dỗi hảo đáng yêu a, so với lúc trước kia giả vờ làm tên gia hỏa lãnh khốc còn dễ dàng thân cận hơn.

“Đạo chơi trong những ô vuông, đạo chơi trong những ô vuông. Đạo chơi trong những ô vuông.” Bách Lý Giang ngâm nga một điệu hát dân gian mà hần thích nhất, trên đường đi theo sau Viên Dã đang ở phía trước, thoạt nhìn tâm tình của hần quả thật không tồi. Chợt nghe phía trước Viên Dã hừ một tiếng nói: “Đừng hát nữa, hảo khó nghe”. “Cái gì? Khó nghe? Không có khả năng?” Bách Lý Giang kêu to: “Này này, ngươi có biết là ta đã đi hát karaoke bao nhiêu lần không, đặc biệt phải luyện tập như những giọng ca hàng đầu, mới có thể đạt đến trình độ này a? Sao vậy. Sao có thể khó nghe chứ?”

Hần nói xong, Viên Dã liền xoay người lại, cười lạnh nói: “Karaoke? Là cái nơi ngươi thường tới để luyện tập ca hát sao? Nhưng đây hần là nơi chỉ có đào kép mới có thể đi, ngươi một đại nam nhân sao lại chạy đến đây làm gì? Hơn nữa nghe ý tứ trong lời ngươi, ngươi luyện đi luyện lại vô số lần, luyện như một giọng ca hàng đầu, vậy mà còn luyện thành cái dạng này, ngươi còn hứng thú nói nữa không?”

Bách Lý Giang suy sụp cúi mặt xuống, người như hần đây thập phần thích ca hát, nhưng trời sinh ngũ âm không được đầy đủ, rõ ràng ngày thường thảo luận nói chuyện, thanh âm không bị coi là khó nghe, nhưng một khi đã xướng lên, không thể dùng hai chữ “Khó nghe” để hình dung, cũng không biết tại sao dây thanh của hần lại lớn đến vậy.

“Thật sự. Thật sự rất khó nghe sao?” Hần dè dặt hướng về phía Viên Dã hỏi, đã thấy y trình trọng gật gật đầu.

Tâm tình hai người đảo lộn, đổi thành Viên Dã trên mặt mang theo tươi cười, mà Bách Lý Giang biến thành một bộ dáng như người ta thiếu nợ hần mấy vạn lượng bạc.

Cũng may lại đi nửa canh giờ sau, khi mà trên tường cuối cùng những cây nến soi sáng cũng không còn, bích họa trong thông đạo rốt cuộc cũng tới điểm cuối. Ở phía trước, là một tòa pho mộ thất có ánh nền sáng rực. Hai người trải qua từng đợt từng đợt những việc kỳ quái, trên cả hai phương diện thân thể cùng tinh thần đều phải chịu đựng thử thách, lúc này vừa thấy mộ thất sáng rực, không khỏi giống như những vị khách tha phương lưu lạc gặp được ngọn đèn trong một gia đình bình thường, liền “gào khóc” hò reo ra sức đi vào.

Chỉ thấy trong mộ thất có bàn ghế, còn có chiếc giường lớn, mà ánh mắt Bách Lý Giang xem xét, hẳn là phải đạt đến cỡ “1. 8×2. 0” tương đương với tiêu chuẩn một chiếc giường đôi, hẳn thở dài một hơi, lẩm bẩm nói: “Má ơi, Đông Đế đại nhân cuối cùng cũng không phá hư đến cả nhà, nhìn xem nhìn xem, hẳn là chu đáo hiểu được tâm lý chúng ta sau khi trải qua cuộc đại chiến, cho nên mới chuẩn bị cho chúng ta một nơi tương đối thoải mái như vậy.” Hắn vừa nói vừa đi đến bên chiếc giường bằng đá lớn, liền ngả đầu nằm xuống.

Cánh tay đột nhiên bị một cổ lực đạo rất lớn giữ chặt, nhìn lại, dĩ nhiên là Viên Dã, hắn xanh mặt, lạnh lùng nói: “Không được nằm đó, đừng quên nơi này vẫn là mộ Đông Đế.”

“Ta. Ta liền nằm trong chốc lát không được sao? Ta. Ta cũng sẽ không cởi quần áo, mộ Đông Đế thì xảy ra chuyện gì? mộ Đông Đế chẳng lẽ không thể nghỉ ngơi một chút sao?” Bách Lý Giang hiểu lầm ý định của Viên Dã, chợt miệng liền bị đá trúng một cước nhẹ.

Sắc mặt Viên Dã có thể so với đất nhọ nồi, hắn oán hận nói: “Phi, người chính là cởi hết nằm ở đó, ta cũng có thể xem ngươi như người chết, ngươi cũng quá coi khinh ta đường đường lễ Vương gia, nếu cái loại mặt hàng không được lưu thông như ngươi thế này cũng có thể câu dẫn được ta, tro cốt của ta hiện tại đại khái đều có thể biến thành khói bay luôn rồi.”

“Cái gì loại mặt hàng không được lưu thông?” Bách Lý Giang giận dữ, nhảy dựng lên chỉ vào mũi Viên Dã nói: “Ngươi nhìn ta cho rõ đi, chỉ bằng bộ dáng cùng vóc người này của ta, sao lại không thể lưu thông? Phi, khả năng quan sát của ngươi so với đám bạn bè của ta còn kém hơn, tối thiểu bọn họ còn biết, ta thuộc vào ba cấp hàng hóa, ngươi lại trực tiếp hạ mắt của ta một cấp, hừ hừ, con mắt của các ngươi đều không được, bình thường ta soi gương, đã sớm tự đánh giá chính mình một cách khách quan, ta. Bách Lý Giang, cho dù không tự xưng là tuyệt đại giai nhân, nhưng là. Không hề nghi ngờ. Không thể nghi ngờ. Trăm phần trăm có thể xếp vào loại mặt hàng thứ hai.”

Viên Dã giả giọng xem thường, gật gật đầu nói: “Được rồi được rồi, ngươi ở chỗ này tự biên tự diễn đi.” Hắn chỉ trên mặt đất: “Đánh bóng cái bằng hiệu mặt hàng thứ hai của ngươi mà nhìn cho rõ đi, nhìn xem trên bề mặt kia là cái thứ gì. Hừ, còn nói chính mình có kinh nghiệm, thật không biết kinh nghiệm của ngươi ở đâu nữa?”

Bách Lý Giang cúi đầu, theo hướng Viên Dã chỉ nhìn qua, thấy trên mặt đất ánh sáng âm u, chỉ cần nhìn kỹ một chút, liền có thể phát hiện vết đỏ loang lổ, hoặc lớn hoặc nhỏ, tựa như dùng bút máy vẽ một chuỗi mực màu đỏ, đương nhiên, cái gọi là màu đỏ, kỳ thật đã muốn nhuộm một màu tím, nhưng nhìn vào đó, vẫn rất dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến màu sắc thực sự của nó trước đây.

“Thời đại này không có mực nước màu đỏ đi? Chẳng lẽ là sơn nước màu đỏ?” Bách Lý Giang nghi hoặc hỏi, ngẩng đầu lên thấy ánh mắt hung dữ của Viên Dã, hắn thành thật giơ hai tay lên: “OK OK, kỳ thật ta biết đây là vết máu, ta cũng không phải ngốc tử, cái kia. Ta bắt quá chỉ muốn cho ngươi thả lỏng một chút mà thôi.”

Hắn quả thật có ý tốt còn bị đối lấy nụ cười nhạt của Viên Dã, y hừ lạnh một tiếng: “Không cần, ta không cần hảo tâm của ngươi, ngươi đã biết cái đó là thứ gì, vậy ngươi còn không quay lại nhìn xem ngươi đang nằm ở chỗ nào trên chiếc giường lớn kia chứ?” Hắn buông lỏng tay Bách Lý Giang ra, đã thấy đối phương tựa như mèo bị nhấm phải đuôi nhảy lên, rồi nắm chặt lấy cánh tay mình.

15. Chương 15

“Tốt lắm, ta phải thừa nhận, vị Đông Đế đại nhân này của các ngươi, hẳn thật sự thật sự vô cùng giáo hoạt, chẳng những giáo hoạt, hơn nữa. hơn nữa còn thập phần ngoan độc.”

Bách Lý Giang lau một phen mồ hôi lạnh trên trán: “Hắn hiểu rất rõ điểm yếu trong tâm lý con người. Mặc cho ai sau khi đã đi qua bức tường quỷ cả đời khó quên kia, khi bất chợt gặp được mộ thất này, đều khó tránh khỏi để tinh thần cùng thân thể lập tức buông lỏng, thấy cái giường lớn, có lý nào lại không hào hứng tiếp cận, khi đó ai còn đi chú ý đến những vết máu cảnh báo mà các tiên bối đã lưu lại trên mặt đất chứ, người nói có đúng không?”

Viên Dã dựa vào tường ngồi xuống, mở túi đeo lấy ra một cái túi đựng nước bằng da dê đưa cho Bách Lý Giang, thấy bộ dáng lấy lòng của hắn, liền nhin không được cười khẩy nói: “Thế ta mới nói, trừ khi là những người quá ngu dốt, bằng không ta sao có thể phát hiện chứ?”

Chính hắn cũng uống một ngụm nước, rồi mới thở ra một hơi thật dài: “Con bà nó thật thoải mái a.”

Bách Lý Giang bĩu môi: “Ngươi là nguyên soái, trên chiến trường từng trải qua không biết bao nhiêu cam bầy quỷ kế, nhóm hoàng tử kia sao có thể cùng ngươi so sánh a? Cho dù từng trải qua huấn luyện đặc biệt, cũng là nhằm vào tổng tử, nga, chính là cương thi, còn có quỷ hồn âm linh các loại gì đó, chưa nghĩ đến Đông Đế đại nhân còn có thể dùng chiến thuật tâm lý để trêu đùa bọn họ chứ? Cho nên nói gì cũng là bình thường thôi.”

Viên Dã không nói nữa, đưa cho Bách Lý Giang hai cái bánh rán cùng thịt bò, nghe hắn hí hục sục sọt ăn, một bên còn ra sức liếm mép. Không biết vì sao, tại đây trong mộ cổ tràn ngập nguy hiểm, trong lòng hắn thế nhưng lại sinh ra một loại cảm giác tốt đẹp, an tâm đến kỳ lạ.

“Viên Dã, ta vẫn nghĩ không ra, vì cái gì có thể xây dựng lên một mộ đạo lớn như vậy chứ? Hành trình gần hai tiếng đồng hồ, trời ạ, chung quy cũng phải đến mấy km.” Sự thật chứng minh, Bách Lý Giang cũng không phải là người có thói quen yên lặng, sau khi hắn đã ăn uống no say thỏa mãn chính mình, lập tức giống như một đứa trẻ tò mò dò xét toàn bộ.

“Rất đơn giản, lăng mộ này của Đông Đế là do đào khoét cả tòa núi lớn mà xây lên, có như vậy mộ đạo dài mấy cũng không phải việc gì khó.” Viên Dã thản nhiên nói, mà Bách Lý Giang thì bưng tỉnh đại ngộ: “A, ta hiểu rồi, có phải giống như sơn đạo gì đó hay không? Chắc chắn, kia đòi hỏi phải cần biết bao nhân lực vật lực a, Đông Đế đại nhân của các ngươi thật sự là rất khác so với các nhà văn nổi tiếng.”

“Nói cái khác đi, chúng ta đã ngồi ở trong cổ mộ rồi, không cần đàm luận chuyện về nơi này, chỉ khiến trong lòng người hốt hoảng thôi.” Viên Dã duỗi thẳng tứ chi, tò mò nhìn về phía Bách Lý Giang: “Ngươi rốt cuộc là từ nơi nào tới? Vì cái gì trong khi ngươi nói chuyện có những từ ngữ ta không hiểu được? Còn có, vì sao ngươi lại từ trên trời giáng xuống? Còn cổ tình rơi xuống đây, trong mộ Đông Đế, ta biết nói là mộ Đông Đế, nhưng mà ngoại trừ cánh cửa mộ chỉ có thể mở sau khi thánh sử nói, thì không thể có bất luận con đường nào khác để tiến vào, ngay cả đào từ trên đỉnh mộ cũng không thể.”

Nói đến việc này, Bách Lý Giang liền cảm thấy bức bối. Hắn vỗ đùi, hướng Viên Dã căm giận nói: “Ai, đừng nói nữa, nói cho ngươi hay, ta là từ một thời không rất rất xa so với ngươi mà tới, là người không ở cùng thời đại với ngươi, thời đại kia của chúng ta, có một nhà khoa học vĩ đại ưa thích tìm tòi, hắn sáng tạo cái gì mà học thuyết tương đối, cho rằng trong thời gian cùng không gian có đường hầm hoặc là khe hở, dù sao đi nữa, tóm lại, từ khi cái lý luận này của hắn sinh ra tới nay, mặc dù trước sau không cách nào để chứng thực, nhưng cũng khiến cho động lực cùng nguồn cảm hứng của các tác gia tiểu thuyết liên tục dồi dào, ta chính là sống trong môi trường với đủ loại kiến thức về xuyên qua chiếm giữ này, mà hiện tại đã trở thành một ví dụ xui xẻo.”

Viên Dã mở to hai mắt nhìn, hắn sống còn chưa đến hai mươi năm, rất ít khi bị kinh ngạc như vậy, nhưng hôm nay cũng không giống thế, hắn không rõ vì cái gì mà mỗi một chữ trong lời nói của Bách Lý Giang hắn đều có thể nghe hiểu, vậy mà một tổ hợp như thế được đưa ra, với tài trí thông minh của bản thân, vậy mà vẫn không hiểu ra sao. Bách Lý Giang thấy bộ dáng kinh ngạc kia của hắn, liền buông tay: “OK OK, ta không nên nói với ngươi những thứ cao thâm tối nghĩa gì đó, đơn giản mà nói, chỉ là như vậy, ta đây, chính xác là một thành viên khảo cổ bình thường ở thời đại đó”

Vừa mới nói xong, Viên Dã liền nhú mồm, khó hiểu hỏi: “Khảo cổ viên? Đây là đồ vật gì vậy?”

“Không đúng, khảo cổ viên không phải là đồ vật này nọ.” Bách Lý Giang xua tay, chợt lại phát hiện lời này không đúng, hần bắt đắc dĩ nói: “Khảo cổ viên chính là ở trong phạm vi pháp luật cho phép, đối với việc phát hiện ra cổ mộ để tiến hành khai quật, làm cho những quốc bảo, di vật văn hóa có thể thấy lại ánh mặt trời hơn nữa còn được bảo hộ nghiêm mật.”

Lúc này không chờ nói xong, Viên Dã liền bừng tỉnh đại ngộ, ha hả cười nói: “Hiểu rồi hiểu rồi, nói thẳng ra cho dễ hiểu chính là các quan úy đi tìm vàng, thông thường gọi chính là kẻ trộm mộ.”

“Cái gì mà kẻ trộm mộ, đừng nói khó nghe như vậy được không? Chúng ta là ở trong phạm vi pháp luật cho phép mà làm việc, là vì khoa học, vì toàn bộ nhân loại.” Bách Lý Giang trịnh trọng nghiêm túc cường điệu, nhưng chỉ nói đến một nửa liền nhin không được suy sụp hạ xuống bả vai: “Quên đi quên đi, đều đã xuyên qua tới đây, còn nói cái gì mà vì khoa học vì toàn bộ nhân loại a, sự việc thỏa đáng cấp bách hiện tại, là tự mình có thể sống sót mới đúng.”

“Người nói chính xác.” Viên Dã mỉm cười gật đầu: “Bất quá Bách Lý a, người nói nhiều như thế, ta còn không rõ, người đến tột cùng là làm sao để vào được đây, người nói chuyện có thể có trọng tâm một chút được không?”

16. Chương 16

Bách Lý Giang gãi gãi đầu: “Nga, cái kia là lạc đề a, ừ, đây chính là tật xấu của ta, ừ, cũng không biết bao nhiêu lần bị người ta nói, chính là vẫn không sửa được.” Còn chưa nói xong liền nhìn thấy ánh mắt thành khẩn xót xa của Viên Dã, hần vội vàng giơ hai tay lên: “Ok Ok, nói trọng điểm nói trọng điểm. Cái kia, đơn giản mà nói, chính là lão ba lão mẹ của ta, nga, mà theo lời các người là cha và nương, bọn họ là hai người ham thích thám hiểm, Viên Dã, đây cũng không phải là ta khoe khoang a, ba mẹ ta, tương đối nổi danh trong giới thám hiểm, ta chính là kẻ thừa gien tốt đẹp của bọn họ, mới có thể trở thành một khảo cổ viên vĩ đại, ta từng theo ba mẹ ta đi qua rừng rậm nguyên thủy, tuyết ở khu vực cao nguyên, đáy biển.”

“Trọng điểm, nói trọng điểm.” thanh âm Viên Dã thâm trầm, u ám lại vang lên, thành công đem kỹ năng lạc đề rộng lớn của Bách Lý Giang bóp chết trong khi mới phát sinh.

“Nga, đúng rồi, đúng rồi, nói trọng điểm.” Tiếng nói Bách Lý Giang trong veo rõ ràng: “Nói đúng ra, cuộc đời ba mẹ ta đã trải qua vài thập niên thám hiểm, kết quả lần này, bọn họ chú ý tới một truyền thuyết ẩn tàng chết chóc ở trong hang với hàng loạt những cổ mộ rộng lớn thần bí khó lường, đương nhiên, ta hết lần này tới lần khác cản trở a, đối với việc bọn họ đang thực hiện phê bình chỉ bảo, kết quả bọn họ căn bản nhắm mắt bịt tai, cuối cùng nhân lúc ta không cẩn thận, bọn họ đã thành công chuồn ra khỏi tầm nhìn của ta.”

“Trọng điểm.” thanh âm Viên Dã kéo dài, tựa như quỷ treo cổ, trên thực tế hần thật sự rất muốn bạo phát, thật sự nghĩ không ra trên đời sao lại có tên gia khóa lạc đề, lạc theo hần một hướng như vậy.

“Nga, trọng điểm trọng điểm.” Bách Lý Giang không ngừng gật đầu: “Trọng điểm chính là, sau khi bọn họ chạy đi lúc đấy, cũng không thấy trở về. Ta là ai a? Ta là con trai của bọn họ a, người nói ta có thể mặc kệ bọn họ sao? Thế là ba tháng sau, ta mua đủ những gì cần thiết, liền hướng cổ mộ kia xuất phát, nhưng khiến ta chán nản chính là, ta vừa mới tiến đến cái hang chết chóc kia, không chờ tìm được cửa vào cổ mộ, thời tiết lại đột nhiên thay đổi, cuồng phong gào thét, sấm sét đan xen, chỉ thấy sau tia chớp một đạo sáng như tuyết, bỗng nhiên thùng thùng, thanh âm tiếng sấm bắt đầu vang lên, ba lô ta đựng đầy công cụ đồ ăn nước uống bị mất sạch, rồi lại thùng thùng một tiếng.”

“Nói vô nghĩa nữa sẽ thu hết đồ ăn nước uống sau này của người.” Viên Dã đã hoàn toàn ăn xong, lười biếng dựa trên tường nằm, nghĩ thầm tùy hần ra sao, đây là lần cảnh cáo cuối cùng, thật không rõ hần đều đã chán ngấy, sao Bách Lý Giang còn có thể nói nhiệt tình như vậy.

“Ách, rồi mới. Rồi trước mắt ta bạch quang chợt lóe, liền hết sức bình thường xuyên qua , chuyện sau đây thì người đã biết.” Bách Lý Giang nói một đồng vô nghĩa, cuối cùng một câu trọng điểm này lại dị thường ngắn gọn, cứ thế Viên Dã trong lúc nhất thời thần trí còn chưa quay về.

“Xong. Xong rồi?” Viên Dã thẳng đứng người.

“Xong rồi a.” Bách Lý Giang lại nằm xuống: “Đương nhiên, nếu người muốn nghe cụ thể hơn trong quá trình xuyên qua của ta cảm thụ như thế nào, ta cũng đặc biệt tình nguyện miêu tả cho người một chút, đầu tiên, cơ thể của ta chỉ đột nhiên nhẹ bỗng, giống như biến thành một cái lông chim, ừ, cái đó và cái loại trong sách viết rằng toàn thân bị sự đau đớn giày xéo cắn bản không giống nhau.”

“Được rồi được rồi, ta đã biết.” Viên Dã sợ lại lần nữa dẫn Bách Lý Giang nói những lời vô nghĩa liên miên không dứt như sông chảy, vội vàng xua tay ngăn lại. Bách Lý Giang cong môi, nghĩ một chút vẫn là không nói gì, nằm xuống ngay ngắn trên mặt đất cứng rắn lạnh lẽo.

Bên trong mộ thất nhất thời yên lặng, trong bầu không khí trầm thấp cô tịch, dần dần một cỗ cảm giác ảm tối tăm xuất hiện, hai người đều xem như đã từng trải qua những việc không tầm thường, nhưng lúc này cũng nhin không được mà sợ hãi trong lòng, Bách Lý Giang chỉ cảm thấy bản thân tóc tai dựng đứng, hấn huyệt Viên Dã: “Ta nói, ta có thể hay không. Có thể hay không nói chuyện sau đây, bằng không. Bằng không trong lòng ta không thoải mái.”

Viên Dã đang mong sao hấn nói những lời này, cũng không lo hấn nói những lời vô nghĩa khủng bố kia, vội vàng gật gật đầu. Hai người dựa vào nhau, Bách Lý Giang bắt đầu miệng lưỡi lưu loát nói không ngừng, kể cũng kỳ lạ, bọn họ vừa nói, cảm giác ảm trầm trong mộ liền tiêu thất, nhưng chỉ dừng lại câu chuyện, cỗ cảm giác kia liền lập tức nổi lên.

Cũng không biết nói mất bao nhiêu thời gian, Bách Lý Giang hướng Viên Dã nói về khoa học kỹ thuật cùng tri thức tiến tiến thời hiện đại, nói những việc đã trải qua trong khảo cổ của hấn, nói về những quốc bảo di vật văn hóa kia, thậm chí ngay cả mình thích ăn cái gì nhất, đánh răng chải như thế nào đều nói ra , trong thời gian đó, hấn đều quay ra uống vài ngụm nước, cuối cùng hấn ý thức được bản thân không thể nói tiếp được nữa, nếu không cho dù có đem lời vô nghĩa trong bụng toàn bộ nói ra, nhưng nước Viên Dã mang theo cũng tuyệt không đủ cho hấn dùng. Thế là hấn dừng nói, trong nháy mắt, nển trong phòng dao động mấy cái, cuối cùng thành linh tĩnh.

Hai người giật nảy mình, không hẹn mà liền nắm lấy tay đối phương, một bên ngưng thần đề phòng . Đợi nửa ngày, một chút động tĩnh đều không có, thế là Viên Dã nhắc ra từ trong túi đeo của mình cây đuốc đã được chuẩn bị, tức khắc bên trong ánh sáng lại lan tỏa, tiếng của hấn rõ ràng, trầm thanh nói: “Người nói xong rồi phải không? Vậy đến phiên ta nói.”

17. Chương 17

Viên Dã hướng Bách Lý Giang nói về xuất thân của chính mình, nói về cuộc sống trong cung, nói những mặt khác nhau của sáu huynh đệ hấn, còn có cha mẹ ruột thân là Hoàng thượng và Hoàng hậu. Nói những điều này xong, hấn lại nói về việc mình đã trải qua ở trên chiến trường, đã tắm máu, đã chiến đấu anh dũng. Nói rằng hấn đã cùng địch nhân đấu trí so dũng khí, nói về việc khi hấn lạc đường trong sa mạc tìm thấy mấy con lạc đà hoang đã đưa bọn họ tới nguồn nước như thế nào, cho dù Bách Lý Giang bình thường thích đọc sách, nhưng hấn vẫn đang cảm thấy được những việc Viên Dã đã trải qua thật sự rất tuyệt vời, so với nói về những cổ sự được hư cấu phải tuyệt vời gấp một trăm lần. Trong lòng âm thầm tính toán kỹ, một khi bản thân có thể trở lại thời hiện đại, hấn cũng muốn viết tiểu thuyết trên mạng, sẽ dùng những cổ sự đáng khâm phục Viên Dã đã nói này, khẳng định là bán chạy, hơn nữa không có người nào tố cáo mình xâm phạm bản quyền mà sao chép, khi đó bản thân mình chỉ một phát đã nổi danh khắp thiên hạ, hắc hắc hắc. Nghĩ đến chỗ đắc ý, hấn không nhin được mà cười ra tiếng.

“Người làm sao vậy? Về mặt cười đến gian trá?” Viên Dã nghiêm túc đánh giá hần vài lần: “Phải chăng người đang nghĩ đến làm cách nào để đem ta bán đứng cho Đông Đế, rồi khiến cho hần đưa người quay về thời đại của người? Hừ, ta nói cho người hay, người tốt nhất không nên tùy tiện tìm đến nguy hiểm, ta lấy danh nghĩa tướng quân bách chiến phát thề, nếu người bán đứng ta trước, ta có thể đâm xuyên người một lỗ.”

“Ai nha, người nghĩ đến cái gì đâu, ta sao có thể là cái loại người đáng xấu hổ thế chứ, huống chi tình thế bắt buộc, chúng ta cả hai phải đồng tâm hiệp lực mới có thể ra ngoài được, ta cho dù có ngu dốt, điểm này vẫn rất rõ ràng. Hơn nữa nghe những việc đã trải qua của các hoàng tử mà người nói, vị Đông Đế đại nhân này của các người tựa hồ hỉ nộ vô thường, hần nhận thức ta là ai a, hơn nữa luận về quan hệ, người cùng hần cũng là thân cận hơn đúng không?”

Viên Dã gật đầu: “Ân, người biết là tốt rồi.” Con mắt hần bỗng nhiên chăm chú nhìn về phía Bách Lý Giang: “Bách Lý, ta đáp ứng người, nếu hai người chúng ta có thể từ nơi này thoát ra ngoài, ta sẽ hảo hảo chiếu cố người, tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ người, đến lúc đó người sẽ được hưởng thụ những vinh hoa phú quý mà người khác cả đời đều muốn mà không với đến, thật sự, đối với tình cảm chúng ta đã cùng chung hoạn nạn, ta tuyệt đối sẽ không để cho người ở một thời đại không hề quen biết trôi giạt khắp nơi.”

Trong lòng Bách Lý Giang đột nhiên nhảy dựng, đương nhiên Viên Dã đã nghiêm túc nói như vậy chỉ có thể coi đây là một lời hứa, trên gương mặt đẹp trai khí chất vững vàng của hần, tất cả đều hiện lên biểu cảm kiên định nhất nặc thiên kim*, bất giác khiến cho người ta muốn dựa dẫm vào hần. Không biết vì sao, khuôn mặt Bách Lý Giang liền đỏ lên, hần đang muốn nói tiếp, liền nghe thấy một tiếng vang rất nhỏ.

Tiếng vang kia tuy rằng thực nhỏ bé, nhưng tại đây trong cái không gian im lặng như này, thời khắc thanh âm đầy xuất hiện, lại vô cùng rõ ràng, trong nháy mắt, Bách Lý Giang cùng Viên Dã cơ hồ nhảy dựng lên, hai người trước tiên bắt đầu nhìn mọi nơi xung quanh bên trong, muốn xem liệu phải chăng lại có cương thi hay nữ quỷ linh tinh gì đó lặng lẽ tiếp cận.

Bất quá bọn họ cũng không phát hiện ra điều gì, mà trong mộ thất lại khôi phục yên tĩnh như trước. Viên Dã cùng Bách Lý Giang đưa mắt nhìn nhau, đều cảm nhận được cảm giác lạnh trong lòng bàn tay của đối phương. Vấn đề đối mặt với thứ âm linh gì đó, bọn họ bản năng đã có một loại bất an, nếu như phía trước có thể nhìn thấy đối phương, cùng đối phương chiến đấu, cảm giác kia còn có thể bớt đi một ít, duy nhất loại không thể nhìn thấy, không thể sờ được, giống như cảm giác có một âm hồn ở bốn phía rình mò, mới khiến trong lòng người mơ hồ.

Bách Lý Giang bỗng nhiên ngồi xuống, thuận tiện cũng kéo theo Viên Dã ngồi xuống, hần khụ hai tiếng: “Khụ khụ. Cái kia người vừa rồi nói đến có sự dẫn đầu một trăm quân tiên phong cùng bảy sói chiến đấu, làm ta cũng muốn được trải qua một việc như vậy.” Hần hướng Viên Dã nháy mắt ra hiệu, thế là Viên Dã cũng ngồi xuống, làm bộ nghe hần nói đạo lý, trên thực tế toàn thân đều đặt trong trạng thái tiến tại huyền thượng**.

“Chúng ta có lần đi tới một vùng quê để khảo sát một cổ mộ đã từng biến mất, ai ngờ mọi người bởi vì quá mức hưng phấn, thế là liền bỏ lỡ mất thời điểm có tuyến xe, tại nơi trồng trọt này có thể từ trường đặc biệt có tác động mạnh, tín hiệu di động cũng bị nhiễu, cho nên chúng ta không có cách nào khác, đành phải ở lại vùng quê đó qua đêm.”

Thời điểm Bách Lý Giang nói chuyện này, Viên Dã không biết có phải chính mình quá mức miễn cảm hay không, vì hần thế nhưng lại phát giác mặt đối phương đỏ đỏ, trong lòng không rõ lý do tại sao có chút chua xót, thâm nghĩ, chẳng lẽ Bách Lý chính là tại vùng quê đây quen biết một cô gái miền núi nào đó, nảy sinh cảm tình, cho nên hần mới nhịn không được mà đỏ mặt chẳng?

Bách Lý Giang nào biết trong tâm Viên Dã lúc này lại có suy nghĩ mặc danh kỳ diệu đấy, hần thấp đầu, thanh âm hơi nhỏ đi một ít nói: “Cái kia, bởi vì là ở vùng quê, mọi người để thêm can đảm, liền đề nghị đốt lửa trại liên hoan. Thế là chúng ta dấy lên một đồng lửa trại, bất luận là ai đều phải hát một bài, bằng không kể chuyện cười cũng được, rồi rất nhanh liền đến phiên ta.”

“Người sẽ không hát một bài đi?” Viên Dã có chút buồn cười hỏi, nếu Bách Lý Giang thật sự chọn hát, có thể tưởng tượng nhóm bạn bè xui xẻo của hần đã gặp phải loại tra tấn gì.

Bách Lý Giang trừng mắt nhìn hắn, hừ một tiếng nói: “Đúng vậy, ta chính là đã chọn ca hát, sao lại vậy ư? Ta vốn chỉ là thích ca hát thôi.” Vừa dứt lời, Viên Dã liền nhún vai nói: “Chính xác, đây chính là chuyện của người, bất quá đám bằng hữu của người, chắc chắn, ta thật sự là đồng tình với bọn họ, vậy mà cũng bị buộc phải nghe hết một thứ ma âm như xuyên não này.”

*Nhất nặc thiên kim- : lời hứa đáng giá ngàn vàng, một lời nói một gói vàng

**Tiền tại huyền thượng – : phóng lao thì phải theo lao, tên đã lên dây, đạn đã lên nòng

Description: luckfox412.files.wordpress.com/2011/02/bc3a1nh1.jpg?w=590

18. Chương 18

Không ngờ rằng, lần này Bách Lý Giang thế nhưng không hề cãi lại mình, hắn chỉ dùng thanh âm càng ngày càng nhỏ nói: “Không. . . . Không có, ta chưa kịp hát xong một bài, bởi vì vào thời điểm ta hát đến câu thứ năm, không biết vì cái gì, cũng không biết từ lúc nào, xung quanh chúng ta bỗng nhiên xuất hiện một bầy sói.” Hắn nhìn thấy ánh mắt Viên Dã: “Ta không có nói đùa, thật sự là một bầy sói, con mắt đều tỏa ra quang mang xanh biếc, đáng sợ cực kỳ.”

Viên Dã không tin được mà trừng mắt nhìn Bách Lý Giang: “Cái gì? Gặp bầy sói? Vậy thì người hiện tại sao còn có thể ngồi ở đây? Ta không tin chỉ bằng người cùng đám bằng hữu theo như lời người nói, lại có thể tiến lên chiến đấu cùng bầy sói, còn có thể toàn thân trở về.”

Bách Lý Giang ử rử nói: “Nói chính là, chúng ta lúc đấy đều sợ hãi, chỉ có thể gắt gao ở gần xung quanh đồng lửa, thế nhưng lửa lại càng ngày càng nhỏ, chúng ta đem quần áo đủ loại ra đốt, vẫn không ngăn được lửa dần dần tắt, cuối cùng đội trưởng của ta dùng một loại ngữ khí ‘thấy chết không sờn’ yêu cầu ta hát nốt hơn phân nửa bài còn lại, hắn nói thà rằng các đội viên đều chết dưới ma âm của ta, như vậy một khi bị sói cắn xé thì thể, cũng sẽ không cảm thấy đau .”

Viên Dã trở mình xem thường, nghĩ thầm, rằng vị đội trưởng này của Bách Lý Giang cũng là kẻ dở hơi, vào thời điểm như vậy mà còn có tâm tình nói đùa.

“Ai biết. . . . Ai biết ta lớn gan vừa hát không đến hai câu, đám sói kia bắt đầu thối lui, cuối cùng không đến vài giờ, chúng liền chạy cái sạch.” Nói tới đây, ngay cả Viên Dã cũng nhìn không được thất thanh nói: “Không phải chứ? Chẳng lẽ ngay cả bầy sói đều không ngăn cản được ma âm của người, trời ạ, này cũng quá lợi hại đi. A, không đúng, nếu bọn chúng không chống lại được giọng ca của người, lúc trước vì sao còn có thể xuất hiện vào thời điểm người đang hát?”

Mặt Bách Lý Giang càng đỏ hơn, tại Viên Dã hết lần này tới lần khác truy hỏi, hắn mới dậm chân, oán hận nói: “Cái tên đội trưởng không sợ chết kia, hắn chẳng những không cảm kích ơn cứu mạng của ta, còn phi thường đứng đắn nghiêm túc nói với ta, có thể giọng ca của ta cùng ngôn ngữ loài sói tương thông nhau, mấy câu hát ban đầu kia, đại khái là tiếng sói tru gọi đồng bạn về, rồi hát đoạn sau đó, thì là tiếng sói tru làm cho đồng bạn rời đi, hắn nói trừ bỏ cách giải thích này, hắn thật sự nghĩ không ra nguyên nhân khác.”

Viên Dã cuối cùng biết Bách Lý Giang vì sao lại đỏ mặt, câu chuyện cũ đâm bị thương lòng tự tôn của hắn nghiêm trọng như vậy, có thể nói ra quả thật đòi hỏi phải có dũng khí, hắn nhìn không được khom thắt lưng cất tiếng cười to, khiến Bách Lý Giang tức giận, hận không thể dùng bột tẩy trắng ở trên đầu hắn mở ra một lỗ thủng. Ngay lúc này, bỗng nhiên trong đó, trong tiếng cười bừa bãi của Viên Dã, truyền ra một thanh âm cười khê khác.

Một tiếng cười khê này thập phần ngắn ngủi, đương lúc Viên Dã cùng Bách Lý Giang đình chỉ tất cả thanh âm cùng động tác, tiếng cười này cũng biến mất, nhưng bởi vì nó vừa rồi thật sự quá mức rõ ràng quá mức êm tai, cứ thế thanh âm kia lại vẫn như lớn vốn xung quanh bên tai Viên Dã cùng Bách Lý Giang, bởi vậy cả hai bọn họ thập phần khẳng định, tại đây trong mộ thất, trừ bỏ hai người bọn họ, khẳng định còn có một bên thứ ba tồn tại.

Trong nháy mắt, mồ hôi lạnh phủ toàn thân Bách Lý Giang cùng Viên Dã, bởi vì đối thủ lần này của bọn họ không giống như loại nữ quỷ hay cương thi kia, có thể so sánh được, nó vẫn ẩn núp trong mộ thất, cũng không lộ diện, hành tung mơ hồ hành động quỷ dị, ai cũng không biết, quỷ hồn này vào thời điểm nào đó sẽ ra tay, mà một khi nó ra tay, chính hai người mình ở thế bất ngờ không kịp đề phòng, liệu còn có thể toàn thân trở ra hay không.

“Rốt cuộc là ai? Không cần úp úp mở mở lén lút, quang minh chính đại đi ra cùng chúng ta đại chiến một hồi, cho người ném thử, sự lợi hại của ông đây.” Bách Lý Giang tiến lên từng bước, hai tay chống nạnh, tiếng gào ngoài mạnh trong yếu, nhưng trong mộ thất trừ bỏ tiếng vọng lại trống rỗng, cũng đều không xuất hiện thứ gì.

Viên Dã nhú mày, trong tay của hắn gắt gao nắm lấy tấm bùa chú cuối cùng, suy nghĩ một chút, lại chậm rãi buông ra. Tuy rằng nữ quỷ này có thể rất lợi hại, nhưng phải biết rằng, bọn họ hiện giờ ở trong mộ, ngay người còn chưa đến mười hai canh giờ, yên vân khẩu trừ cùng chủ mộ thất còn ở nơi rất xa, về sau bọn họ còn không biết sẽ gặp phải những dạng thách thức cùng nguy hiểm nào, nếu cứ như vậy dễ dàng đem tờ bùa chú thứ ba dùng hết, sau này làm sao để xử lý? Huống chi đem tờ bùa chú này lưu lại, chung quy vẫn cảm thấy an tâm hơn một ít, nếu không bản thân mình cùng Bách Lý Giang, quả thật không có gì để dựa vào, nghĩ đến đây, hắn đưa tay chậm rãi từ trong lòng rút ra. Thu Hoàng kiếm ra khỏi vỏ, hắn để ngang kiếm tư thế hướng trước ngực, ở trong mộ chậm rãi dạo qua một vòng, lại vẫn không phát hiện bất cứ cái gì.

“Khụ khụ.” Bách Lý Giang bỗng nhiên mở miệng: “Viên Dã, xem ra chúng ta gặp phải một quỷ hồn mê chơi trốn tìm, ân, căn cứ vào tâm lý học trong thời đại của ta để phân tích, quỷ mê chơi trốn tìm, thông thường đều là tiểu hài tử, cho dù là người lớn, cũng là thuộc loại thập phần khờ khạo hơn nữa tính khí trẻ con vẫn chưa tiêu hết, cho nên, ta nghĩ vị quỷ đại tỷ này có lẽ có ý định đuổi chúng ta đi, không bằng chúng ta hiện tại liền rời khỏi địa bàn của nàng, đừng quấy nhiễu cuộc sống yên ổn của đại tỷ nhà người ta.” Hắn nói xong, chấp hai tay trước ngực, cung kính lạy ba cái, rồi mới lúi kúi kéo Viên Dã bước đi.

19. Chương 19

Viên Dã cũng hiểu được Bách Lý Giang nói thế là có lý do, hai người nhanh chóng hướng phía cửa thối lui, ngay thời điểm bọn họ vừa tới cửa, một đạo hồng quang bỗng nhiên sáng lên, ngăn cản đường đi của bọn họ, tiếp theo một thanh âm mang theo lo sợ vang lên: “Trường, người làm gì vậy, mau dừng tay.”

Bách Lý Giang cùng Viên Dã đều ngây ngẩn cả người, nghĩ thầm, rằng quỷ hồn này đang nói chuyện cùng ai, chẳng lẽ trong mộ thất này trừ bỏ chúng ta hai người một quỷ, còn có một con quỷ nữa sao? Mà trong lòng Bách Lý Giang nhanh chóng phân tích, nhận định vị quỷ đại tỷ này đã lên tiếng, đối với bản thân cùng Viên Dã có lẽ không có ác ý, cho nên tình hình hiện tại tạm thời không sao, hắn quả thật vừa hiếu kỳ vừa muốn chiếm thế thượng phong.

Cửa bị một mảnh hồng quang mờ mờ bao phủ, mặc dù ai cũng đều có thể nhìn ra được, đó là kết giới theo lời những người tu hành nói, bởi vậy Viên Dã bắt đầu đi, bước lòng cùng Bách Lý Giang lui trở về, sau đấy Bách Lý Giang vắn vắn cổ hai cái, bắt đầu đi nói: “Quỷ hồn đại tỷ, người xem người vừa không muốn cho chúng ta đi, thoát nhìn tình hình cũng không giống như muốn làm hại chúng ta, vậy người rốt cuộc muốn làm gì chứ? Sẽ không muốn đem chúng ta vây khốn ở nơi này cùng người làm bạn đi?”

Một hồi lâu vẫn không có tiếng động, đương lúc Bách Lý Giang cùng Viên Dã nghĩ sẽ không nhận được câu trả lời, đã thấy cây đuốc đặt ở kia bỗng nhiên tắt, sau đấy một mảnh bóng tối, lân quang lấp lánh như sao, Ngay sau đó một cái bóng màu đỏ chậm rãi hiện lên giữa không trung, người vẫn chưa hoàn toàn hiện ra hết, thanh âm êm tai trước đấy vang lên: “Thực xin lỗi, ta có thể đã hù dọa đến các người, nhưng ta không phải cố ý, chỉ là vừa rồi nghe đứa nhỏ kia kể chuyện cũ rất buồn cười, cho nên nhin không được liền bật cười.”

Theo tiếng nói thấp dần, bóng người giữa không trung cuối cùng cũng hoàn toàn hiện ra mà lại vô cùng rõ ràng đập vào tầm mắt Bách Lý Giang cùng Viên Dã. Trong mộ thất lại rơi vào trầm mặc, hoàn toàn trầm mặc, Bách Lý Giang cùng Viên Dã thật lâu đều không nghe được tiếng hô hấp của đối phương, bởi vì bọn họ đã bị con quỷ mới xuất hiện này làm cho sợ đến ngất người. Đương nhiên, không phải vì con quỷ quá mức kinh khủng, nếu thật sự là một con quỷ có tướng mạo kinh khủng, thì bọn họ không đến nỗi ngay cả thở cũng đều quên như vậy, mà vì con quỷ này thật sự rất đẹp, dùng phong hoa tuyết đại để hình dung “nàng” cũng tuyệt đối không phải là quá.

“Quý. Quý đại tỷ.” Cuối cùng bị nghẹn lại, Viên Dã xấp xếp mấy chữ, nếu không nói là tướng quân thân kinh bách chiến chính là so với Bách Lý Giang mạnh hơn chút ít thôi. Hắn nói thanh âm cứng rắn, Bách Lý Giang đang thở hổn hển, cũng lẩm bẩm nói: “Quý. Quý hồn đại tỷ, không, không đúng, là quỷ hồn nãi nãi, bà nội, người. Nay người cũng quá đẹp đi?”

Quần áo của quỷ hồn kia hoa phục đồ thắm, mái tóc đen bóng như thác nước trút xuống đến tận thắt lưng, sắc mặt hắc bởi vì có liên quan tới ma quỷ, thoáng chút tái nhợt, nhưng màu của đôi môi cũng không giống như màu đỏ tươi của những nữ quỷ trong truyền thuyết hồi nhỏ của Bách Lý Giang, mà là màu hồng rất nhu hòa, ngũ quan thanh tú mà vẫn ẩn giấu khí khái hào hùng, dáng người rắn rỏi cân xứng, nữ quỷ này cho dù đã trở thành một linh hồn, vẫn có mị lực kỳ lạ khiến kẻ khác động tâm.

Bách Lý Giang yên lòng, trầm nghĩ cũng không tồi, màu sắc môi của nữ quỷ đại tỷ này thoát nhìn không giống như từng ăn thịt người. Hắn bất giác buông lỏng cơ thể, đã thấy quỷ hồn mỉm cười, ôn nhu nói: “Gọi ta là ca ca đi, tuy rằng niên kỷ quả thật có thể làm tổ tông của các người, nhưng ta quen với việc các người gọi ta là ca ca hơn.”

“Phốc, ca ca.” Bách Lý Giang trong miệng may mắn không có thứ gì, bằng không khẳng định sẽ rất rục rịch, mỹ lệ mà văng hết ra. Hắn kinh ngạc nhìn quỷ hồn quá mức xinh đẹp đến không thể nghĩ ngờ kia, khóe miệng đột nhiên bắt đầu co giật, mà Viên Dã cũng không tốt hơn so với hắn, trừng lớn mắt mở lớn miệng, thấy quỷ hồn kia đang lơ lửng giữa không trung lộ ra nụ cười tao nhã nhìn bọn họ.

“Các người muốn đi ra, vậy đi thôi, kết giới ở cửa đã rút lại rồi.” Nam quỷ kia lại lộ ra một nụ cười ôn nhu, áy náy nói: “Thật sự xin lỗi, dọa các người nhảy dựng, bởi vì ta ở trong này đã đến một ngàn năm, không được nghe người khác nói chuyện, cho nên vừa rồi nghe các người ở nơi này nói chuyện rất thú vị, liền nhin không được mà nghe một lát, kỳ thật ta rất cố gắng chịu đựng để không cười, nhưng nghe đến đoạn sới tru kia, thật sự là nhịn không được.” Hắn sâu kín quay đầu về phía Bách Lý Giang: “Tiểu huynh đệ, chẳng lẽ người ca hát thật sự như vậy. Nga, kỳ lạ như vậy sao? Có thể hát một câu cho ta nghe không?”

Khuôn mặt Viên Dã lập tức suy sụp xuống, lẩm bẩm nói: “Đại ca, người nói xem người khuyến khích cái gì không tốt thì thôi, thế nhưng người lại khuyến khích hắn ca hát, xong rồi xong rồi, cũng không biết trong mộ này có cương thi hoặc là lang trùng hổ báo hay không, chốc lát đều cùng tới thì làm sao mà xử lý đây? Ai nha.” Hắn bỗng nhiên ôm chân kêu lên, do không chú ý dưới chân, mà bị Bách Lý Giang hung hăng giẫm một cước.

Tinh thần Bách Lý Giang bắt đầu dâng lên, khó có được một người để thưởng thức giọng hát của mình, cho dù người đó là quỷ, tốt xấu gì cũng là lần đầu yêu cầu mình hát cho hắn nghe a, huống chi lại là một vị tiền bối xinh đẹp như thế, hắn thanh thanh giọng, lập tức vào luôn một câu: “ Một đóa hoa lài đẹp.”

Viên Dã thiếu chút nữa hai mắt trợn trắng, nghĩ thầm, rằng nếu muốn một biện pháp nào đó có thể đem ma âm của Bách Lý Giang khuếch trương vô số lần, ở trên chiến trường qua lại truyền phát tin, chỉ sợ các huynh đệ của mình sẽ không cần tầm mấu chém giết, quân địch khẳng định sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt. Bất quá nghĩ lại, nếu thực sự làm như vậy, đại khái toàn quân bị diệt có thể không chỉ là quân địch, bên mình chỉ sợ cũng rất vất vả đi.

20. Chương 20

Nam quý kia dường như rất có tố chất, cho dù Bách Lý Giang hát câu đầu tiên, trái tim đã phải hứng chịu vết thương nghiêm trọng, vẫn đang kiên trì mỉm cười nghe đến câu thứ năm, mới ôm ngực miễn cưỡng cười nói: “Nga, tốt lắm, ta đã nghe được rồi, thật sự là giọng hát cực kỳ không giống người bình thường, cảm ơn người tiểu huynh đệ.”

Bách Lý Giang ngừng hát, thân thiết nhìn nam quý kia, dò hỏi: “Đại ca, người. Người không bị bệnh tim chứ? Cách vách nhà của chúng ta ở là một thầy thuốc, hẳn từng nghiêm cấm ta ở giữa đám đông cất cao giọng hát, hẳn nói một khi trong đám đông có người bị bệnh liên quan đến tim, phổi các loại, không cần đến ba câu, có thể làm cho người bệnh trực tiếp tử vong.”

Nam quý mỉm cười lắc lắc đầu: “Không sao, ta đã chết qua một đời người, chắc không có cách nào khác để chết lại lần thứ hai.” Lời còn chưa dứt, hẳn bỗng nhiên khẽ kinh hô một tiếng, rồi sắc mặt lại khôi phục như thường, trên mặt càng lộ ra tươi cười ôn nhu, Viên Dã nhảy bén, phát hiện hẳn chỉ lộ ra mười ngón tay nhỏ và dài tựa hồ siết chặt, giống như đang cầm đồ vật gì đó.

“Các người, là muốn đi tới mộ Đông Đế sao? Muốn đi kết hợp lại yên yên đã khấn trừ kia sao? Vậy nhanh lên qua đi, trên đường nếu gặp phải cương thi hay quỷ hồn, cũng không nên cùng bọn họ dây dưa đánh nhau, chỉ cần vị tiểu huynh đệ này hát vài câu, bảo đảm bọn họ chạy trốn chết.”

Nam tử che miệng cười nhẹ, động tác vô cùng tao nhã, nhưng Viên Dã lại nhíu mày, trong mắt cũng hiện lên suy nghĩ sâu xa.

Cửa ra lần này, kết giới quả nhiên đã bị triệt bỏ. Bách Lý Giang vừa đi một bên quay đầu lại nhìn, còn thì thảo luận: “A, kỳ thật nam quý đại ca này quả thực rất đáng thương, bị nhốt trong này một ngàn năm, thế nhưng đều không được nghe người khác nói chuyện, ai, cô đơn a, đó là sự tàn nhẫn đáng sợ nhất trên đời.”

Viên Dã nhìn biểu tình khoa trương của hẳn, bỗng nhiên ha hả cười nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta vì sao không đem hẳn mang ra khỏi mộ thất này, dọc đường cùng hẳn trò chuyện chứ?” Vừa dứt lời, Bách Lý Giang liền sợ tới mức nhảy dựng lên, thất thanh nói: “Có làm hay không? có làm hay không? Viên Dã, kia chính là quỷ hồn đấy, người vậy mà lại muốn dẫn hẳn đi ra, chẳng lẽ chúng ta phải tìm về xương cốt của hẳn, lại khiêng trên vai qua lại liên tục trong mộ thất sao?”

“Có gì không thể, tin tưởng ta, nam quý này nói không chừng sẽ là phúc tinh của chúng ta trong mộ Đông Đế đấy.” Không ngờ đến, Viên Dã nói là làm luôn, lôi kéo Bách Lý Giang trở lại trong mộ thất kia, trong mắt hẳn, thủy chung lóe lên một mặt tinh quang, nhưng vẫn có một tia nghi hoặc chưa được tháo gỡ.

Trở lại trong mộ thất, Bách Lý Giang nhìn một vòng khắp nơi, rồi mới nhún vai nói: “Thực đáng tiếc, nam quý đại ca đã đi rồi.” Hẳn nhìn về phía Viên Dã: “Muốn lần nữa triệu hồi hẳn ra hay không?” Lời còn chưa dứt, hẳn liền nhìn thấy ánh mắt giống như đang xem thường của Viên Dã.

“Bách Lý, người từng nói qua, người là nhà khảo cổ học xuất sắc trong thời đại kia của các người, là như thế này sao?” Viên Dã nghiêm túc hỏi, lập tức khiến Bách Lý Giang bất mãn: “Người nói cái gì, chẳng lẽ còn có gì đáng để nghi ngờ sao? Danh hiệu này, là cách gọi để ca ngợi duy nhất của một người khác tặng cho ta, cho nên người tuyệt đối không thể vũ nhục nó.”

Viên Dã vỗ vỗ đầu: “Vậy người nên biết, ta nói mang nam quý vừa rồi đi ra ngoài, tuyệt không chỉ là mang theo linh hồn của hẳn, người ngẫm lại xem, hẳn đã một ngàn năm không tiếp xúc, nói chuyện với người khác, chúng tỏ điều gì? Chúng tỏ là hẳn bị nhốt trong mộ thất, căn bản không có biện pháp để ra ngoài, người sẽ không khờ dại mà nghĩ rằng, chúng ta có thể đem hẳn khiêng ra ngoài chứ?”

Biểu tình của Bách Lý Giang nói cho Viên Dã biết, hẳn thực sự là đã nghĩ như thế, bất quá lúc này hẳn đương nhiên sẽ không nói ra, mà còn rất nghiêm túc thuận theo Viên Dã gật gật đầu: “Àn, người nói đúng, chúng ta làm sao cứ như vậy đưa hẳn ra ngoài chứ?”

“Linh hồn của hẳn ở trong này, như vậy trong mộ thất này, hẳn là còn có đồ vật gì đó giống như vậy, Bách Lý, nếu người ngay cả đồ vật gì đó cũng nói không biết, như vậy ta có thể khẳng định, danh xưng ca ngợi

duy nhất từ người khác tặng cho người này, người cũng không chắc chắn giữ được nó.” Viên Dã vừa nói, một bên ở trong mộ thất trống trải tìm kiếm, cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại trên chiếc giường đá lớn kia.

Bách Lý Giang đương nhiên không cam lòng để danh hiệu ca ngọ duy nhất của mình bị vứt bỏ như thế, thời điểm hắn nhìn thấy Viên Dã đang đảo quanh bên chiếc giường bằng đá lớn, hắn cũng không phải loại ngu ngốc trong đầu bỗng nhiên linh quang chợt lóe, hắn lớn tiếng cười nói: “A, ta hiểu rồi, nếu linh hồn nam quỷ đại ca ở trong này, nói lên rằng thi thể hắn nhất định cũng ở trong này, thứ người muốn mang ra ngoài, chính là khối thi thể này đúng không?” Hắn cũng hưng phấn đi tới trước giường lớn: “Đúng vậy, tuy rằng xương cốt quả thật rất đáng sợ, nhưng ta đã tiếp xúc với nó qua lại rất nhiều lần, cho nên ta sẽ không sợ hãi, huống hồ khiêng một bộ xương, trọng lượng thực ra cũng rất nhẹ, ân ân ân, nhiệm vụ này ta có thể đảm nhiệm được.”

21. Chương 21

Viên Dã không để ý đến Bách Lý Giang đang tự nói, hắn nhìn kỹ chiếc giường lớn này, rồi đột nhiên quỳ xuống, thành kính nói: “Quỷ đại ca, tuy rằng không biết người là người như thế nào, nhưng chỉ nhìn thấy trong mộ này chứa nhiều nguy hiểm cùng hiểm nghi, liền biết người nhất định gặp phải vận mệnh rất ngang trái, hôm nay vẫn bồi cả gan, thỉnh lấy thi thể đại ca, mang người ra ngoài mở mang tri thức một phen, cũng hy vọng linh hồn đại ca có thể hỗ trợ, để cho văn bối thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, đánh tan tai bay vạ gió của Đông Đại lục suốt một ngàn năm qua, chuyện sau đây tất nhiên là đem quỷ hồn đại ca một lần nữa hậu táng, để tạ ơn ân huệ.”

Hắn nói xong, ở bên giường cung kính dập đầu lạy ba cái, nếu để cho phó tướng quan binh dưới quyền của hắn trông thấy vị tướng soái luôn luôn kiêu ngạo, bất kham như con ngựa hoang vậy mà lại có thể khiêm tốn như thế, chỉ sợ sẽ rất ngại ngùng đến mức có thể nhồi gọn cả một con sông.

Trên chiếc giường đá lớn ở góc khuất phía tây, có hai tờ giấy niêm phong, Viên Dã đem giấy niêm phong nhẹ nhàng yết khởi (gỡ ra), chiếc giường đá liền tự mình mở ra, trong phút chốc, một cỗ mùi thơm lạ lùng ập đến, nháy mắt liền tràn ngập cả mộ thất, Viên Dã cùng Bách Lý Giang sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, chỉ lo hai người mình trúng phải độc khí.

Qua một hồi lâu, mùi thơm lạ lùng vẫn còn, cũng không có triệu chứng trúng độc gì, hai người lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa đi tới bên cạnh chiếc giường đá, kì thực chiếc giường là một cái quan tài. Không biết bắt đầu từ lúc nào, bên trong mộ thất đã sáng như ban ngày, ánh sáng của cây đuốc kia so với thứ ánh sáng rực rỡ này, quả thực chỉ là sự tồn tại dư thừa.

Viên Dã cùng Bách Lý Giang thăm dò bên trong quan tài vừa thấy, mới phát hiện ngay chính giữa quan tài này, lại có một viên minh châu to bằng quả trứng treo lơ lửng trong không trung, phát ra thứ ánh sáng mặt trời rực rỡ chói lòa.

“Là huyền châu.” Sắc mặt Viên Dã bỗng nhiên thay đổi, lớn tiếng kêu lên: “Đúng vậy, là huyền châu, chỉ có huyền châu mới có thể tự treo lơ lửng trong không trung, chỉ có huyền châu mới có thể phát ra quang mang sáng ngời như vậy, trời ạ, người trong quan tài này rốt cuộc là ai? Vì sao Đông Đế vậy mà lại đem huyền châu mà mình yêu quý hơn cả mạng sống để chôn cùng hắn, chẳng lẽ hắn chính là Đông Đế? Không đúng, không có khả năng, Đông Đế sao có thể bị an táng trong phó mộ thất, lại là loại phó mộ thất có vị trí xấu như vậy chứ?”

Bách Lý Giang chọc chọc Viên Dã, ý bảo hắn khống chế một chút đừng quá khích, sau đó ánh mắt hắn mới chuyển qua huyền châu, nhìn về phía khối thi thể nam nhân duy nhất trong quan tài này. Ngay sau đó, hắn một bên đứng dậy, kêu lên “Ngao ngao ngao” .

Viên Dã vừa mới khống chế được tư tưởng của bản thân, chợt nghe thấy hắn bắt đầu kiểu sói tru, không khỏi trở mình xem thường, vỗ vỗ bờ vai hắn: “Ta nói người cũng khống chế một chút đi, thanh âm kêu lên so với ta còn lớn hơn.” Vừa dứt lời, liền thấy Bách Lý Giang kích động xoay người lại, trong mắt hắn phát

ra tia lục quang sâu kín giống như loài sói, lưỡi như bị buộc lại, nhưng vẫn hưng phấn nói không dứt: “Xác. Xác ướp. Không. Không phải, là so với. So với xác ướp được bảo tồn xác ướp này còn hoàn hảo hơn. Không, cũng không đúng, hử. Hử không nên gọi là xác ướp.”

“Cái gì mộc? Cái gì mà nãi nãi di di?”* Viên Dã nghe hử nói năng một chuỗi lộn xộn mà hoàn toàn sững sốt, đã thấy Bách Lý Giang hít sâu mấy hơi, rồi cuối cùng đem khoe miệng đã ngoác đến tận sau tai thu về, ngay sau đó, hử”Soạt” một cái xoay người sang chỗ khác, cố gắng đứng thẳng thân thể, nhìn vào cổ thi thể bên trong quan tài kia, dùng thanh âm run rẩy, tận lực khống chế cảm xúc để bình tĩnh nói: “Thi thể nam nhân, ước chừng 175 li thước, hình thể cân xứng thon dài, gương mặt trông rất sống động, thần thái an bình, da thịt như nước và có tính đàn hồi, móng tay hoàn hảo, biến thành màu đen như mực, thân thể mặc y phục sợi kim tuyến màu đỏ thẫm, mũ tím buộc chặt tóc, cổ đeo một chuỗi ngọc minh châu, cổ tay đeo vòng xuyên ngọc bích vàng, cả thi thể bảo tồn hoàn hảo, giống như một người sống.”

Ngữ khí bình tĩnh đột nhiên lại kích động: “Đây là quốc bảo, là xác ướp cổ được bảo tồn như người sống được tìm thấy trong lịch sử, là một đột phá trọng đại trên hết thảy lịch sử ngành khảo cổ, đây chắc chắn sẽ trở thành chìa khóa để chúng ta nghiên cứu về những kiến thức mênh mông của cổ nhân về việc bảo tồn thi thể.” Hử càng nói càng kích động, mà vẻ mặt Viên Dã lại càng ngày càng mạc danh kỳ diệu.

“Hử đang làm gì vậy?” Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một thanh âm nghi hoặc rất êm tai, Viên Dã vừa quay đầu lại, chỉ thấy nam quý hồng y mỹ mạo phía sau đang cúi người ghé vào lỗ tai hử, mặt mang theo nghi hoặc hỏi. Hử hoảng sợ, vội vàng lùi lại một bước, bắt Bách Lý Giang đối mặt với nam quý kia nói: “Người. Người đang làm cái gì? Mau, cùng quý đại ca giải thích nguyên do.”

Bách Lý Giang nhìn khắp tứ phía, thấy bên cạnh không phải là những bạn bè trong đội, cũng không có camera, hử lúc này mới tỉnh ngộ, bản thân đã xuyên qua. Thế là cong cong đầu, ngượng ngùng nói: “Nga, ta. Ta hơi quá mức kích động, cho rằng. Tưởng đang tiến hành truyền hình trực tiếp chứ.”

Hử lại thở dài, thảm nghĩ tiếc nuối a tiếc nuối, xác chết được bảo tồn hoàn hảo như thế cũng không thể đem triển lãm trước mặt mọi người, để cho các chuyên gia thưởng thức trí tuệ bao la như biển của cổ nhân.

“Các người. Thật sự muốn mang ta ra ngoài sao?” Hồng y nam quý tựa hồ có chút do dự: “Ta nói trước cho các người, mang theo ta, các người sẽ gặp phải rất nhiều chuyện nguy hiểm cùng phiền phức, tuy rằng ta rất muốn đi ra ngoài, bất quá ta cũng phải báo trước, báo cho các người về hậu quả của việc mang ta ra ngoài, như vậy các người còn quyết định dẫn ta ra ngoài không? Nếu các người không mang theo ta ra ngoài như đã nói, hãy đem hai tờ giấy niêm phong trên quan tài kia dán lại, liền có thể ly khai.”

Viên Dã cúi đầu, ở trong lòng nhanh chóng xoay chuyển qua mấy ý niệm, rồi mới ngẩng đầu lên,

Lớn tiếng nói:”Đại trượng phu một lời nói giá nghìn vàng, người yên tâm, chúng ta nói mang người ra ngoài liền mang người ra ngoài, tuyệt đối sẽ không nuốt lời.” Hử nói xong, nam quý kia tựa hồ sững sốt một chút,

Sau đó hử mỉm cười gật gật đầu: “Một khi đã như vậy, liền làm phiền hai vị tiểu huynh đệ”. Vừa dứt lời, thân hình hử đã biến mất trong mộ thất.

*Xác ướp- : hay còn gọi là mộc nãi y, thế nên khi nghe Bách Lý Giang nói xác ướp, do hử nói rời rạc nên Viên Dã mới hỏi thành : “Cái gì mộc? Cái gì mà nãi nãi di di (bà, dì)?”

22. Chương 22

“A chờ đã, Viên Dã, vị nam quý đại ca này...dường như không phải một nhân vật đơn giản a.” Bách Lý Giang bỗng nhiên dùng ngữ khí thập phần khẳng định nói. Viên Dã kinh ngạc nhìn hử một cái, rồi mới ha hả cười:”Nga? Người vì sao lại nói như thế, có căn cứ nào không? Không ngại thì nói nghe xem.”

“Ân, cụ thể. Ta cũng không nói lên được.” Bách Lý Giang đỏ mặt gãi gãi đầu: “Bất quá. Bất quá ta cảm thấy thời điểm hử vừa nói câu kia, còn có. Còn có lúc cười như vậy, tựa hồ.

. Tựa hồ thoáng có một loại cao quý uy nghiêm toát ra, ân, so với dạng uy nghiêm ma vương giết người của người thì bất đồng, sự uy nghiêm của hắn Là mang theo một loại. Nga, để ta nghĩ xem nên dùng từ gì để hình dung cho tốt. Đúng rồi, tao nhã vô song, chính là một loại uy nghiêm cao quý tao nhã vô song.”

Viên Dã không thể không thừa nhận, có đôi khi, khả năng quan sát của Bách Lý Giang vẫn còn, chẳng qua. Ma vương giết người? Hắn nhu nhu giữa đôi lông mày, không biết vì sao, trước kia chắc chắn sẽ lấy loại danh hiệu này làm vinh dự, nhưng hôm nay, hắn không muốn lưu lại ấn tượng này trong lòng Bách Lý Giang.

“Nếu ta nhớ không lầm, người đã nói với ta sẽ công vị quỷ đại ca này đi?” Viên Dã khụ hai tiếng, hắn nghĩ rằng Bách Lý Giang sẽ không có gan làm mấy việc này, cho nên dự định cố ý gây khó dễ cho hắn một chút, rồi mới khiến hắn hảo hảo van cầu mình. Ai ngờ Bách Lý Giang lại rất nghiêm túc gật gật đầu: “Đúng vậy, nhìn cơ thể quỷ đại ca, cũng sẽ không đến nỗi nặng lắm.” Hắn nói xong, không chút do dự khiêng thi thể ra, rồi mới công trên lưng.

Viên Dã thoáng sửng sốt, sau đó trong lòng chỉ cảm thấy trăm thứ mùi vị lẫn lộn, cũng không biết rốt cuộc là mùi vị gì. Ngược lại, không phải vì động tác Bách Lý Giang khi di chuyển khỏi thi rất cẩn thận và thuần thực, mà bởi vì sao hắn cũng không hình dung ra, vì cái gì đối phương có thể không có nửa điểm do dự mà đưa khỏi thi thể này lên lưng. Cho dù hắn không sợ hãi, thế nhưng dù sao cũng chỉ vừa mới tiếp xúc qua thi thể của quỷ hồn này, chẳng lẽ hắn không sợ con quỷ kia căn bản là bụng dạ khó lường, chỉ chờ hắn vừa ra khỏi mộ thất này, sẽ lập tức giết chết hắn, sau đó đoạt lấy cơ thể hắn. Mượn cơ thể để hoàn hồn sao?

Vào thời điểm đi theo quốc sư học tập, bị cảnh cáo nhiều nhất chính là chuyện này, bởi vậy Viên Dã kỳ thật cũng rất do dự, nếu không phải đại khái đoán được thân phận của nam nhân này, hắn tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy, thời khắc hắn đáp ứng khiêng nam nhân kia ra khỏi mộ thất, hắn đã chuẩn bị chu toàn mọi thứ, dự định một khi tình cảnh bất thường, liền lập tức dùng tờ bùa chú thứ ba đem nam quỷ này nhốt vào địa ngục muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Chính là hiện giờ, nhìn thấy Bách Lý Giang dễ dàng công hồng y nam tử kia ra khỏi mộ thất, hắn thậm chí còn vừa đi vừa hỏi tên nam quỷ, nói là để tiện cho sau này mọi người nói chuyện. Trong lòng Viên Dã thật sự không hiểu dậy lên cảm giác gì, nhưng có phần khẳng định, cái người gọi là Bách Lý Giang từ trên trời giáng xuống này quả thật là một nam nhân kỳ lạ, đã để lại cho hắn ấn tượng không cách nào phai mờ, mặc dù tương lai hai người sẽ chia tay, cả đời này, chỉ sợ cũng sẽ không quên được hắn. Mà tưởng tượng đến khi chia tay, trong lòng Viên Dã lại nhảy mạnh lên, một cổ đau nhức tựa như bị bỏng từ ngực dần dần tràn ra.

Ra khỏi mộ thất, lại nhìn một cái thật dài vẫn không tới cuối mộ đạo. Bách Lý Giang trầm trầm nói: “Chắc chắc, thật không hiểu thời điểm trước khi vị Đông Đế này mất quyền lực còn cường đại cỡ nào, không cần phải nói điều gì khác, chỉ cần mộ đạo này, cũng đủ thấy uy danh của hắn.” Hắn nhìn khắp nơi, phát hiện trong mộ đạo này thế nhưng lại không có bích hoạ, chỉ là cách vài bước, ở trên cao có cây nến màu đỏ đang cháy sáng.

“Viên Dã, vì sao nến ở nơi này lại không tắt? Chẳng lẽ thời đại Đông Đế các ngươi, ngay cả nến cũng đều là vật liệu đặc biệt sao?” Bách Lý Giang có chút thở gấp hỏi, dù sao người chết trên lưng hắn, trọng lượng một chút đều không giảm bớt, hơn nữa trên người còn mặc vài thứ y phục kia, tăng thêm đến mấy chục cân.

“Không phải, bởi vì cứ cách một năm, đều sẽ có thánh sư tiến vào nơi này thắp nến dự phòng.” Viên Dã thần nhiên trả lời, rồi mới đi đến bên cạnh Bách Lý Giang, hướng phía sau hắn ngoắc tay: “Đưa hắn cho ta công đi, người dù sao cũng không có thể lực.” Hắn thấy Bách Lý Giang tròng hai mắt, lập tức biết ý muốn nói gì, liền mỉm cười nói: “Ta nói sai rồi, ta là nói, người mặc dù có thể lực, nhưng dù sao cũng không bằng ta.”

Trên trán Bách Lý Giang mồ hôi đã muốn chảy xuống, nghe thấy Viên Dã nói như vậy, bản thân cũng sẽ không cần thiết phải khoe sức nữa. Thế là cười hắc hắc: “Ân, vậy được rồi, trước đây ta tính sai, nghĩ rằng chỉ có một bộ xương, cùng lắm thì là một xác ướp, ai ngờ không phải, đúng là một người chết rõ ràng, trên đầu trên người còn có nhiều thứ rườm rà như thế, ai nha má ơi, khả mệ chết ta.”

Viên Dã cẩn thận đưa hồng y nam tử trên lưng, rồi hắn hỏi Bách Lý Giang: “Ta vừa rồi vẫn luôn nghe người nói xác ướp xác ướp, rốt cuộc xác ướp là cái gì? Sao vậy cái tên này lại kỳ quái như thế.” Bách Lý Giang

vừa xoa xoa mồ hôi trên đầu, vừa hắc hắc cười gian nói: “Uy, không thể như vậy được, cái gọi là truyền thụ để giải thích nghi vấn, đương nhiên phải là giáo viên chứ, nỗ lực thì hẳn phải có hồi đáp. Ta nói cho người xác ướp là thứ gì, đến lúc đó người lấy cái gì để cảm tạ ta chứ?”

Viên Dã hừ một tiếng, rất muốn hỏi Bách Lý Giang, trước đây thịt bò, nước ngọt của mình có phải hay không đều chui vào trong bụng chó, bất quá nghĩ qua nghĩ lại, hẳn cũng không nói ra, đôi mắt đảo quanh, hẳn tràn ngập tự tin cười: “Như vậy đi Bách Lý, nếu như người nói cho ta biết chuyện về xác ướp, ta liền nói cho người thân phận của hồng y nam tử này.”

23. Chương 23

Bách Lý Giang đột nhiên trừng lớn mắt, kêu lên: “Người gạt ta đi, mới vừa rồi hai chúng ta cùng nhau phát hiện khối thi thể này, ta còn chưa tìm ra mối liên quan gì đó đến thân phận của hẳn, người đã có thể biết thân phận hẳn?” Hắn chợt nhìn về phía sau Viên Dã: “Nam quý đại ca, người không công bằng, người còn chưa nói cho ta biết thân phận của người, thế nhưng liền nói cho hẳn, chính là ta đã đem người công ra a.”

Hồng y nam tử quở lại từ nơi sâu kín hiện lên giữa không trung, thập phần bất đắc dĩ cùng ôn nhu nói: “Không có a Bách Lý, ta không nói cho Viên Dã thân phận của ta, là tự bản thân hẳn đoán ra thôi, nói thật, ta cũng không cho rằng hẳn sẽ đoán trúng thân phận của ta.” Hắn lại nhún vai: “Cho nên Bách Lý, người tốt nhất nên nhìn xuống tính tò mò, nếu không, đáp án mà người đối lấy rất có thể là một đáp án sai nga.”

Bách Lý Giang liếc đồng một cái, lại liếc tây một cái, cuối cùng vỗ tay nói: “Được rồi, thành giao Viên Dã, mặc kệ đáp án này là đúng hay sai, ta đều nói cho người chuyện về xác ướp.” Hắn nghĩ dù sao xác ướp cũng không phải là bí mật gì đó, ở thời hiện đại, cơ hồ ngay cả mấy đứa trẻ con mới vài tuổi cũng đều biết đó là cái gì, mặc kệ đáp án của Viên Dã là đúng hay sai, dù sao với bản thân cũng không có hại gì.

Thế là hẳn nói cho Viên Dã về Kim Tự Tháp, nói về những xác ướp thần cùng những mộ thất bị phong kín. Hắn vốn là chuyên gia trên phương diện này, từ đầu đã nói rất khí thế, nhất là đang ở trong mộ thất, liền càng tỏ thêm bầu không khí thần bí khó lường của loại Kim Tự Tháp này, chẳng những là Viên Dã, ngay cả hồng y nam tử luôn âm thầm đi theo bên cạnh bọn họ cũng lắng nghe rất chăm chú.

Nói được một tràng lịch sử học, đã qua mất nửa canh giờ. Mộ đạo này cuối cùng cũng đi tới cuối. Không biết vì duyên cớ gì, trên mộ đạo thể nhưng đều không phát sinh bất cứ chuyện gì

Bất quá Viên Dã cũng không có cảm giác thoải mái, hẳn biết, khảo nghiệm càng đáng sợ càng gian nan còn ở phía sau, mà người đang ở trên lưng mình này, có thể sẽ phải giúp bọn họ một tay,

Nhưng cũng có khả năng theo như lời hẳn từng nói, sẽ mang đến cho mình cùng Bách Lý Giang ngập đầu trong tai ương.

“Tốt lắm tốt lắm, đã đi một quãng thời gian dài, ta cũng có chút mệt rồi, Viên Dã người nhanh nói cho ta biết thân phận của vị hồng y quý đại ca đi, nếu không trong lòng ta gan, lá lách, phổi, thận đều bị con sâu bé nhỏ tò mò gặm thủng mấy lỗ rồi.” Bách Lý Giang nói xong, đặt mông ngồi lên chiếc ghế đá ở cuối mộ đạo, hồng học thở hổn hển.

Viên Dã phát giác bản thân phi thường thích nghe Bách Lý Giang nói chuyện, hẳn chung quy đều nói ra mấy câu rất kỳ quái thú vị, gọi là lời nói dí dỏm cũng không quá. Thế là cẩn thận đem thi thể nam tử kia đặt trên bàn đá, hẳn ở bên kia ngồi xuống, rồi mới từ trong người lấy ra một chiếc khăn vuông màu trắng, xinh đẹp đưa cho Bách Lý Giang: “Người thật sự đoán không ra thân phận nam tử này sao? Ta nhắc người một câu, tên gọi của Đông Đế là Long Tường.”

“Uy, người không thể không phúc hậu như vậy sao? Cho ta đáp án thôi, thế nhưng còn vòng vèo, Đông Đế gọi là Long Tường cùng này đáp án có quan hệ gì a.” Bách Lý Giang bất mãn nhìn chằm chằm Viên Dã: “Nói, người không phải căn bản là chống chế, không muốn nói cho ta biết đáp án?”

Viên Dã trở mình xem thường, hừ lạnh một tiếng nói: “Vốn muốn cho ngươi có thể lĩnh hội được một chút sự hưng phấn khi tự mình đoán ra đáp án, kết quả ngươi không phân biệt tốt xấu, không nhìn thấy ý tốt của người ta, được rồi, ta đây liền thành thật, dứt khoát nói cho ngươi, nếu ta đoán không nhầm, hồng y nam tử này, chính là người khiến cho tất cả ghi chép trong lịch sử đều không còn, và là vị hoàng hậu thật sự tồn tại duy nhất của Đông Đế, hẳn cũng là người mà y yêu nhất.”

Đáp án này quả thực quá táo bạo, bởi vậy Bách Lý Giang lập tức nhảy dựng lên, hân hân tiếng nói: “Viên Dã, lời này cũng không thể nói lung tung, nam hoàng hậu? OK, cho dù đây là phần lịch sử đã mất, nhưng cũng có chút không thể tưởng tượng được, ta biết qua các triều đại, hoàng đế thích nam sủng là không ít, bất quá chân chính lập thành hoàng hậu thì, dù sao vậy cũng. . . . Cũng làm cho người ta khó có thể tin, liền ngay cả Hán Ai Đế lúc trước sủng hạnh Đồng Hiền, tựa như muốn nhượng lại cả giang sơn, đều sủng ái đến mức độ này, hẳn cũng không nghĩ tới lập Đồng Hiền làm nam hậu a, huống chi ngươi cũng nói qua, thời kỳ Đông Đế, nghiêm khắc cấm nam nam mến nhau, đừng nói lập nam hoàng hậu một cách trắng trợn, cho dù là nam tử trong dân chúng tương thân tương ái, chỉ sợ cũng không cho phép đi?”

Bách Lý Giang một bên quang quác quác nói xong, đột nhiên ngẩng đầu lên, ở trong không khí loạn hô: “Nam quý đại ca, nam quý đại ca, đi ra làm sáng tỏ một chút a, ngươi rốt cuộc có phải là hoàng hậu của lão nhân gia nhà hân Đông Đế hay không, ngươi có giải thích hay không a.” Hân hô mấy lần, nhưng nam quý kia lại như mất tích, tựa hồ, ngay cả một chút tiếng động đều không có.

“Ngươi không cần gọi Bách Lý, nếu hẳn không chịu ra, đã nói lên rằng đáp án của ta là chính xác.” Viên Dã kéo Bách Lý Giang ngồi xuống: “Kỳ thật ta cũng chỉ tổng hợp lại, đến bây giờ mới phát hiện các điểm mâu thuẫn, mới có thể đủ để đưa ra kết luận này. Ngươi có nhớ khi chúng ta định rời khỏi mộ thất, kết quả cánh cửa bỗng nhiên lập kết giới, rồi hẳn vừa hô một tiếng ‘Trường, ngươi làm gì vậy, mau dừng tay’ không?”

Hắn nói xong, Bách Lý Giang cẩn thận hồi tưởng từng chút một, phát hiện quả thật có chuyện như vậy, thế là gật gật đầu nói: “Đúng vậy, lúc ấy ta còn thấy kỳ quái, chẳng lẽ trong mộ thất còn có một quỷ hồn lợi hại sao? Bất quá sau đó hồng y đại ca xuất hiện, cho nên ta cũng không suy nghĩ sâu xa nữa.”

24. Chương 24

Viên Dã vỗ tay một cái nói: “Đúng vậy, chính là những lời này làm cho ta bỗng nhiên có được đáp án trong lúc đó. Long Trường là tên của Đông Đế, mà sau khi trở thành linh hồn còn có thể thiết trí kết giới cường đại âm hồn như vậy, tựa hồ cũng chỉ có Đông Đế anh hùng suốt đời binh mã mới có thể làm được. Như vậy không thể nghi ngờ, rằng Trường chính là linh hồn Đông Đế, chính là Bách Lý, ngươi ngẫm lại xem, có thể xưng hô với Đông Đế là ‘Trường’, trừ bỏ thân nhân, ả, phải nói trừ bỏ người rất được yêu quý ra, còn có thể là ai? Tối thiểu ta biết tổ mẫu ta, mẫu hậu phụ hoàng là những người gọi ta là Tiểu Dã, người khác đều phải gọi ta là Vương gia, hay phải gọi ta là chủ tử, gia, cho tới giờ, còn chưa xuất hiện người gọi ta là ‘Dã’, loại xưng hô này, bình thường đều là cách gọi thân mật giữa người yêu với nhau, có phải thế không?”

Bách Lý Giang lại gật đầu: “Đúng vậy, trong các tiểu thuyết cũng đều viết như vậy.” Hân bỗng nhiên khom lưng cười, cười đến mức Viên Dã chả hiểu gì, mãi khi hỏi đến cùng, hẳn mới cố gắng nhin cười đáp lại: “Không có gì, ta chỉ là đột nhiên nhớ ra, nếu không ai gọi ngươi là Dã, không bằng tiếp theo quay về, từ giờ ta gọi đi, nhưng ta còn muốn thêm một chữ, lang, ha ha ha. . . . Tiếp theo ta gọi ngươi Dã lang, tốt lắm, biệt hiệu này quả thật rất hợp với ngươi.” (tên thân mật vợ gọi chồng... ^^)

Hắn nói xong lại cười ha hả. Viên Dã vừa tức giận vừa buồn cười nhìn Bách Lý Giang, thật không rõ đang ở trong loại tình cảnh này, nam nhân kia sao còn có tâm tư nói giỡn. Hân bất đắc dĩ nhẹ nhàng đá Bách Lý Giang một cước: “Ngươi không cần khua môi múa mép, có định nghe phân tích của ta hay không, nếu không nghe ta có thể không phải phí lời nữa.”

“Nghe nghe chứ, ngươi tiếp tục đi, đùa thôi, chứ những suy luận xuất sắc như vậy, ta sao có thể bỏ sót chứ.” Bách Lý Giang ra sức đè nén những biểu cảm trên khuôn mặt cùng cơ thể, cuối cùng dùng tốc độ nhanh nhất ngừng lại tiếng cười, rồi hẳn nghe Viên Dã tiếp tục nói: “Ta nghĩ ra rồi hồng y nam tử này có thể là

tình nhân phía sau của Đông Đế, đem toàn bộ các đầu mối tập trung vào phương diện này. Viên huyền châu kia có thể nói là báu vật duy nhất không có trên thế gian, mà trong sách sử ghi lại rằng Đông Đế rất yêu thích nó, hẳn lý ra nên cho chôn cùng mình mới đúng, nhưng lại xuất hiện trong này, trừ bỏ là hoàng hậu khiến cho hẳn yêu thương hơn cả tính mạng, còn có ai có thể làm cho hẳn cam tâm tình nguyện vứt bỏ viên huyền châu này chứ.”

Viên Dã dừng một chút, tựa hồ là đang chờ đợi Bách Lý Giang tiêu hóa hết những lời hẳn nói, một lát sau tiếp tục nói: “Rồi ta lại nghĩ tới bốn bức bích họa kỳ quái kia, lúc trước ngươi nói, ngươi bằng trực giác cho rằng hai người kẻ vai chiến đấu, cùng bái đường thành thân kia đều là nam tử, ta liền mơ hồ cảm nhận được, đây có lẽ chính là điểm then chốt để sắp xếp lại sự việc, hiện giờ xem ra, quả nhiên là như thế, Đông Đế cả đời chiến công hiển hách, chiến tích văn hoa, những tư liệu lịch sử về hẳn lại phần lớn đều bị người đời sau đốt hủy, đương nhiên chính vì nam hoàng hậu của hẳn, tình yêu nam nam bị người đời coi là điềm xấu kèm theo đó sẽ chọc giận thần linh, chỉ có như vậy, mới có thể giải thích về một chặng lịch sử kỳ quái kia một cách hợp lý.”

“Ân, không tồi không tồi, phi thường có đạo lý.” Bách Lý Giang nghiêm túc gật đầu, nghĩ thầm, rằng khó trách Viên Dã tuổi còn trẻ mà đã nắm binh quyền, ở nơi độc đảo này hẳn quả thật là siêu nhân.

“Nhưng ta vẫn không thể hiểu được, Đông Đế vì sao sau khi chết còn không chịu yên nghỉ, còn nảy sinh ra mệnh lệnh cứ trăm năm phải cho người vào trong mộ của hẳn mộ để kết hợp khối yên vân gì đó kia, hơn nữa nếu chỉ là một nguyên vọng đấy, hử hử để cho ai đó tiến vào đem yên vân đã khấu trừ hợp lại không phải được rồi sao? Ta không tin một đám hoàng tử lại ngốc nghếch như vậy, vậy mà ngay cả một khối nhỏ cũng không kết hợp được. Cho dù khối yên vân kia quả thật rất khó khép lại, nhưng một ngàn năm qua, phải ra không dưới mười vị hoàng tử ưu tú, sẽ không phải ngay cả một người tuyệt đỉnh thông minh cũng đều không có chứ, hơn nữa mặc dù nói như vậy, mọi người cũng là đến để kết hợp khối yên vân, cho dù quá khó khăn mà không thể kết hợp được, Đông Đế lão nhân gia hẳn cũng không nên giận chó đánh mèo người ta, làm cho những người đó đều bị thương tàn tật a.” Viên Dã tiếp tục nói xong, trên mặt tràn ngập khó hiểu

Bách Lý Giang gật đầu nói: “Đúng vậy, những lời ngươi vừa nói, quả thật ngược đạo lý.” Hẳn bỗng nhiên vỗ tay một cái: “Ai nha ngu ngốc, trước kia chúng ta chỉ có thể đoán mò, nhưng hiện tại nơi này có sẵn đương sự, vì sao không hỏi nam quý đại ca, nga, không đúng, là hoàng hậu đại ca. Nga, không, là đại tẩu, di, đại tẩu đâu?”

Một lời còn chưa xong, Viên Dã đột nhiên bị tự mình sắc nước bọt, khụ mấy cái không ngừng. Thật vất vả hạ xuống khẩu khí, hẳn hoảng hốt trừng mắt với Bách Lý Giang, khước miệng co rút vài cái: “Hoàng. Hoàng hậu. Đại. Đại tẩu?” Hẳn vỗ vỗ trán: “Bách Lý, ta biết ngươi là thiên tài, nhưng ta thật không nghĩ tới, ngươi thế nhưng lại là thiên tài đến mức độ này. Ngươi thế nhưng. Thế nhưng đem cách xưng hô thế tục như vậy để gán trên người hoàng hậu của Đông Đế, ngươi. Ngươi muốn cùng Đông Đế xưng huynh gọi đệ, ta nghĩ, cho dù Đông Đế không để bụng mà cùng ngươi trở thành bạn vong niên, nhưng với loại như ngươi cái tuổi chỉ làm con trai mười đời của hẳn, hẳn cũng không thể đem ngươi trở thành huynh đệ a.”

Hồng y hoàng hậu Đông Đế bỗng nhiên lại từ nơi ẩn nấp hiện ra, thoát nhìn, hẳn với danh xưng hoàng hậu đại tẩu này thập phần quan tâm, khước miệng cứng ngắc lộ ra vẻ tươi cười: “Cái kia. Ta gọi là Ngũ Nguyệt, các ngươi gọi ta là Ngũ Nguyệt đại ca được rồi, Viên Dã, thật không phải vấn đề tuổi tác gì đó, nhưng này. này đại tẩu. Ta thật sự không tiếp nhận được.” Hẳn nói như vậy, không phải giống như đã thừa nhận thân phận của bản thân chính là hoàng hậu của Đông Đế.

Nói thêm về câu chuyện của Hán Ái Đế và Đồng Hiền mà Bách Lý Giang đã đề cập ở trên nhé^^

Mối tình của Hán Ái Đế và Đồng Hiền hay còn gọi là mối tình cát áo (đoạn tụ) khá nổi tiếng trong Trung Hoa cổ

Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cát áo” của Hán Ái Đế rất nổi tiếng. Ái Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình

ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mỗi tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau.

Đồng Hiền tự là Thánh Khanh người vùng Vân Dương. Cha là Đồng Cung từng làm đến chức ngự sử. Vào thời đó, Đồng Hiền còn là một người hầu bên cạnh thái tử. Ban đầu, Đồng Hiền không được chú ý nhiều. Cho đến một hôm, Đồng Hiền đang làm việc trong cung, đúng lúc dừng lại ở trước điện thì Ai Đế, khi đó đã là hoàng đế nhìn thấy. Chỉ nhìn một cái, Ai Đế đã phát hiện, dường như mấy năm không gặp vì Đồng Hiền đã trưởng thành và tuấn tú hẳn lên và đem so với những cung nữ phần sấp trong lục viện anh ta còn kiều diễm hơn. Ai Đế không cầm được sự vui mừng lệnh cho Đồng Hiền theo sau mình hầu hạ. Từ đó Ai Đế đối với Đồng Hiền ngày càng sủng ái hơn. Ngồi cùng xe, ngủ cùng giường, làm gì cũng không rời xa Đồng Hiền. Ông ta còn phong cho Đồng Hiền làm Hoàng Môn Lang, bắt Đồng Hiền lúc nào cũng phải ở bên cạnh mình. Cha của Đồng Hiền là Đồng Cung cũng được thăng lên Bá Lăng Lệnh rồi Quang Lộc đại phu.

Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tính tình dịu dàng”, “giỏi quyến rũ”. Vì thế Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cố này. (Trích: Ngược dòng thời gian kỳ2- Tích Chiếu)

25. Chương 25

Bách Lý Giang lập tức thân thiện đi đến nắm tay Ngũ Nguyệt, bắt quá đôi tay hắn lại xuyên qua bàn tay trắng thuần của Ngũ Nguyệt. Hắn lúc này mới nhớ ra đôi phương đã là một linh hồn. Thế là lập tức chuyển hướng, một phen cầm lấy tay đang đang đưa của thi thể kia, ánh mắt lại nhìn Ngũ Nguyệt đang lơ lửng giữa không trung nói: “Nga, Ngũ Nguyệt đại ca, nguyên lai người thật sự là hoàng hậu của Đông Đế a, có thể chinh phục được một nam nhân có thần lực cường đại như vậy, người thật sự là rất rất giỏi, bất quá ta cũng phải hoàn toàn thừa nhận, tương xứng với vị đế vương vĩ đại như Đông Đế, cũng chỉ có người đây. Một nhân tài hình dáng ôn nhu tao nhã thiện lương xinh đẹp mới có thể xứng với hắn.”

Hắn thao thao bất tuyệt vượt mộng ngựa (tâng bốc, nịnh hót), làm ngay cả Viên Dã đều nhìn không được mà trợn trắng mắt, lúc này mới vào vấn đề chính: “Nay hiện tại, Ngũ Nguyệt đại ca người cũng nghe thấy, Viên Dã đã đoán ra thân phận của người, nhưng vấn đề sau đó của hắn, trong lúc nhất thời chưa có đáp án, Ngũ Nguyệt đại ca, người không phải có thể cho chúng ta một lời giải thích chứ?”

Thân hình Ngũ Nguyệt chợt biến mất, trong không khí truyền đến thanh âm mang theo tiếng cười của hắn: “Khó mà làm được, các người hai tiểu gia khóa đã đi đến bước này, cũng gặt hái được không ít, đường còn dài như vậy, chung quy cũng nên có chút lạc thú không phải sao? Không làm mà hưởng là đáng xấu hổ, ôn nhu tao nhã thiện lương xinh đẹp như ta, sao có thể để các người phải đi loại cửa sau như thế này chứ.” Thanh âm cuối cùng là hai tiếng cười khanh khách, rồi lập tức biến mất vô tung.

Bách Lý Giang trợn mắt há hốc mồm, một lát sau mới cảm giận xoay người lại, nhìn Viên Dã nói “Nghe một chút, nghe một chút, đây là nói gì, cái gì mà gọi là đi cửa sau, những hoàng tử trước đây cũng không nhất định phải biết hắn là hoàng hậu đi, cũng không nhất định phải tìm được hắn? Chúng ta sao có thể bị xem là đi cửa sau chứ.” Vừa dứt lời, Viên Dã thản nhiên nói: “Nếu người thật sự không nghĩ đi cửa sau, ngay từ đầu ra sức tâng bốc làm gì, ta ở bên cạnh nghe được đều cảm thấy buồn nôn.”

Bách Lý Giang nổi cáu, hét lớn: “Người tên gia khóa không phân biệt tốt xấu này, ta là vì ai, còn không phải là vì người, vậy mà còn nói ta như thế.” Hắn nói xong búi môi đứng lên, đi về phía trước. Viên Dã không kéo lại, vội vàng mỉm cười đi theo, một bên nhàn nhàn nói: “Được rồi được rồi, đừng nóng giận, ta biết người là vì ta, vì dân chúng giang sơn Vũ Văn hoàng triều chúng ta được chưa.” Hắn thấy Bách Lý Giang vẫn bực bội, căn bản không có ý định quay đầu lại, thế là đi nhanh vài bước, tiến lên giữ chặt tay hắn nói: “Thật đúng là sinh khí a, ta cũng không có nói gì.”

Bách Lý Giang vung tay ra, hầm hừ nói: “Tránh ra, không phải nói ta buồn nôn sao? Vậy còn lời kéo ta làm gì? Không sợ da gà của người đều nổi lên phá hư hình tượng sao?” Hắn lại vung tay mấy cái, bất quá khí lực hắn sao có thể so được với Viên Dã, dĩ nhiên là gãy không ra, mà Viên Dã còn đang cười hì hì nói: “Được rồi, ta thích người buồn nôn được chưa? Ta thích nhất Bách Lý nói ra mấy loại lời nói buồn nôn này.”

Bách Lý Giang ngạc nhiên nhìn Viên Dã, thật lâu sau mới bĩu môi nói: “Di, người lại trở mặt a Viên Dã, theo ấn tượng đầu tiên của ta về người, người đều có bộ dáng trầm ổn, lãnh khốc tàn bạo, vậy mà người cũng có thể cười như thế sao? A, thật sự là khó mà, chẳng lẽ nói, đây mới chính là bản tính của người?” Hắn nói xong, Viên Dã liền sưng sốt một chút, tay đang cầm tay Bách Lý Giang cũng nhịn không được mà buông xuống.

Ta xảy ra chuyện gì? Ta sao lại ở nơi này vào thời điểm này, đối với Bách Lý một đại nam nhân lộ ra vẻ mặt này, sao lại bày ra những phương pháp ôn nhu để dỗ dành hắn, ta sao có thể làm như vậy? Trong lòng Viên Dã chấn kinh, khiếp sợ đến ngay cả hắn cũng không dám tin tưởng đây là sự thật. Hắn thế nhưng lại cảm thấy rằng Bách Lý Giang tức giận hảo đáng yêu, so với nhận thức của hắn bất luận là hoa khôi mỹ nữ cũng đều đáng yêu hơn nhiều, nhìn thấy y ở phía trước nói lầm bầm tiêu sái đi nhanh, chính mình thế nhưng lại dậy lên ý nghĩ, cảm giác muốn đem y kéo trở về, kéo vào trong lồng ngực mình, trời ạ, hắn rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Không khí trong nháy mắt rơi vào xấu hổ lặng yên. Vừa mới rồi vẫn là Bách Lý Giang vẻ mặt tội tệ đi ở phía trước, hiện tại lại đổi thành Viên Dã vẻ mặt như quân bài tứ-lơ-khơ đi trước trong trạng thái suy nghĩ sâu xa. Mà Bách Lý Giang giống như một con mèo không biết sợ, đi theo thăm dò trên đầu gối giống như lão miêu vờn con chuột nhỏ, đồng một cái tây một cái ở trước sau Viên Dã loạn chuyển, một bên nói: “Làm gì thế? Sinh khí, vừa mới rồi không phải vẫn tốt sao?”

Viên Dã không để ý tới Bách Lý Giang, làm chính hắn cũng dần dần cảm thấy mất mặt, hừ một tiếng thu chân mình lại: “Hừ, ai thêm để ý người a, cùng lắm thì cả đời không qua lại với nhau, sau khi ra khỏi mộ người đi con đường đầy ánh mặt trời của người, ta trải qua con đường gian nan của ta, chúng ta mỗi người một ngã.” Một lời còn chưa nói xong, cánh tay bỗng nhiên bị Viên Dã gắt gao bắt lấy, chỉ thấy hắn dùng một đôi mắt thâm trầm như nước sâu thăm gắt gao nhìn chằm chằm Bách Lý Giang, theo hàm răng từng chữ từng chữ một vắn ra: “Ta đã nói phải chiếu cố người, người nếu dám trốn, liền làm thử cho ta xem.”

Bách Lý Giang đang mặc danh kỳ diệu nghĩ thầm, không phải người không để ý tới ta sao? Sao lại biến thành ta muốn chạy trốn. Bất quá ngay sau đó, loại ý tưởng này liền biến mất vô tung vô ảnh, hắn nhìn thấy phía trên đầu Viên Dã đột nhiên xuất hiện cái lưỡi, a a hét lớn: “Mau. Mau tránh ra Viên Dã, quỷ, là quỷ.” Vừa nói, trên tay sớm dùng sức, đem Viên Dã một phen kéo lại.

26. Chương 26

Chủ nhân của khúc lưỡi kia dần dần xuất hiện, đúng là một bộ xương khô, làm người khác thấy kinh khủng chính là, trên người bộ xương khô này rõ ràng mỗi một cái xương đều bóng loáng, nhưng trên mặt nó, ngũ quan toàn bộ đều đủ, hơn nữa cái lưỡi kia, vươn dài chừng nửa thước, Bách Lý Giang dám khẳng định, cho dù là đem lưỡi của một người toàn bộ lột ra, cũng sẽ không có chiều dài đáng sợ như vậy, thế nhưng con quỷ này rõ ràng thân là một bộ xương người, hắn nghĩ đến nát óc, cũng nghĩ không ra tên gia hỏa này rốt cuộc là thuộc cái giống gì.

“Ta. Ta trước đây có đọc qua các chuyện trong tiểu thuyết về ma quỷ, cảm thấy rằng. Cảm thấy rằng trong đó chỉ miêu tả quỷ có khuôn mặt nhưng không có ngũ quan cũng đã thực dọa người, bất quá. Bất quá hôm nay ta mới phát hiện, kỳ thật quỷ mà toàn thân đều là xương cốt, trên mặt không có thịt, còn có tròng mắt mũi miệng răng nanh lưỡi, mới. Mới là tới dọa người.” Âm điệu Bách Lý Giang giống như sắp khóc: “Sao đây bạn Viên Dã, ta. Ta sợ a, ta. Ta cảm thấy rằng chân của ta đều có chút nhuyễn.”

Ánh mắt Viên Dã lạnh băng vẻ mặt nghiêm túc, chậm rãi rút ra Thu Hoàng kiếm, chợt nghe phía sau một tiếng thở dài nói: “Ai, hai người các ngươi vận khí thật là quá tồi, vậy mà đã gặp phải nàng, đó là lệ quỷ (ác quỷ) cực mạnh trong cả ngôi mộ, xin khuyên các ngươi, có cái gì để giết thì nhanh dùng đến đi, trừ bỏ Tường, không còn người nào có thể khống chế nàng, ta cũng không thể, nếu các ngươi có thể qua được cửa này của nàng, con đường tương lai phía trước hẳn là không còn gì có thể cản trở các ngươi nữa.”

Bách Lý Giang vừa nghe Ngũ Nguyệt nói như thế, vội vàng chọc chọc Viên Dã nói: “Vậy còn do dự gì, nhanh đem tờ bùa chú lấy ra đi.” Lời còn chưa dứt, liền thấy Thu Hoàng kiếm xét qua thành một đạo sáng mờ, tiếp theo trên mũi kiếm xuất hiện một tờ bùa chú, kia cũng là vũ khí lợi hại nhất mà Viên Dã có đủ khả năng vận dụng.

Nhưng sự tình phát triển, lại mở rộng ra không như mọi người dự kiến. Bùa chú kia, là tờ bùa chú lợi hại nhất, thế nhưng chẳng những không bức lui được quỷ xương khô này nửa bước, ngược lại còn làm cho nàng điên cuồng tiến lên phản công. Khiến Viên Dã không thể không sử dụng công phu của mình đối chiến với nàng, nhưng nghĩ cũng biết, công phu cường thịnh của con người, sao có thể so sánh được với thứ pháp lực của lệ quỷ chứ.

Thân xác Ngũ Nguyệt lẳng lẳng nằm trên mặt đất, rồi hắn thở dài một hơi nói: “Quá yếu, bùa chú kia nếu để đối phó với ma quỷ bình thường, cố nhiên cực kỳ lợi hại, nhưng với Nhã phi, nàng lúc sắp chết vì nguyên rửa ta, đem thịt toàn thân mình một đao cạo sạch, dùng nỗi thống khổ không gì sánh được kia làm cho bản thân biến thành lệ quỷ, nỗi oán hận như vậy, bùa chú nhỏ nhỏ kia há có thể đối phó được, Bách Lý, các ngươi chẳng lẽ không có bùa pháp gì đó khác sao?”

Bách Lý Giang mạnh mẽ rung mình một cái, hắn không thể tưởng tượng ra oán hận như thế nào, thế nhưng làm cho một nữ nhân hận đến điên cuồng như thế, tự mình sử dụng lăng trì chi hình lên chính bản thân, chỉ để đối phó với Ngũ Nguyệt. Hắn bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, nhìn chằm chằm thi thể kia nói: “Thì ra là thế, lệ quỷ này là do Ngũ Nguyệt đại ca dẫn tới”

Linh hồn Ngũ Nguyệt không hiện thân, bất quá hắn lại nói: “Đúng vậy, lúc trước thời điểm Viên Dã công ta ra, ta đã nói qua, các ngươi như vậy không biết là phúc hay họa, hiện tại xem ra, vận khí của các ngươi rất kém, phúc chưa tới họa lại đến trước. Ai, Nhã phi a Nhã phi, một ngàn năm đã qua, ngươi hôm nay vẫn không thể buông tha được, tự nguyện ở lại du dương trong cổ mộ, cũng không chịu bỏ lại thân phận để tiến vào luân hồi, để lần nữa bắt đầu lại sinh mệnh của mình, chẳng lẽ. Chẳng lẽ ngươi cứ như vậy hận ta sao?”

Bách Lý Giang nghe ngữ khí của Ngũ Nguyệt bị thương, trong lòng liền không nỡ, hắn biết rõ chắc chắn đây là do tranh giành trong cung đình tạo thành, chuyện thương tâm của Ngũ Nguyệt, cần gì nhất định phải hỏi rõ căn nguyên, để khơi lên vết thương lòng tầng tầng lớp lớp của hắn.

Bất quá nhìn sang, Viên Dã dần dần chỉ có chống đỡ đòn tấn công mà không đánh trả. Đây vẫn dựa vào võ công tuyệt đỉnh cùng ý chí vô cùng cứng cỏi của hắn, mới có thể kiên trì đến giờ, nếu là Bách Lý Giang tiến lên, hẳn phỏng chừng không đến ba chiêu, chính mình sẽ bị móng vuốt dài của bộ xương khô đâm cho nát thịt.

Bách Lý Giang vô kể khả thi, mắt trộm nhìn về phía thi thể Ngũ Nguyệt, nghĩ thầm rằng, bằng không đem thi thể này tung lên trước thay chúng ta ngăn cản một hồi? Dù sao Ngũ Nguyệt đại ca cũng đã chết một ngàn năm, là thi thể người khác thì xương cốt đã sớm nát vụn, hắn còn có thể bảo tồn nguyên vẹn như thế, cũng coi như là đáng giá, ân, tuy rằng làm như vậy có hơi vô nhân đạo, nhưng cứu Viên Dã một mạng, nói không chừng Ngũ Nguyệt đại ca còn có thể vượt qua luân hồi, tiến lên thế giới cực lạc Tây Phương (tín đồ đạo Phật gọi nơi phát tích của đạo Phật) đấy chứ.

Hắn đang định thực hiện ý đồ xấu, bỗng nhiên lại nhớ tới Ngũ Nguyệt đã từng nói, nữ quỷ này vì để biến thành lệ quỷ trả thù hắn, có thể đem chính mình lăng trì, điều này chứng minh nàng hận Ngũ Nguyệt đến dường nào, vậy nhất nàng có được thi thể của Ngũ Nguyệt, lại chẳng hăng hái mà chà đạp a, tuy rằng Ngũ Nguyệt đã chết, nhưng mặc dù là linh hồn, nhìn thấy thi thể mình bị sỉ nhục, trong lòng cũng không thể dễ chịu a.

Suy nghĩ như vậy, hắn lại do dự, nhìn thấy Viên Dã mồ hôi thấm đầm y phục, sắp chống đỡ không nổi, trong lòng không khỏi vừa vội vừa lo, thầm nghĩ, người đẩy – Đông Đế lão nhân gia nhà hắn, tưởng sẽ cùng

chúng ta oai phong chơi đùa, lúc này thật không biết đã chạy đằng nào hóng gió đi, chẳng lẽ người không phát hiện phi tử diên của người sẽ làm hại hoàng hậu mà người yêu thương sao.

Ý tưởng này vừa nổi lên, trong đầu liền như có một đạo linh quang xẹt qua. Bách Lý Giang bỗng nhiên hét lớn: “Viên Dã mau lui lại trở về, ta có biện pháp đối phó với lệ quỷ kia rồi, nhanh lên lui về đây.” Hắn nói xong, Viên Dã liền sưng sốt một chút, nghĩ thầm, hắn có biện pháp? Ta còn chưa nghĩ ra biện pháp hắn sao có thể có biện pháp? Bất quá nghe thấy trong lời nói của Bách Lý Giang tràn ngập tự tin, mà chính mình cũng thực sự duy trì không nổi nữa, không bằng ngựa chết đương ngựa sống y*, đơn giản mà tin hắn một hồi, bởi vậy đưa vài đường kiếm nhảy ra ngoài vòng tròn, trở lại bên cạnh Bách Lý Giang bình tĩnh lại, thở hổn hển hỏi: “Người. . . . Người thật sự có biện pháp sao? Gì. . . . Biện pháp gì?”

* Ngựa chết làm ngựa bác sĩ sống(câu này ta ko hiểu lắm, ai hiểu rõ thì bảo ta =,=||)- : Phép ẩn dụ của việc biết những điều đang tuyệt vọng và vẫn còn giữ hy vọng, nỗ lực cuối cùng.

27. Chương 27

“Hắc hắc, cáo mượn oai hùm.” Bách Lý Giang nhỏ giọng cười gian, thấy vẻ mặt Viên Dã biểu tình bán tín bán nghi, hắn vỗ vỗ ngực đối phương: “Được rồi, người cứ yên tâm đi, ta tốt xấu gì cũng là nhà khảo cổ học thiên tài, sẽ không mở miệng thất tín đâu.” Nói xong, thấy nữ quỷ kia đã muốn một bước áp sát đến đây, hắn thanh thanh cổ họng, bỗng nhiên hô to một tiếng: “Ê, nữ quỷ được gọi là Nhã phi kia, người mau dừng lại cho ta, người có biết thi thể ở phía sau chúng ta là ai không?”

Miệng của bộ xương khô kia đột nhiên mở ra, phát ra một trận cười the thé làm cho người ta cảm giác rằng hàm chua loét: “Hắn là ai sao? Ha ha ha ha, ta đương nhiên biết hắn là ai, đừng nói hắn hiện tại quần áo dung mạo vẫn như đang sống, chính là dù cho có hóa thành tro bụi, ta cũng có thể nhận ra hắn, Tỏa tình hoàng hậu, nam nhân mà Đông Đế cả đời yêu nhất, tình nguyện vì hắn mà phong tỏa toàn bộ tình cảm giữa nam nhân, phi, hắn bất quá chỉ là một con hồ ly tinh thôi.”

Viên Dã thở dốc đã đều đặn hơn, nhú mày nói: “Người muốn đưa thân phận hoàng hậu của Ngũ Nguyệt ra để áp chế nàng? Đừng nói, chiều này thật cũng không tệ lắm, chỉ tiếc, tựa hồ căn bản không có tí xú tác dụng nào a.” Hắn nhìn thấy bước đi ngày một tới gần của lệ quỷ Nhã phi, trong lòng thở dài, cần phải chuẩn bị chiến đấu lần hai cho tốt, bất luận như thế nào, chỉ cần bản thân còn một hơi thở, thì tuyệt đối không để cho Bách Lý Giang chết trước.

Bách Lý Giang không để ý tới lời Viên Dã, ngược lại tiến lên từng bước, giang rộng hai tay che trước mặt Viên Dã cùng Ngũ Nguyệt, ngạo nghễ nói: “Ta biết, người là thứ nữ nhân diên cuồng đương nhiên là không sợ hoàng hậu, người còn hận không thể ăn thịt tẩm da hắn. . . .” Lời còn chưa dứt, thanh âm Ngũ Nguyệt nhẹ nhàng vang lên: “Bách Lý, là ăn ngoài thịt tẩm ngoài da.”

Bách Lý Giang khua khua tay: “Giống nhau giống nhau thôi, ý tứ đều giống nhau.” Hắn lại tiếp tục đối với bộ xương khô của Nhã phi nói: “Ta cũng đồng thời biết rằng, người cả đời này, cũng không tranh chấp qua với Ngũ Nguyệt ca ca, ngược lại không phải bởi vì hắn tình thông ngầm ngầm mưu tính mà người không làm, mà bởi vì Hoàng Thượng đã bảo hộ hắn chắc chắn rồi, các người cho dù đã sử dụng trăm ngàn quỷ kế, cũng không ngăn nổi Hoàng Thượng vẫn là thương hắn tin hắn, cho nên người ghen tị phần hận đến nỗi diên, rồi lại vô kế khả thi, mới thà rằng chịu lắng trì đến chết, khẩn cầu bản thân sau khi chết hóa thành lệ quỷ, đem Ngũ Nguyệt ca ca hoàn toàn giày xéo đến nát vụn.”

Nhã phi dừng cước bộ, từ miệng của nàng phát ra tiếng cười lạnh lùng đến đáng sợ, ngay cả xương sụn giữa cổ họng cũng di động lên xuống, cảnh tượng khủng bố như vậy, ngay cả Viên Dã cũng cảm thấy tóc gáy dựng đứng, nhưng Bách Lý Giang lại tựa như chưa...tĩnh ngữ, ngược lại càng thêm thâm trầm nói: “Ta vừa mới rồi còn kỳ quái, nói lý ra Ngũ Nguyệt ca ca không thể có người oán hận cùng thống khổ đến khắc cốt ghi tâm như vậy, vô luận như thế nào, hắn đều không phải đối thủ của người, hơn nữa một thất của hắn lẽ ra nguyên nhân phải là vì người, nhưng cũng không có thiết trí cơ quan hay kết giới cao minh gì đó, nên không

thể ngăn cản được bước chân người, nhưng là vì cái gì một ngàn năm qua, người lại thủy chung không thể thương tổn hấn chứ?”

“Đúng vậy, vì sao chứ?” Viên Dã vào lúc này mới bỗng nhiên hiểu được ý tứ trong câu nói ‘Cáo mượn oai hùm’ kia của Bách Lý Giang, không khỏi lập tức phụ họa thêm.

Bách Lý Giang đắc ý nhìn hấn một cái, dùng tay ra hiệu cho hấn kiểu “Trẻ nhỏ dễ dạy”, tiếp tục nói: “Đây đương nhiên là bởi vì Đông Đế đối với Ngũ Nguyệt ca ca tình cảm quá sâu đậm, hấn đại khái sau khi Ngũ Nguyệt ca ca chết, thì cũng đi theo xuống hoàng tuyền, cho nên một ngàn năm qua, Đông Đế thủy chung vẫn bảo hộ bên cạnh Ngũ Nguyệt ca ca, cũng bởi vậy, lệ quỷ người mới hận thấu xương không thể đi trả thù mà hủy hoại thi thể Ngũ Nguyệt ca ca, Nhã phi, ta nói có đúng không?”

“Đúng, rất đúng, nếu ai dám nói người nói không đúng, vậy hấn nhất định là ngốc tử.” Viên Dã tiếp tục phụ họa, rồi hấn nhìn thấy bộ xương khô kia quả nhiên ngừng lại, toàn thân đều run rẩy như lá giữa cơn gió, xương cùng xương ma sát, phát ra từng đợt thanh âm khiến kẻ khác răng hàm cứ thế mà chua loét.

“Viên Dã, người cũng cho rằng ta nói đúng, vậy người cảm thấy, Đông Đế đại nhân sẽ cho phép con quỷ điên này đến hủy hoại thi thể Ngũ Nguyệt ca ca, bắt lấy hồn phách hấn mà tàn bạo không?” Bách Lý Giang tiếp tục lớn tiếng hỏi, rồi hấn thấy bộ xương khô bộ dáng ngừng run rẩy, lặng lẽ hướng từng bước về phía sau.

“Đương nhiên không có khả năng. Bách Lý, suy luận này của người thật quá xuất sắc, đến lúc đó nếu chúng ta chết, thi thể Ngũ Nguyệt ca ca sẽ bị bại lộ ở trong này, chỉ có thể chờ một trăm năm nữa, sẽ có hoàng tử tiến vào thay hấn an táng, đương nhiên, vị hoàng tử này cũng không phản đối nam nam mến nhau, hơn nữa lá gan lớn, tâm địa thiện lương, (ý anh đang ám chỉ bản thân mình đấy, tinh thần tự sướng cao :”>) bằng không gặp phải tên nhát gan ích kỷ, chỉ sợ vừa thấy thi thể này, trốn còn không kịp, nếu vận khí thật sự không tốt, càng gặp phải tên gia hỏa nào có lòng tham, nói không chừng sẽ đem những thứ đáng giá gì đó trên người Ngũ Nguyệt ca ca đều dỡ xuống, rồi hấn mới tự mình chạy trốn.”

Viên Dã một phen nói hết lời này, bộ xương khô kia lại thối lui hai bước, đang lúc vào thời điểm nằng do dự, chợt nghe Bách Lý Giang một tiếng hô to: “A, người chính là Đông Đế sao? Trời ạ, người cuối cùng cũng hiện thân” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy cái khung đầu của bộ xương khô cũng không dám ngẩng lên, phát ra một tiếng tiếng rít, trong nháy mắt bóng dáng liền tiêu thất.

Bách Lý Giang lau một phen mồ hôi lạnh trên đầu, lúc này mới phát hiện toàn thân mình đều bị mồ hôi làm cho ướt đầm. Hấn nhìn về hướng bộ xương khô Nhã phi vừa biến mất, kinh ngạc nói: “Việc này, ta là cảm thấy một chiêu kia có thể sẽ hiệu quả, bất quá hiệu quả này cũng không tránh khỏi quá tốt đi, thật không hiểu vị Đông Đế này rốt cuộc dùng biện pháp gì, làm cho phi tử đã dùng phương pháp tàn nhẫn nhất đem bản thân biến thành lệ quỷ khi thấy hấn, đều phải mất mạng chạy trốn.”

28. Chương 28

Hấn bỗng nhiên cúi người xuống, ở trên mặt Ngũ Nguyệt đồng xem tây ngó, rồi mới mặt dày nói: “Ngũ Nguyệt ca ca, đến lúc nào đó phương pháp quân vợ của Đông Đế đại nhân vĩ đại nhớ dạy ta, rốt cuộc phải làm sao để đem mụ vợ cộp cái chính đốn thành dễ bảo.”

Một câu còn chưa xong, cả người thành linh bị Viên Dã xách lên, nghe hấn xót xa đau buồn hỏi: “Thật sao Bách Lý, người đã có vợ rồi sao?”

“Người nói bậy bạ cái gì vậy, ta đây là chuẩn bị thôi.” Bách Lý Giang tách tay Viên Dã ra, xoa xoa cổ mình, hướng Viên Dã kể khổ: “Người không biết chứ, hiện tại ở thời đại kia của chúng ta đều lưu hành thứ bạn gái nào đó dã man, một đám con gái kia chính là chần tình sư tử Hà Đông, quả thực sẽ không để cho nam nhân chúng ta con đường sống, cho nên ta phải ở trong này học trộm một chiêu nửa thức, tối thiểu sau khi trở về còn có thể giữ được tiền lương cố định mỗi tháng, cũng muốn giữ cả tiền thưởng a.”

Viên Dã hừ một tiếng nói: “Một khi đã như vậy, người dứt khoát không trở về, cũng không lấy loại nữ nhân đáng sợ kia là được rồi, ta có đủ năng lực cho người ở trong thời đại này hưởng thụ vinh hoa phú quý, người ở lại đây không tốt sao?”

“Việc này ai có thể nói được chính xác chứ, thời cổ đại cũng không nhất định là không có vợ dữ dằn a.” Bách Lý Giang sầm mi khổ kiếm nói, rồi hần lại cúi xuống bên tai Ngũ Nguyệt, lấy lòng cười bồi nói: “Sao đây Ngũ Nguyệt ca ca, người sẽ giúp đỡ chứ, hay để cho Đông Đế đại nhân dạy bảo ta đi.”

Thanh âm Ngũ Nguyệt từ xa thăm vang lên: “Bách Lý a, người thật xác định mình có thể lấy được vợ sao?” Linh hồn hần lại hiện lên trong không trung, ánh mắt tựa hồ dừng lại trên người Viên Dã ngấm một lúc, rồi hần mới nghiêm túc nói: “Như vậy đi, nếu người có thể lấy được vợ, ta liền ở trong mộng nói cho người phương pháp quản vợ của Hoàng Thượng, thế nào?”

Bách Lý Giang khó hiểu nhức đầu: “Kỳ quái, cho dù ta ở thời đại này, Viên Dã đều đáp ứng sẽ đảm bảo ta được hưởng thụ vinh hoa phú quý, ta đây sao có thể không lấy được vợ a, ta tuy rằng không anh tuấn tiêu sái khí thế bất phàm như Viên Dã, nhưng cũng được cho là một nam nhân tốt, lấy không được tuyệt thế mỹ nữ công chúa quận chúa, nhưng kiếm một cô gái bích ngọc hần là không thành vấn đề đi.”

“Đủ rồi, thay vì ở đây nói nhảm loại vấn đề ngu ngốc này, không bằng nhanh tìm ra yên vân khẩu trừ, làm xong mọi việc rồi nói sau.” Viên Dã hét lớn một tiếng, rồi công thi thể Ngũ Nguyệt lên lưng, dẫn trước đi tới. Chính hần cũng không biết xảy ra chuyện gì, vừa nghe Bách Lý Giang nói muốn kết hôn, trong lòng liền như có một ngọn lửa, thỉnh thoảng bùng bùng bốc thẳng lên.

Bách Lý Giang hơi sững sốt, rồi vội vàng theo sau, bất mãn nói: “Thật là, vừa mới êm đẹp lại cáu kỉnh cái gì a, khó trách mọi người đều nói gần vua như gần cọp, một Vương gia còn như thế, có thể thấy được lão hoàng đế càng khó hầu hạ.”

Hần khẽ lầm bầm đi theo bước chân Viên Dã cũng không biết đi mất bao lâu, đi thẳng đến khi chân đều mỏi nhừ, chợt thấy phía trước thân hình Viên Dã chấn động, sau không dám tin gầm nhẹ: “Đông.tầm lẳng của Đông Đế? Sao vậy. Sao có thể? Sao lại dễ dàng tìm được? Đây. Đây còn chưa đến hai ngày a.”

Bách Lý Giang từ phía sau Viên Dã vươn đầu lên, không khỏi vui mừng khôn xiết, vỗ vai Viên Dã nói: “Quá tuyệt vời quá tuyệt vời, người còn thất thần làm gì? Chúng ta nhanh đi vào đem yên vân khẩu trừ kia ghép lại a.” Nói xong thấy Viên Dã vẫn trong kinh ngạc chưa phục hồi lại tinh thần, hần đơn giản tự mình vào trước, một bên quay đầu lại hét: “Viên Dã, ta nói người ngu ngốc? Dễ dàng hơn còn không tốt sao? Có lẽ Đông Đế đại nhân cảm động và nhớ nhung chúng ta giúp hoàng hậu của hần thoát ly khỏi khổ ải, lại sợ chúng ta ở trên đường gặp phải người nào bởi vì ghen tị mà nổi điên như phi tử lệ quý, cho nên giúp chúng ta một phen, đây có gì mà kỳ quái a.”

Viên Dã nhíu mày, nghĩ thầm, rằng thực sự là nguyên nhân này sao? Mặc kệ như thế nào, còn hơn các hoàng tử khác, bản thân mình cũng không tránh khỏi có phần thuận lợi hơn đi.

Bất quá chuyện tới nước này, cũng không cho hần nghĩ nhiều, vội vàng đi theo Bách Lý Giang vào bên trong mộ thất. Chỉ thấy chủ mộ thất này, cùng với mộ thất trước đây bọn họ từng đi qua không đồng nhất, cây đèn cây cực lớn trong gian phòng chủ vàng son rực rỡ chiếu thành một mảnh sáng ngời, tuy rằng chỉ là một gian của mộ thất, nhưng làm cho người ta có cảm giác về hơi thở mạnh mẽ của giang sơn nghìn dặm giàu sang, nhất là chính giữa là một quan tài thủy tinh thật lớn được trạm vàng ngọc đá quý, càng thêm xa hoa so với trí tưởng tượng của nhân loại.

“Oa, quả nhiên là Đông Đế, bút tích này cũng quá lớn đi.” Bách Lý Giang tựa như sói đói ngửi thấy mùi thịt nướng, mất mạng bỏ nhào vào chiếc quan tài, không ngừng trên bề mặt bóng loáng vuốt ve. Viên Dã lắc đầu, nghĩ thầm, rằng quả nhiên là phần tử khảo cổ cuồng nhiệt mà, chắc chắn, xem về mặt hần chuyên tâm kia, thật giống như mấy tên không cơm bổng nhiên nhìn thấy một cái chân giò. Hần đem thi thể Ngũ Nguyệt đặt trên chiếc giường dài bên trong mộ thất, thở ra lẩm bẩm nói: “Thật sự là kỳ quái, trong mộ thất mà còn đặt thứ đồ vật gì đó này, hay là để những quỷ hồn có quen biết Đông Đế thường đến đây làm khách nói chuyện phiếm sao?”

“A.” Bách Lý Giang ở bên kia trong giây lát phát ra một tiếng kêu to, dọa Viên Dã nhảy dựng lên,

vội vàng chạy qua, chỉ thấy Bách Lý Giang hưng phấn chỉ vào trong quan tài nói: “Viên Dã Viên Dã người xem a người xem a, lại một khối thi thể được bảo tồn hoàn hảo, thi thể trông rất sống động, giống. . . . giống như người thật, trời ạ trời ạ, trí tuệ của cổ nhân a, bọn họ rất cuộc bằng cách nào làm được.” Hắn nói xong cả thân mình đều bỏ nhào vào lên quan tài, tốn khí lực làm đủ kiểu, xem chừng là muốn mở quan tài ra.

29. Chương 29

“Người làm gì vậy? Đây cũng không phải ở thời đại kia của người, người vừa muốn làm cái gì mà truyền hình trực tiếp ở ngay hiện trường tháo gỡ sao, đây là lăng mộ của Đông Đế, người sẽ không cam lòng đến khi nhìn thấy bản thân bị Đông Đế phanh thây đi.”

Viên Dã ngăn lại hành động của Bách Lý Giang, tức giận nói. Thấy hắn cuối cùng vì biết nghe lời mà thu lại sự cuồng nhiệt, liền buông hắn ra, chính mình ở trong mộ thất từ từ xem xét, tìm kiếm yên vân khẩu trừ trong truyền thuyết.

Bách Lý Giang tựa như thoáng cái bị nhét vào cả một đồng thịt, liếm môi chép miệng ở trong mộ thất di chuyển, mộ thất xa hoa hoàn toàn vượt ra khỏi trí tưởng tượng của hắn, lại lần nữa thu hút hắn chặt chẽ.

Hai người cứ như vậy theo hai hướng trái ngược di chuyển với tốc độ thật chậm, trong mộ thất nhất thời yên tĩnh không tiếng động. Qua hồi lâu, Bách Lý Giang đột nhiên lại kêu to một tiếng, làm Viên Dã đang hết sức chăm chú tìm kiếm yên vân khẩu trừ sợ tới mức suýt nữa nhảy lên, hắn vừa quay đầu lại, chỉ thấy Bách Lý Giang đang ở đây hưng phấn đến hoa chân múa tay, không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, đi vài bước qua vồ lên đầu y một cái, lớn tiếng nói: “Bách Lý, người rất cuộc có biết đây là nơi nào hay không a, động một tý liền kêu ma quỷ, sẽ dọa người chết luôn đấy.”

Bách Lý Giang sờ sờ đầu, bất mãn nhìn Viên Dã: “Uy, nơi này toàn là quỷ, người tuy không phải quỷ, nhưng cũng tính là nhân vật nửa chiến thần đi, sao mới thể mà đã bị ta hù chết, khắp cả đất nước này đâu thiếu trò vui chứ.(ta chém, chém tiếp câu này á =3=) Hơn nữa hành vi của ta là quá phạm sao?Đội viên chúng ta ở trong cổ mộ khi phát hiện thứ gì hay, đều sẽ như vậy a, ta không ở trong này ca hát, đã là muốn suy nghĩ vẹn toàn cho người cùng các vị quỷ hồn đại ca rồi, người có hiểu hay không?”

Viên Dã trợn mắt há hốc mồm, lần đầu được mở mang kiến thức về năng lực cường từ đoạt lý(già mồm át lễ phải^^) của Bách Lý Giang, bất quá hắn nghĩ đối phương nói vậy cũng đúng, hắn đã cố gắng khống chế ham muốn được ca hát, thật ra cũng vì mình cùng đám quỷ hồn quả là sự hi sinh không nhỏ, bằng không nếu tại nơi đây, hắn hát thứ giọng như tiếng sói tru kia, bản thân đại khái sẽ lập tức bị hù chết thành quỷ hồn luôn quá, mà quỷ hồn vốn cũng có thể lập tức làm vỡ mà rơi xuống mười tám tầng địa ngục, không bao giờ ... thoát ra được nữa.

Nghĩ đến đây, liền nhịn không được vỗ vỗ Bách Lý Giang: “Đúng là vậy, người nói rất đúng, ta đại diện cho đám quỷ hồn gửi tới người mười vạn phần lòng biết ơn, hiện tại, có thể thỉnh ngài Bách Lý người nói cho ta biết, người rất cuộc là tìm thấy cái gì, lại làm cho người hưng phấn như thế?”

Bách Lý Giang như đối với kẻ điên mà nhìn hắn, sau mới vươn tay sờ sờ đầu Viên Dã, trong giọng nói của hắn còn bao hàm một chút thương cảm: “Viên Dã, người không phải đang phát sốt không? Tại đây vào thời khắc mấu chốt, người nếu phát sốt, mình ta sao đủ a, ta đối với việc này. . . .” Không đợi nói xong, Viên Dã liền một phen chụp lấy tay hắn, tức giận nói: “Nói nhảm, ta đương nhiên không phát sốt, người mới phát sốt đấy.”

“Người nếu không phát sốt, sao lại nhìn không thấy khối quan tài trước mắt ta đây, quan tài này cho dù là bệnh về mắt cũng có thể thấy a.” Bách Lý Giang thu tay về, chỉ xuống dưới thân mình, Viên Dã trông theo ánh mắt hắn, quả nhiên, trên mặt đất đặt chiếc quan tài nhỏ chỉ dùng để chứa một người, cao ngang đầu gối, lóe lên một loại ánh sáng cùng hương khí kỳ lạ.

“Đây là cái gì?” Viên Dã ngồi xổm xuống, ở mặt ngoài quan tài sờ sờ, rồi hắn bỗng nhiên cả kinh kêu lên: “Là nguyệt tư mộc, trời ạ, nơi này sao lại xuất hiện quan tài làm bằng nguyệt tư mộc chứ? Nơi này.

Nơi này, ai sẽ là người được đặt vào đây? Là ai mà có thể được đặt trong loại quan tài này.”

“Nguyệt tư mộc? Đó là thứ đồ vật gì vậy?” Bách Lý Giang kỳ quái hỏi, hẳn cho tới bây giờ chưa từng nghe qua một thuật ngữ như thế.

Viên Dã bình ổn cảm xúc một chút, sau hồi lâu trầm ngâm, đứng thẳng trình trọng nói: “Nguyệt tư mộc là loại cây chỉ sinh trưởng trên thánh sơn nước ta, truyền thuyết kể rằng nó là thần mộc từ trên trời một dịp ngẫu nhiên mà rơi vào trong nhân gian, khi nó rơi xuống trên vùng đất thuộc núi đá không thể sinh trưởng, chưa đến trăm năm, toàn bộ cây trầm hương ở vùng đấy trên núi đá trở nên cao lên, kỳ quái là cây này vào mỗi đêm trăng tròn, sẽ phát ra tiếng thở dài phiền muộn, hơn nữa tiếng động của lá cây cực kỳ giống thanh âm ‘tương tư’, cho nên người ta gọi là nguyệt tư mộc, nó vì được cây trầm hương vây quanh, mà hương khí cây trầm hương kia dần dần xâm nhập vào trong thân thể nó, cùng hương khí từ chính thân nó dung hợp, hình thành một loại hương khí kỳ dị khiến cho người ta trầm túy(say mê), tương truyền rằng dùng nguyệt tư mộc làm thành quan tài, người nào được đưa vào quan tài thì bách tà bất xâm, có thể đắc đạo thăng tiên, thế nhưng thần thú bảo vệ nguyệt tư mộc thật sự rất nhiều, cũng rất lợi hại, không ai dám có ý định đánh chúng, cũng chỉ có ba ngàn năm trước, sau khi vua Lam Nhậm vị vua anh minh nhân từ của Yêu Dị quốc qua đời, thần thú bảo hộ nguyệt tư mộc mới dâng lên một đoạn nguyệt tư mộc, sau đó không còn ai nghe qua về loại thần mộc này.”

Viên Dã nói xong, Bách Lý Giang không khỏi lẩm bẩm nói: “Oa, thần mộc mị lực tràn ngập kỳ quái như thế, thật muốn chính mắt nhìn thấy a.” Ánh mắt hắn kính nể cùng hoài nghi hướng về quan tài kia nhìn lại lần nữa, lẩm bẩm nói: “Một khi đã như vậy, chiếc quan tài nguyệt tư mộc này sao lại chạy đến nơi đây chứ? Chẳng lẽ không gian ở một thời điểm nào đó không rõ lại thay đổi, làm cho quan tài cũng xuyên qua sao?” Hắn đột nhiên hướng tới Viên Dã: “Đúng rồi, nếu nguyệt tư mộc thần bí khó có được như thế, người làm sao chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra đây là nguyệt tư mộc ?”

30. Chương 30

Viên Dã gật đầu nói: “Đó là bởi vì trước đây Yêu Dị Quốc đã xảy ra nội chiến, ngay lúc đó quân chủ (vua) đã hướng tới nước ta cầu cứu, ngay sau đó ta đã suất lĩnh quân đội đi trợ giúp bọn họ san bằng phản loạn, cho nên vị quân chủ kia đưa ta lên thánh sơn, ở trước nguyệt tư mộc thề, từ đây về sau hai nước vĩnh viễn là hảo hữu thân thiết, không khơi dậy binh đao. Cho nên ta biết hình dáng nguyệt tư mộc, kỳ thật căn bản không cần nhìn, chỉ cần cổ hương khí này, đã đủ để cho người xác nhận .”

Bách Lý Giang cũng không lên tiếng, hẳn hiện tại đối với thân phận người được trang hoàng rực rỡ trong quan tài này vô cùng cảm thấy hứng thú, chợt nghe Viên Dã lẩm bẩm nói: “Àn, để ta nghĩ xem, ta nhớ rõ trong sách sử, tư liệu từng đề cập qua trong thời kỳ của Đông Đế ít đến đáng thương, Đông Đế tựa hồ cũng trợ giúp qua Yêu Dị Quốc, àn, chẳng lẽ hắn đối với Yêu Dị Quốc đã có công giúp đỡ lớn, cho nên thần thú bảo hộ cũng hướng hắn tặng một đoạn nguyệt tư thần mộc sao? Nếu là như vậy, thì hẳn lý ra phải dùng nguyệt tư mộc khâm liệm (đóng quan tài)cho mình a, quan tài thủy tinh tuy rằng đẹp để quý giá vô cùng, nhưng sao có thể so sánh được với nguyệt tư mộc chứ.”

Bách Lý Giang gật đầu nói: “Viên Dã, người nói đúng, cho dù Đông Đế không cần khâm liệm mình, hẳn cũng có thể đem nguyệt tư mộc này dùng để khâm liệm hoàng hậu mà hắn yêu thương nhất, dù sao huyền châu hắn đều đã cho Ngũ Nguyệt ca ca không phải sao? Thế nhưng hiện tại thi thể Ngũ Nguyệt ca ca lại đặt trong mộ thất khác, thậm chí còn không cùng hắn hợp táng, lão Thiên gia (ông trời a), đây rốt cuộc là sự việc gì chứ?”

Thân hình Viên Dã chấn động, trong lời nói lơ đãng của Bách Lý Giang lại làm cho hắn như bị sét đánh, hắn nhìn về phía quan tài thủy tinh kia, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, hợp táng, sử sách đã ghi lại, hoàng hậu của Đông Đế đã ra đi trước hắn, Đông Đế thương nhớ không thôi, sau khi vì hoàng hậu mà tổ chức cho xong tang lễ, thì cũng quy về tây thiên. Đúng vậy, sự thật là như vậy, nếu Đông Đế tự mình chủ trì tang lễ, hẳn lý ra phải đem hoàng hậu an táng nhập vào mộ thất của mình cho tốt”

Hắn đột nhiên kéo Bách Lý Giang đi tới trước quan tài thủy tinh kia, hết sức chăm chú đánh giá quan tài này, qua thật lâu sau, hắn mới chuyển hướng sang Bách Lý Giang nói: “Bách Lý, người không biết là quan tài này rất kỳ quái sao?” Bách Lý Giang gãi gãi đầu, gật gật cằm nói: “Đúng vậy đúng vậy, ta cũng thấy rằng quan tài này rất kỳ quái, Viên Dã người xem, quan tài này thật sự quá lớn, Đông Đế vậy mà cố ý không đặt ở chính giữa, mà là ở vị trí hơi gần về bên trái,

Tựa như. tựa như một giường đôi cho hai người ngủ vậy, lúc này giống như chỉ có một người ngủ.”

Viên Dã lộ ra ánh mắt tán thưởng nhìn Bách Lý Giang: “Bách Lý, người nói rất đúng, nếu quan tài này chỉ để khâm liệm một mình Đông Đế, đáng lý nên đưa đặt hắn vào vị trí chính giữa, vậy mà hiện tại Đông Đế lại nằm về bên trái, nói đúng ra, bên phải hắn, chắc hẳn là còn để hợp táng một người nữa, người này không hề nghi ngờ, đương nhiên chắc chắn là hoàng hậu Ngũ Nguyệt của hắn.”

Hắn vừa nói, một bên nhẹ nhàng gõ lên quan tài thủy tinh, trầm ngâm nói: “Quan tài thủy tinh, khác với quách (quan tài lớn chứa quan tài nhỏ thời xưa) làm bằng thủy tinh, nếu đây là Đông Đế, vậy thì hoàng hậu Ngũ Nguyệt, quách của hắn ở đâu chứ?” Ánh mắt hắn thỉnh thoảng nhìn về phía quan tài nhỏ làm bằng nguyệt tư thần mộc kia, hoảng sợ nói: “Hay là. Hay là kỳ thật đây là quách để khâm liệm hoàng hậu Ngũ Nguyệt sao? Nếu. Nếu thật sự như vậy, là ai lớn mật đến thế, dám đem hoàng hậu chuyển ra, mà. Mà trong quách này, rốt cuộc lại khâm liệm người nào?” Hắn nhìn về phía Bách Lý Giang, lại thấy đối phương cũng là vẻ mặt kinh ngạc nhìn mình. Bên trong mộ thất nhất thời lại lâm vào yên lặng đáng sợ.

Viên Dã cùng Bách Lý Giang mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tuy rằng trong mộ thất này đèn đuốc sáng trưng, nhưng bọn hắn lại cảm thấy nơi này thế nhưng so với những nơi đã từng đi qua còn âm trầm đáng sợ hơn, mà bóng dáng Ngũ Nguyệt dường như cũng biến mất, đối với nghi vấn của Viên Dã cùng Bách Lý Giang, vậy mà không hề phát ra nửa điểm tiếng động, chỉ có thi thể băng lãnh đã trải qua ngàn năm, đang lặng lẽ bình thản nằm ở đấy.

Mồ hôi lạnh trong nháy mắt ướt đầm quần áo hai người, cuối cùng Viên Dã đánh liều, dậm chân nói: “Mặc kệ, mở ra xem rồi nói sau, nếu ngày đó là người sống đem Ngũ Nguyệt chuyển ra, hắn hiện tại cũng đã sớm thành quỷ, nếu. Nếu là yêu ma quỷ quái kiêu chím tước chiếm tổ chim gáy, vậy. Chúng ta đây đơn giản liều mạng.” Hắn nói xong, nhìn về phía Bách Lý Giang, lấy ánh mắt trưng cầu ý kiến của hắn.

Bách Lý Giang hung hăng gật đầu một cái: “Đúng vậy, hôm nay chúng ta cũng chơi đùa một phen đập phá làm chìm thuyền.” Dứt lời, Viên Dã đưa tay đặt lên chiếc quan tài làm bằng nguyệt tư thần mộc kia, đột nhiên “A” rống to một tiếng, trên tay dùng sức tách, đẩy quan tài ra. Bách Lý Giang cùng Viên Dã vội vàng cúi đầu nhìn xuống, thật không ngờ, được an táng trong quan tài đều không phải yêu ma quỷ quái gì, mà là một nữ tử đương tuổi thanh xuân khuynh quốc khuynh thành, thần thái khoan thai bên môi còn lộ nét cười, tuy rằng người đã chết một ngàn năm trước, nhưng thoát nhìn, vẫn là một tuyệt đại giai nhân, ngay cả dung mạo tuyệt trần của Ngũ Nguyệt, so với nữ tử này, cuối cùng vẫn khiêm nhường hơn một phần.

Viên Dã cùng Bách Lý Giang hai mắt nhìn nhau, bọn họ hôm nay đã gặp phải quá nhiều chuyện bất khả tư nghị, bỗng nhiên Bách Lý Giang “Di” một tiếng, từ bên cạnh chiếc quan tài nhấc lên một khối màu bạc long lanh tinh xảo nói: “Viên Dã, người nhìn xem, đây có phải chính là yên vân khẩu trừ không?”

31. Chương 31

Viên Dã vừa nhìn xuống dưới, không khỏi vui mừng khôn xiết, ha ha cười nói: “Đúng vậy đúng vậy, Bách Lý, đây đúng là yên vân khẩu trừ, ai nha thật sự không nghĩ tới a, ‘đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu.’”

Hắn chạy tới nhìn kỹ, chỉ thấy yên vân khẩu trừ đúng là ở trên chỗ hàn nối của chiếc quan tài, nếu cưỡng ép mà tháo xuống, chỉ sợ nguyệt tư thần mộc này cũng sẽ bị hao tổn, mà không hẳn có thể lấy xuống.

Trong lòng chuyển đổi thật nhanh, thầm nghĩ đây chính là một nửa của khối yên vân, cùng với quan tài này là một thể, một nửa kia là. . . . Nghĩ đến đây chợt hiểu ra, đột nhiên hướng tới chiếc quan tài lớn bằng thủy tinh chính giữa là thi thể Đông Đế kia, quả nhiên thấy bên cạnh quách thủy tinh, rõ ràng có một nửa khối yên vân khác. “Quá tuyệt vời Bách Lý, ta cuối cùng đã hiểu được, yên vân khấu trừ này kỳ thật là khi hai cỗ quan tài được hợp táng cùng một chỗ, nhưng không biết vì sao, quách làm bằng nguyệt tư thần này lại bị di chuyển, hiện tại chúng ta chỉ cần đem quách nguyệt tư thần này đặt vào vị trí vốn có của nó, rồi sau đem yên vân khấu trừ gắn lại với nhau là tốt rồi.”

Viên Dã hưng phấn nói, đây là lần đầu tiên Bách Lý Giang nhìn thấy bộ dáng biểu hiện sắc thái như vậy của hắn, cũng khó trách, là nhiệm vụ, nhất là loại nhiệm vụ này, đã hoàn thành, thì ai lại không cảm thấy hưng phấn chứ.

Ngay sau đó Bách Lý Giang và Viên Dã hợp lực, hai người cùng nhau đem quách nguyệt tư thần nâng vào trong quan tài lớn bằng thủy tinh kia, nhưng chuyện kỳ quái lại nhằm ngay giờ phút này mà xảy ra, khối yên vân kia rõ ràng chỉ đơn giản gắn lại vào nhau là được rồi, nhưng mặc cho Viên Dã cùng Bách Lý Giang dốc hết tâm sức, cũng vẫn không cách nào đem chúng hợp cùng một chỗ, cho dù cuối cùng gắn được rồi, nhưng trong nháy mắt sẽ lại tách ra.

Đúng lúc này, điều khác thường nổi lên, giữa không trung một đạo tia chớp bỗng nhiên đánh xuống, lập tức đánh xuống Viên Dã đang ở cạnh quan tài, cũng may hắn tùy thời nhanh nhẹn, khi sấm sét ầm vang đánh xuống đã kịp dùng thần công để hộ thể, nếu không chỉ với lần này, hắn không chết cũng là bị thương.

Viên Dã hoảng hốt, buột miệng nói: “Đến rồi, cuối cùng vẫn xảy ra, rốt cuộc là chỗ nào không đúng, rốt cuộc là chỗ nào không đúng chứ?” Hắn vừa vội vừa tức, một lần nữa nhảy lên quan tài, không tách thì lại cố cầm lấy khối yên vân kia hợp làm một, thật là, đã tới thời điểm này rồi, rõ ràng chỉ còn một bước nhỏ nữa là có thể hoàn thành, cho dù là ai thì cũng không cam tâm mà buông xuôi, huống chi nếu yên vân khấu trừ không hợp lại được, hắn cùng Bách Lý Giang hai người chỉ có thể bỏ chạy, đều sẽ cùng số mệnh như nhóm các hoàng tử sau cùng, bởi vậy hai mắt Viên Dã đều đỏ lên, hai tay cầm lấy yên vân

Đập, sẽ dùng sức làm cho chúng khớp lại.

“Chậm đã Viên Dã, ngươi để ta nghĩ đã, vừa mới vào mộ thất này, ta liền cảm thấy có chút không thích hợp.” Bách Lý Giang ngăn lại động tác Viên Dã, một lần nữa cẩn thận xem xét toàn gian mộ thất, cuối cùng hắn nhíu mày nói: “Quả thật là không đúng, vừa rồi nóng vội, nên đã không suy nghĩ sâu xa, nhưng là lúc này xem ra, rõ ràng đây là ngôi mộ để hợp táng, trừ bỏ trong quan tài thủy tinh này là Hoàng thượng Hoàng hậu hợp táng, ở phía tây bắc, nơi đó theo cách thức rõ ràng cũng là một ngôi mộ trong mộ, nói đúng ra, ở nơi đây hẳn là còn an táng một người nữa, nhưng lúc này, nơi đây đừng nói là người chết, ngay cả một khối quan tài đều không có, điều này không hợp lý a.”

Nói về những kiến thức mờ mịt, Viên Dã đương nhiên so với Bách Lý Giang còn kém xa, hắn tuy rằng sẽ không nhìn ra phương vị gì đó, mộ trong mộ, nhưng hắn hiểu được ý tứ của Bách Lý Giang: “Ngươi là nói, ngay tại hướng kia, chắc hẳn vẫn còn một khối quan tài, nhưng hiện tại lại không thấy phải không?” Bách Lý Giang gật gật đầu: “Đúng vậy, thật sự là kỳ quái a, người có thể an táng trong mộ chủ là Đông Đế, đáng lý ra phải là phi tử gần gũi nhất với hắn, hay là... Nơi đó mới là nơi vốn để an táng Ngũ Nguyệt ca ca sao? Không, không đúng, nếu quả thật như lời ngươi nói, Đông Đế đối với Ngũ Nguyệt ca ca tình cảm sâu nặng, ngay cả sau khi chết cũng vẫn bảo hộ linh hồn cùng thi thể hắn, không để cho người khác đối với hắn có bất cứ thương tổn gì, kia Ngũ Nguyệt ca ca lý ra nên cùng hắn hợp táng. . . .”

Hắn nói tới đây, thân hình đột nhiên chấn động, hô lớn: “Đúng rồi, ta hiểu ra rồi.” Cùng lúc đó, Viên Dã cũng liền minh bạch, hắn vỗ đầu mình nói: “Đúng vậy đúng vậy, trời ạ, ta thật sự là quá ngu ngốc, rõ ràng trước đây đã nói qua, khối nguyệt tư thần này có thể là để an táng hoàng hậu, nhưng bởi vì có người lớn mật đem hoàng hậu ra, kết quả ta thế nhưng còn có thể phạm phải loại sai lầm này, trời ạ, thật sự là quá ngu ngốc.”

Hắn một bên mắng một bên cười, Bách Lý Giang sợ tới mức tóc gáy dựng đứng. “Viên Dã, ngươi. . . . Ngươi không bị thứ gì đó không sạch sẽ bám vào người đi? Làm gì mà biểu tình phong phú như thế, sắc mặt ngươi thay đổi đến nhanh.”

Bách Lý Giang nói xong, Viên Dã liền cười nói: “Không có không có, cho dù muốn chiêm được đồ vật gì,

cũng sẽ dựa vào người, hai chúng ta rốt cuộc là ai không dễ chọc, nhóm quỷ hồn vừa thấy liền sẽ hiểu được.” Hắn tâm tình tốt, dĩ nhiên cũng có ý muốn nói giỡn.

“VẬY, NGƯỜI LÀ AI, NGƯỜI LÀ DÃ LANG A.” Bách Lý Giang hừ một tiếng, rồi mới cùng Viên Dã đem nguyệt tư thần mộc kia đặt xuống trong quan tài thủy tinh, nghiêm mặt nói: “Được rồi, chúng ta suy nghĩ lại xem sắp xếp thế nào, tránh cho một khi tính sai, Đông Đế lão nhân gia hẳn lại giáng sấm sét xuống, đến lúc đó đừng nói người con Dã lang này, cho dù là Dã long cũng phải tiêu tùng.”

Viên Dã không đi so đo với Bách Lý Giang vì gọi mình Dã lang là tội đại bất kính, vẫn gật đầu nói: “Trải qua sự việc như vậy, thời điểm Đông Đế còn sống, mà hoàng hậu Ngũ Nguyệt đã mất đi, thế là Đông Đế bị thống vạn phần, tự mình chủ trì lễ tang, đem hoàng hậu Ngũ Nguyệt khâm liệm bằng nguyệt tư thần mộc, đưa vào lăng mộ đã được thi công tốt từ trước, trong quan tài thủy tinh dùng để hợp táng hẳn cùng hoàng hậu. Sau khi lễ tang kết thúc, Đông Đế hoặc là nhớ tới phi tử trước đây đã dùng lăng trì chi hình tự giết mình để cầu biến thành lệ quý báo thù, hoặc là lo lắng hoàng hậu Ngũ Nguyệt tính tình ôn nhu, tới âm phủ sẽ bị khi dễ, tóm lại, vào ngày thứ ba sau khi hoàng hậu Ngũ Nguyệt mất, hẳn cho thái tử đăng cơ, bản thân liền đi theo hoàng hậu.”

* Đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu- , : Trước khi tìm kiếm nó, chân mang giày sắt bị mòn không thể được tìm thấy, không bao giờ nghĩ rằng không cần nỗ lực để tìm ra nó. Phép ẩn dụ: cần một cái gì đó với rất nhiều nỗ lực để tìm kiếm, nhưng lại vô tình nhận được.

32. Chương 32

Nói tới đây, Viên Dã hơi dừng lại, Bách Lý Giang gật gật đầu, tiếp tục nói: “Song Đông Đế trăm triệu lần không ngờ, sau khi thái tử của hắn đăng cơ, tự mình chủ trì tang lễ cho hắn, sau đó an táng hắn vào trong quan tài bằng thủy tinh, thái tử lúc đấy thật sự khinh thường tình cảm nam nam giữa phụ thân cùng Ngũ Nguyệt, thế là lớn mật hạ lệnh, đem hoàng hậu Ngũ Nguyệt chuyển ra khỏi quách tư thần, ân, Viên Dã, chúng ta có thể đặt giả thiết như sau, thân mẫu của thái tử bởi vì nguyên nhân là Ngũ Nguyệt ca ca, cho nên phải chịu sự lạnh nhạt, bởi vậy thái tử đối với Ngũ Nguyệt ca ca đã sớm ghi hận trong lòng, sau khi hắn mang Ngũ Nguyệt ca ca ra, liền đem thi thể Ngũ Nguyệt ca ca đặt vào trong quan tài khác, chuyển đến trong mộ thất nơi dễ dàng gặp phải nhiều tà ma nhất, lòng dạ này không thể không tính là ngoan độc, bất quá hắn có lẽ không nghĩ đến, Đông Đế khi còn sống một đời chiến thần thánh quân, nhưng uy nghiêm cùng pháp lực sau khi chết cũng không người nào có thể so sánh, Ngũ Nguyệt ca ca tuy rằng bị táng nhập vào nơi nhiều nguy hiểm, lại vẫn như cũ bình an đến tận bây giờ. Đúng vậy, những chuyện này chỉ có thể là người làm, nếu là âm hồn yêu ma quỷ quái gây nên, cho dù có thể đem hoàng hậu Ngũ Nguyệt chuyển ra, cũng không thể đưa hắn đi nơi khác, trong sách từng nói qua, với linh hồn để thi triển pháp lực lên đồ vật, trọng lượng phải ngang mười ngọn núi đấy chứ.”

Viên Dã gật đầu nói: “Cứ cho là như vậy đi, tình hình cụ thể ngày đó, hôm nay chúng ta không thể phỏng đoán được, nhưng đã có một phần khẳng định, Đông Đế hy vọng có thể được hợp táng cùng Ngũ Nguyệt ca ca, nhưng hắn tuy rằng pháp lực vô biên, dù sao cũng là một linh hồn, vô pháp thực hiện nguyện vọng này, cho nên hắn thông qua các thánh sử, truyền đạt mệnh lệnh cứ trăm năm phải để một hoàng tử đến kết hợp yên vân khẩu trừ, sở dĩ các hoàng tử nhiệm kỳ trước đều tìm ra khỏi yên vân nhưng không cách nào ghép lại được, rất có khả năng bọn họ cũng giống như chúng ta vừa rồi, chọn người mà Đông Đế không thích để hợp táng vào trong quan tài thủy tinh”.

Nói tới đây, ánh mắt hai người cùng đối diện nhau. “VẬY LIỀN THỬ XEM SAO.” Sau phút trầm mặc ngắn ngủi, Viên Dã cùng Bách Lý Giang đồng thanh nói. Hai người không còn do dự, thật cẩn thận đem nữ tử này ra khỏi quách nguyệt tư thần mộc, nhưng không ngờ tới khi vừa đưa nàng từ trong quan tài ra, nước da vốn vô cùng mịn màng liền nhanh chóng già đi, tiếp theo da thịt biến mất, cuối cùng ngay cả khung xương, cũng hóa thành một đồng cát bụi. Viên Dã cùng Bách Lý Giang Đô bị dọa đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhưng ngay người trong chốc lát, cũng không có gì phát sinh, không có quỷ hồn nhảy ra chỉ trích

bọn họ vô nhân đạo, cũng không có sấm sét điên cuồng đến trừng phạt bọn họ, hai tên gia hỏa đã hủy hoại thi thể người.

“Người biết không, không nên trách người không biết, vị đại tỷ này, chúng ta cũng không nghĩ rằng đem người ra lại dẫn đến hậu quả này, rất xin lỗi rất xin lỗi a.” Bách Lý Giang giống như niệm chú rì rầm đọc: “Người yên tâm người yên tâm, đợi chúng ta trở về nhân gian, Viên Dã nhất định sẽ tìm một cao tăng đắc đạo thay người siêu độ.” Hắn bỗng nhiên đập Viên Dã một chưởng: “Ta nói người cũng nên bày tỏ thái độ a, thật là, một chút cũng không tự giác, còn để ta hứa hẹn cho người.”

Viên Dã cười, ôn nhu nhìn Bách Lý Giang, thấy y vẻ không hiểu, trong lòng bưng tỉnh liền chột dạ, vội vàng cúi đầu. Lại nghe Viên Dã nhẹ giọng nói: “Hoàng phi người yên tâm đi, sau khi ta trở lại nhân gian, nhất định sẽ thỉnh cao tăng tới thay người siêu độ.”

Hai người cầu xin xong, lại cẩn thận đem Ngũ Nguyệt đặt vào trong quách nguyệt tư thần, hết thấy đều dựa vào kiểu dáng thi thể trước đây để sắp đặt, huyền châu cũng được đặt phía trên quan tài, rồi mới nâng quan tài lên, đem quách nguyệt tư chứa Ngũ Nguyệt đặt vào nơi vốn có của nó trong quan tài thủy tinh. Viên Dã hít sâu một hơi, chậm rãi cầm hai nửa yên vân khẩu trừ kia, nhẹ nhàng gắn chúng lại với nhau,

Chỉ nghe một thanh âm “Tháp” rất nhỏ vang lên, yên vân khẩu trừ đã thành công kết hợp lại chặt chẽ.

Hoàn thành Thật sự Hoàn thành ? Viên Dã kinh ngạc nhìn thấy khối yên vân kia tỏa sáng lấp lánh, trong lúc nhất thời còn tưởng bản thân đang nằm mơ. Thời điểm khối yên vân không khép lại, hắn lo lắng không cam lòng, thậm chí dùng biện pháp gì để đem nút thắt chết tiệt này khép lại. Nhưng hôm nay khi thật sự khép lại rồi, hắn lại có chút hoài nghi, đây dù sao cũng đã qua một ngàn năm, hơn mười vị hoàng tử vĩ đại đều không thể hoàn thành nhiệm vụ, chính mình. Chính mình thế nhưng thật sự đã hoàn thành .

Thân thể hắn run rẩy, kích động cùng Bách Lý Giang nhìn nhau, đột nhiên, hai người cùng nhau nhảy dựng lên, tiếp theo lại ôm chặt nhau, lại cùng nhảy lên, để biểu đạt niềm vui sướng và hưng phấn trong lòng, đương lúc hí hửng, Viên Dã kìm lòng không được, ngay trên mặt Bách Lý Giang hôn “chụt” một cái, hôn xong hắn liền ngáy ngẩn cả người.

Bách Lý Giang nhìn sắc mặt hắn kinh ngạc, vội vàng khoát tay hắc hắc cười nói: “Không sao không sao, người ngoại quốc ở chỗ chúng ta, phương thức để biểu đạt tình hữu nghị đều là hôn lên hai má, mu bàn tay, cho nên Viên Dã người yên tâm, ta sẽ không hiểu lầm người, chính người cũng từng nói trong thế gian ngoài kia, có vô số mỹ nữ ái mộ người, Aha ha ha.”

Viên Dã không nói lời nào, hắn cảm thấy tâm tư của bản thân thật sự là kỳ quái, vậy mà lại không muốn nghe Bách Lý Giang nói ra những lời này, hình như chỉ mong hắn có thể hiểu lầm thì tốt, mà từ cái hôn này, hắn cuối cùng cũng phần nào hiểu được tâm tư khác thường của mình áp ủ đối với Bách Lý Giang.

“Người nói, ở nơi đây của các người, có người nước gì đó cũng dùng cách hôn mu bàn tay, hai má để biểu đạt lễ độ?” Hắn bắt lấy tay Bách Lý Giang, rất nghiêm túc nói: “Vậy người đã bị bọn họ hôn qua nhiều ít lần? Hả?” Khẩu khí kia rất giống chồng bắt được một kẻ gian dâm trên giường, chất vấn vợ có mấy người tình.

33. Chương 33

“Ân, ta sao? Không có a, người không biết chứ con người của ta rất yêu nước, hơn nữa công việc hằng ngày của chúng ta chỉ là khảo cổ cùng nghiên cứu khoa học, trên phương diện này, ta không thích cùng người ngoại quốc giao tiếp, văn hóa của quốc gia mình, đương nhiên vẫn quen thuộc với mình nhất, có điều, vẫn tương đối có khả năng bị sụp đổ đúng không? Bất quá, cũng có rất nhiều người ngoại quốc thiên tài cảm thấy hứng thú với nền văn hóa Trung Quốc, cho nên.”

“Được rồi, không cần phải nói, ta đã biết.” Viên Dã chỉ cần nghe được hần không bị cái gì mà người trong nước hôn là được, còn Bách Lý Giang kể tiếp về vị trí của người làm khảo cổ trong nước, hần nửa điểm cũng không có hứng thú.

“A, nhiệm vụ đã hoàn thành, Viên Dã, kể tiếp chúng ta có phải đã có thể ly khai hay không?” Bách Lý Giang khó nén nổi hưng phấn hỏi, lịch sử của một quốc gia đã mất đi quyền lực, hơn nữa theo như lời Viên Dã đã kể, có thể tưởng tượng quốc gia này nhất định là siêu cấp phồn vinh cường thịnh. Bách Lý Giang kích động xoa xoa tay, đối với hần mà nói, đây quả thực chính là một đồng thịt nướng không chủ lọt vào tay một con sói sắp chết đói, hần sao có thể không hưng phấn chứ.

“Ân, có thể ly khai, yên vân khẩu trừ đã khép lại, cửa mộ lúc này chắc hẳn đã mở ra.” Viên Dã trầm ngâm, quay đầu lại nhìn lướt qua mộ thất này: Quên đi, tuy rằng còn rất nhiều câu đố chưa thể giải thích được, bất quá hiện tại đã không còn quan trọng nữa, không phải sao?

Hai người vừa định rời khỏi gian mộ thất này, chợt nghe thanh âm Ngũ Nguyệt từ phía sau vang lên: “Viên Dã, Bách Lý, thỉnh ngừng bước, cho phép ta cùng Tường tạ ơn hai vị đã có ân giúp đỡ.”

Viên Dã cùng Bách Lý Giang kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Ngũ Nguyệt trong trang phục long lẫy nhẹ nhàng thi lễ với bọn họ, nam nhân đứng bên cạnh hần thập phần anh tuấn đẹp đẽ, long bào kim quan, không giận tự uy, dung mạo mang theo khí chất sắc bén uy nghiêm, bất quá nhìn ánh mắt hần, tựa hồ đang gắng sức để nhu hòa, bị Ngũ Nguyệt kéo kéo góc áo, cuối cùng thẳng đến khi trên tay hần bị nhéo một cái, nam nhân tựa hồ có chút sợ vợ này mới khụ một tiếng: “Ân, được rồi, trẫm tại đây tạ ơn các người.”

Nếu Viên Dã cùng Bách Lý Giang còn không biết nam nhân này là ai, bọn họ nhất định là ngu ngốc. Viên Dã kinh ngạc nhìn thần tượng của mình, hần vô luận thế nào cũng không nghĩ rằng sẽ có một ngày như này, mà Bách Lý Giang sau phút ngây người ngẩn ngui, lập tức phản ứng lại, gãi đầu ha ha cười nói: “A, không có gì không có gì, ai nha Đông Đế đại nhân a, người chính là bậc đế vương tài năng nhất trong tất cả đế vương ta từng gặp, đây nói không phải chứ quỷ đánh tường, quỷ sửa tường, thiếu chút nữa làm ta cùng Viên Dã suy sụp, Aha ha ha. A, ta không có ý định trách móc người nga, ta đây chỉ thuần túy biểu đạt tình cảm sùng bái với người thôi. Aha ha ha.”

Đông Đế Long Tường hừ một tiếng, nghĩ thầm, rằng hai tên tiểu tử này quả nhiên không kém phần láu lỉnh, rõ ràng là vẫn còn oán giận, thế nhưng mặt lại không đổi sắc nói sùng kính.

Ngũ Nguyệt mỉm cười, đối Bách Lý Giang cùng Viên Dã nói: “Tường vốn là muốn các người rời đi như vậy, nhưng ta nghĩ, trăm ngàn năm qua chỉ có các người thực hiện được tâm nguyện của chúng ta, về tình về lý đều phải xuất hiện nói lời cảm tạ, huống chi các người đã cố sức như thế, có thể nói đi vào nơi nguy hiểm như này là một sự mạo hiểm rất lớn, với dũng khí của người thường khó có thể nghĩ việc đem ta quay về đặt trong quách nguyệt tư thần, về sự can đảm cùng trí thông minh này, ta cũng không thể để các người mang theo một bụng nghi vấn mà rời đi, cho nên, các người có vấn đề gì thì cứ việc hỏi đi, một khi ra khỏi gian mộ thất này, sẽ không còn cơ hội đâu a.”

“A, ta đây muốn hỏi ta hỏi.” Bách Lý Giang không đợi Viên Dã nói, liền cướp hỏi: “Ta muốn hỏi một chút, trong mộ thất này rốt cuộc có bao nhiêu di vật văn hóa trân quý, về lai lịch cùng giá trị nghệ thuật của chúng, còn có của chúng. Niên đại, với mình có ý nghĩa gì. Có. Quên đi, ta không có hỏi.” Thanh âm của hần càng ngày càng nhỏ, cuối cùng tiêu tan.

Ngũ Nguyệt nhin không được cười rộ lên: “Thực xin lỗi a Bách Lý, mấy vấn đề này người phải tìm đến quan viên sắp đặt hỏi đấy, chỉ sợ ngay cả Tường, trừ bỏ mấy thứ đồ chơi quý giá hần thích ra, cũng không nhớ nổi trong mộ thất này rốt cuộc đã an táng nhiều hay ít đồ vật gì đó đâu, bất quá trân bảo trong chủ mộ thất này, nếu như người thích, có thể chọn mấy thứ để mang ra ngoài, ta biết, người chỉ đơn thuần thích mấy thứ này, không phải để bán lấy tiền.”

“Thật vậy sao?” Bách Lý Giang mừng rỡ, chợt nhìn thấy sắc mặt Viên Dã đã có thể so với đất nồi, hần liền ngưng ngưng thu lại tươi cười, nhúc nhúc nói: “Coi như. Quên đi, ta. Ta làm chuyện tốt thì không cầu hồi báo.” Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng hần lại mắng to chính mình: Bách Lý Giang người cái đại ngu ngốc, vì sao phải nhìn sắc mặt Viên Dã để hành sự a, hần có thể khép lại yên vân khẩu trừ, người không có công lao cũng không có khổ lao à, huống chi đây là trân bảo Ngũ Nguyệt ca ca cho ta, cùng hần có quan hệ gì chứ, ô ô ô, đừng nhìn sắc mặt hần, tự tay lấy thứ gì mình thích đi, người không

phải thích nhất cái lọ gồm nhiều màu sắc kia sao? Lấy a, lấy đi a. . . . Trong lòng gào lên rất lớn tiếng, bất quá trên tay lại kè cà không làm, cuối cùng Bách Lý Giang vẫn buông tha, hấn dùng ánh mắt vô cùng ai oán nhìn người đầu tiên đã hại mình không thể đưa tay Viên Dã.

“Ta muốn biết, là người nào lớn mật như vậy, mang người từ quách nguyệt tư thần ra, là thái tử sao? Mà nữ tử trong quách nguyệt tư thần này là người nào? Vì sao mấy vị hoàng tử trước đây, nhẹ thì suy sụp hoặc nặng thì tàn tật, bọn họ đều nói không phải bị quỷ hồn hay cương thi làm tổn thương, mà là bị sét đánh, đây rốt cuộc là vì sao?”

34. Chương 34

Viên Dã đối với biểu tình như con chó nhỏ của Bách Lý Giang coi như không thấy, chỉ là bất động thanh sắc kéo hấn ôm vào trong ngực mình rồi mới thẳng thắn hỏi ra nghi vấn trong lòng. (0.0)

Ngũ Nguyệt nhìn Đông Đế Long Tường một cái, cuối cùng vẫn là buông xuôi thu hồi ánh mắt: “Quên đi, Tường hấn không thích nói chuyện, vẫn là ta giải đáp cho các người đi. Khó gặp được hai đứa nhỏ hợp ý ta, vậy nói cho các người từ đầu cũng không sao.”

Bách Lý Giang từ trong bao quần áo của Viên Dã lấy ra một ít thịt bò cùng bánh rán cuối cùng, một bên nhỏ miệng nhai một bên nghe Ngũ Nguyệt rủ rỉ nói.

“Cũng giống như các người dự đoán trước đây, ta với Tường cùng một chỗ, đích thật đã gây ra sự phản nộ cùng vô cùng kinh hoàng của mọi người, tại thời đại đó, nam nam lưu luyện căn bản không được phép. Ta cũng đã từng khuyên Tường, cứ lặng lẽ là tốt rồi, chỉ cần chúng ta trong lúc đó có tình cảm, hình thức gì đó, ta thật sự không cần. Nhưng tên gia hỏa Tường này vẫn cứ khư khư, thật sự hết hy vọng, quá mức cố chấp, hấn cố tình đem mối quan hệ của chúng ta để cho mọi người đều biết, còn không chú ý đến sự phản đối ngăn trở của mọi người, sau khi lập ta lên, còn tiến hành đại lễ phong hậu rất long trọng, tuy rằng lúc ấy ta rất cảm động, bất quá kế tiếp, hậu quả của việc giống trống khua chiêng như vậy rõ ràng đã xảy ra”.

“Những phi tử trong hậu cung, e rằng tương mạo không bằng người đi?” Viên Dã sinh trưởng trong hoàng cung, rất hiểu về những đấu đá trong cung đình. Quả nhiên chỉ thấy Ngũ Nguyệt gật đầu nói: “Đúng vậy, đều giống Nhã phi kia, các phi tử này đều là do không chiếm được sự sủng ái của Tường, nhưng các nàng lại rất yêu Tường, sợ Tường, cho nên liền âm thầm tiến hành nguyên rửa ta, có lẽ những lời nguyên này thật sự có tác dụng, dù sao đến cuối cùng, ta thật sự đã ngã bệnh chết.”

Thân thể Long Tường run lên, có lẽ nghĩ tới trước đây khi Ngũ Nguyệt bị bệnh mà chết, bản thân đã thống khổ đến thấu tâm can. Ngũ Nguyệt vội vàng cầm lấy tay hấn, hướng hấn mỉm cười trấn an, rồi mới tiếp tục nói: “Sau đó toàn bộ đều theo như lời các người, Tường đem ta an táng trong quách nguyệt tư thần, dùng vô số bảo bối hiếm quý chôn cùng, duy nhất không có tác dụng với người sống, đó là phương thức thống hận ta phản đối nhất. Sau khi hấn chủ trì giám sát, ta thuận lợi được an táng trong quan tài thủy tinh dùng để hợp táng, nhưng ta thật không ngờ, Nhã phi kia lại biến thành lệ quỷ, nàng rõ ràng được an táng ở nơi khác, nhưng linh hồn của nàng lại bởi vì không còn thân thể mà có thể tự do quay lại mộ Đông Đế, cũng may không đến ba ngày, Tường liền đến giúp ta, nếu không ta ở nơi vốn nằm trong tay nữ nhân đáng sợ này, thật sự không biết sẽ phải chịu bao nhiêu đau khổ nữa.”

Đây thật sự là chuyện ly kỳ nhất thế gian, Bách Lý Giang nghe rất say sưa, liền ngay cả Viên Dã, tâm trí cũng bị câu chuyện xưa này hấp dẫn.

“Tường vốn là người cực mạnh, mặc dù đã chết, hấn cũng là con quỷ mạnh nhất, thậm chí hồn phách của hấn đã nhập vào cõi thần tiên, nhưng hấn vì ta, lại bằng lòng canh giữ trong mộ Đông Đế này quãng thời gian một ngàn năm, kiếp này có thể được một người bạn đời như vậy, mặc dù phải xuống mười tám tầng địa ngục, ta cũng không tiếc nuối”. Ngũ Nguyệt nhẹ nhàng nói ra tình yêu của mình, cùng Đông Đế Long Tường ẩn tình nhìn nhau, mãi cho đến khi Viên Dã nhìn không được ho khan một tiếng, hấn mới giật mình đã lạc đề, gương mặt xinh đẹp hơi đỏ, rồi mới nói tiếp.

“Tuy nhiên dù cho Tường có mạnh mẽ trở lại, sau khi hấn chết bất quá cũng chỉ là một linh hồn, không thể di chuyển đồ vật. Chúng ta đều không nghĩ rằng, toàn bộ kế hoạch đều được tính toán tốt như vậy nhưng lại xảy ra biến cố. Thái tử mà hấn vẫn luôn coi trọng và yêu thích, cuối cùng cởi bỏ mặt nạ ôn nhu ngoan ngoãn, lộ ra bộ mặt vốn có. Hấn oán hận ta đến tận cùng, bởi vì ta, đã khiến mẫu thân hấn ném trái nỏ khổ tương tư, làm cho tình cảm phụ tử của hấn trở nên không trọn vẹn, cho nên, hấn hạ lệnh đem ta từ quách nguyệt tư thần mang ra, không ai dám động thủ, hấn tự mình động thủ. Kỳ thật ta không giận hấn, đứa nhỏ kia quả thực đã chịu rất nhiều ủy khuất, làm như vậy cũng không đáng để bị chỉ trích nặng.”

Hấn chỉ vào vị trí mà trước đây Bách Lý Giang nói hấn là còn một người nữa được an táng, nhẹ giọng nói: “Nơi đó, vốn là vị trí được chuẩn bị cho mẫu thân của hấn, thấy nàng đã dưỡng dục thái tử, dựa trên công lao cùng tính cách ôn nhu an tĩnh, nàng là phi tử duy nhất được Tường chọn hợp táng trong cùng mộ thất với chúng ta. Ai ngờ, sau khi Tường chết, nữ nhân cả đời đều ôn nhu như nước này, lại lựa chọn con đường tự sát. Thái tử không thể chịu đựng được mẫu thân yêu phụ hoàng như vậy thế nhưng lại bị gạt bỏ bên ngoài quan tài thủy tinh, sau khi hấn bởi vì pháp lực cường đại của Tường mà không thể đem ta ra khỏi quan tài thủy tinh, liền dứt khoát đem cả quách nguyệt tư thần xuống, bắt đầu mang thi thể của ta ra, đưa mẫu thân hấn đặt vào trong quách, nhưng hấn cũng không nghĩ tới, quách thần này chỉ được sắp đặt với thi thể người khác, Tường dưỡng binh vẫn không đồng ý để quách thần vào trong quan tài thủy tinh. Nhưng thái tử cũng không chịu thay đổi ước nguyện ban đầu, cho nên cuối cùng thành ra cảnh tượng như vậy, ta bị di chuyển sang an táng ở một nơi nguy hiểm khác, quách nguyệt tư thần để dưới quan tài thủy tinh, yên vân khẩu trừ cũng bởi vậy mà chia lìa, còn về huyện châu kia, thái tử không động tới, những trân bảo khác hấn cũng không lưu tâm, cho nên các người mới có thể nhìn thấy ta như vậy.”

“Nguyên lai sự việc là như thế.” Viên Dã cùng Bách Lý Giang liếc nhau, nghĩ thầm, rằng chuyện thật quá kỳ kỳ, ai có thể nghĩ trong đó lại có thể có tình cảm yêu hận phức tạp như vậy. Bách Lý Giang thở dài nói: “Ai, nữ tử đáng thương này trọn đời thâm tình không hồi tiếc, cuối cùng lại bị chúng ta hai người di chuyển ra ngoài quan tài mà tan thành mây khói, nghiệp chướng nghiệp chướng.”

Ngũ Nguyệt nhẹ giọng nói: “Các người không cần áy náy tự trách, thi thể Dung phi tuy rằng đã tan thành mây khói, nhưng linh hồn của nàng đã sớm bước lên tiên giới, kỳ thật Tường vốn cũng nên phi thăng thần giới, vậy mà hấn vẫn quyến luyến ta không chịu phi thăng, bởi vậy đã bị trời phạt, đời chúng ta một lần nữa hợp táng, sau khi hai khối yên vân kết hợp làm một, chúng ta sẽ một lần nữa chuyển nhập luân hồi, làm trọn tam sinh nhân duyên, rồi mới đắc đạo phi tiên, còn nữa, có thể có kết cục viên mãn như ngày hôm nay, thật sự phải đa tạ các người. Cho nên ta để cho Bách Lý trân bảo nào thích thì cứ việc cầm lấy, cũng là cái các người nên được, Viên Dã không cần ngăn cản.”

35. Chương 35

Viên Dã mỉm cười, nhìn về phía Bách Lý Giang: “Bách Lý, người muốn lấy không?” Bất quá hấn tuy đang cười, Bách Lý Giang nhìn lại thấy trong lòng sợ hãi, suy nghĩ lại, vẫn cảm thấy được mạng nhỏ là quan trọng, đành phải nhin đau lắc đầu, một bên nghiêng rằng, hấn thật sự không hiểu, bảo vật trong mộ này đã được chủ nhân tặng cho, bản thân cầm cũng không bị coi là trộm cướp, hảo, cho dù hình tượng thanh danh có tổn hại, kia cũng là vì mình, cùng Viên Dã có quan hệ gì chứ, hấn làm gì mà phải biểu lộ cái kiểu “Người dám lấy, ta liền một kiếm đem người làm thịt, bớt làm ta mất mặt đi” mà tươi cười a, bản thân cùng hấn có quan hệ gì sao?

Viên Dã không để ý tới Bách Lý Giang một bên đang phẫn hận bất mãn, hấn cũng không biết mình vì sao lại ngăn cản đối phương kịch liệt như thế, tựa hồ trong lòng mơ hồ có một ý niệm, Bách Lý Giang một khi đã lấy đi vài món bảo vật trong mộ, hấn bán một đồng của cải nhận được kia lấy tiền, cũng đủ cho hấn cả đời không phải lo ăn mặc, bản thân cũng sẽ không có biện pháp trở thành chỗ dựa duy nhất của hấn .

Cách nghĩ này thật là kỳ quái, bất quá Viên Dã hiện tại, đã lơ mơ biết mình vì sao lại ôm loại ý niệm này trong đầu, hấn chỉ là không muốn thừa nhận thôi. Hơi lắc lắc đầu, ngẩng nhìn về hướng Ngũ Nguyệt, hấn hỏi một vấn đề cuối cùng: “Vì sao nhóm các hoàng tử đều bị thương, suy sụp cùng tàn tật? Mặc dù bọn

họ không hoàn thành nhiệm vụ, nhưng nhiệm vụ này tự thân mình cũng không thể tưởng tượng nổi, vì sao Đông Đế lại muốn trách tội bọn họ chứ.”

Hắn vừa thốt lên xong, Đông Đế liền quay đầu đi, hừ lạnh một tiếng, còn Ngũ Nguyệt thì lại xấu hổ khụ một cái, kéo kéo ống tay áo hắn, nhỏ giọng nói: “Sao ngươi vẫn có thái độ này? Sai chính là sai thôi, đã vậy còn không biết sửa.” Rồi hắn mới quay sang Viên Dã, ngượng ngùng cười hai tiếng: “Cái kia. Ngươi đã biết, từ sau khi ta bị di chuyển khỏi quan tài thủy tinh, hai chúng ta không thể cùng một chỗ thăng thiên, cho nên Tường liền bức bội trong lòng, kết quả. Thời điểm nhóm hoàng tử kia tiến vào mộ, Tường cũng đều cố gắng ám chỉ cho bọn họ, ám chỉ với bọn họ hoàng hậu chân chính của hắn là ta, ngươi biết đấy, chân tướng sự việc không thể nói ra, nếu không tam thể nhân duyên kia còn có thể vì bị tiết lộ thiên cơ mà tan thành bọt nước, cho nên chỉ có thể tận lực dùng tất cả những gì trong mộ thất để ám thị, tựa như các ngươi nhìn thấy mấy bức bích họa kia. Ai ngờ các hoàng tử đó đều chắc chắn cho rằng thời kì kia không có khả năng có tình cảm nam nam, càng không thể có nam hoàng hậu, cho nên bọn họ đối với những ám thị làm như không thấy mắt diếc tai ngơ, còn liên tiếp muốn đem quách nguyệt tư thần chứa Dung phi đặt vào trong quan tài thủy tinh. Khụ...Khụ. Cái kia. Tường vốn đã rất ức chế, lại nhìn thấy những người đó vẫn là kiên quyết muốn đem hắn cùng Dung phi hợp táng, mặc cho khối yên vẫn không thể kết hợp cũng vẫn bất khuất như cũ tiếp tục hướng họ hợp lại, cho nên.”

Nói tới đây, sắc mặt Ngũ Nguyệt càng thêm xấu hổ, thế là Bách Lý Giang thẳng thắn tiếp lời: “Cho nên Đông Đế hắn lão nhân gia long nhan nhất thời giận dữ, ‘lộng sát’ cho một đạo sấm sét đánh xuống, giống như vừa rồi đối phó với Viên Dã vậy, rồi các hoàng tử vừa vụn bị sét đánh, còn có thể tránh được đúng lúc, thế là có nhẹ hoặc nặng thì tàn tật phải không?” Hắn nhún vai: “Hoàn toàn chính xác a, tính tình Đông Đế đại nhân quả là gay go, dù sao các hoàng tử tới nơi này, có người nào có thể giống như Viên Dã thân kinh bách chiến phản ứng nhanh nhẹn đâu? Nếu có hoàng tử thực sự như vậy, sao có thể để cho hắn đến đây thực hiện loại nhiệm vụ nguy hiểm này, đã sớm lưu lại bảo vệ quốc gia hoặc phong làm thái tử kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước rồi.”

Hắn nói tới đây, bỗng nhiên nhìn về phía Viên Dã, kinh hô kêu lên: “Đúng vậy, Viên Dã, ta chưa từng nghĩ tới, vì sao ngươi lại bị phái tới a? Chẳng lẽ, người như ngươi, lại cũng là vật hi sinh trong cuộc đấu đá chốn cung đình sao?” Hắn vòng từ trước ra sau Viên Dã ba vòng, rồi vẽ mặt mờ mịt nói: “Rất kỳ quái, ta nhìn lại, sao cũng không thể tin được, ngươi lại là cái loại người để kẻ khác chà xát nhào nặn dẹt tròn.”

Viên Dã trừng mắt nhìn hắn một cái, một bên kéo tay áo hắn: “Được rồi, nhiệm vụ đã hoàn thành, chúng ta cũng nên đi thôi.” Hắn hướng tới Đông Đế cùng Ngũ Nguyệt đang ở giữa không trung ôm quyền: “Yên vân khẩu trừ đã khép lại, ta cùng Bách Lý đến đây xin cáo từ, chúc nhị vị tam sinh luân hồi, trăm năm hảo hợp, bách đầu giai lão.” Hắn nói xong thì lễ.

Đông Đế gật gù đầu, cuối cùng mở lời vàng ngọc nói: “Sau mười tám năm, chúng ta vẫn có thể gặp mặt một lần, ngươi cả đời này phúc trạch thâm hậu, ngàn vạn lần quý trọng, làm nhiều việc thiện, kiếp sau tự nhiên sẽ có nhân quả báo đáp.” Hắn nói xong liền vung ống tay áo, chỉ thấy một đạo bạch quang hiện lên, bóng dáng Viên Dã cùng Bách Lý Giang đã biến mất.

Sau hắn chậm rãi nhìn về phía hoàng hậu Ngũ Nguyệt, thâm tình nói: “Tốt rồi Ngũ Nguyệt, chúng ta cũng nên đi thôi, ta rất nóng lòng muốn được thể nghiệm tiếp mối nhân duyên hồi đày của chúng ta. Chỉ tiếc, đã phí thời gian một ngàn năm, khiến ngươi chịu trời phạt, đời tiếp theo rơi xuống thân thể bị khiếm khuyết, ai, đây đều là vì trẫm.”

Không đợi hắn nói xong, Ngũ Nguyệt liền lắc đầu nói: “Tường, ngươi đừng nói vậy, mặc kệ ta biến thành bộ dáng nào, chỉ cần ngươi vẫn toàn tâm toàn ý thương yêu ta, ta không mong gì hơn. Đã quên hồi ức kiếp trước thì sao? Vì trời phạt mà thành tàn tật gì chứ? Ba tháng đau lòng thì đã là gì? Chỉ cần chúng ta có thể ở cùng nhau, từ từ vượt qua hơn mười năm chốn nhân gian, đã là trọn vẹn rồi.”

Bọn họ vừa nói, thân hình giữa không trung liền mờ nhạt dần, cuối cùng tiêu thất.

36. Chương 36

Nói về Viên Dã cùng Bách Lý Giang, hai người chỉ thấy tay áo Đông Đế vung lên, ngay sau đó trước mắt chính là một trận mắt nổ đom đóm loạn xạ bốc lên, không khỏi vội vàng nhắm mắt lại, kết quả chờ tới khi mở ra, đã thấy cảnh vật bên ngoài.

Một trận gió thổi tới, cuối cùng cũng khiến hai người đều bình tĩnh, tính ra bọn họ kỳ thật đã ở trong mộ Đông Đế ba ngày, ngày cả đồ ăn Viên Dã chuẩn bị cũng vừa vụn ăn hết.

“Ra ngoài rồi?” Bách Lý Giang nhìn về phía Viên Dã, hắn có phần không tin: “Chúng ta. Vậy là đã ra ngoài?” Hắn xoa bóp mặt mình, rồi lại hung hăng cấu bắp đùi Viên Dã một cái.

“Á.” Viên Dã bị cấu trực tiếp, nhảy loi choi nói: “Người đang làm gì vậy? Cấu ta độc ác như vậy.” Hắn xoa xoa đùi, vì phải mang đồ dùng trên lưng, hơn nữa cùng cương thi, quỷ hồn chiến đấu không mặc áo giáp, cho nên Viên Dã chỉ mặc một bộ y sam mùa xuân mỏng, Bách Lý Giang lần này cấu thật sự đã vào thịt.

“Nga, ta. Ta nhéo mặt mình, bắt quả không có cảm giác, cho nên ta sợ bản thân vẫn đang nằm mơ”. Bách Lý Giang vô tội buông tay: “Cho nên. Ta liền cấu người một cái, muốn chứng thực đây rốt cuộc là sự thật hay vẫn là cảnh trong mơ.”

“Phi, người véo nhẹ như vậy, có cảm giác mới lạ.” Viên Dã hừ một tiếng, ngữ khí theo cơn đau từ bắp đùi đã giảm bớt mà trở nên nhẹ nhàng hơn: “Người muốn chứng thực đây có phải nằm mơ hay không, vì sao không cấu mình đi, cấu ta làm gì?”

“Cấu ta?” Bách Lý Giang nhảy dựng lên: “Cấu ta thì đau nhiều lắm a, ta cũng không phải đồ ngọc.”

Viên Dã lại phát cấu: “Người thật sự không phải đồ ngọc, dù sao cấu ta vậy ta cũng đau”. Hắn bỗng nhiên vươn một tay đến, cười lạnh hai tiếng: “Được rồi, bây giờ đến phiên ta đến chứng minh một cái, đây rốt cuộc là cảnh trong mộng hay là sự thật. Ân, vừa rồi người đã nói, cấu mình sẽ rất đau, nếu không phải ngu ngọc thì phải mượn người khác để chứng minh. . . .”

Không đợi hắn nói xong, Bách Lý Giang liền sợ tới mức nhảy tránh một bước lớn, rồi mới ra sức cười: “Không. Viên Dã, người không cần chứng minh, bởi vì. Bởi vì ta đã chứng minh xong, đây tuyệt đối là sự thật, là hiện thực đã xuất hiện.” Hắn khẩn trương nhìn chăm chăm bàn tay to thon dài tựa như tràn đầy sức mạnh của Viên Dã, ngay cả lời nói ra đều có chút lộn xộn.

Viên Dã tựa như mất điếc tai ngơ, nắm lấy tay hắn, Bách Lý Giang sợ tới mức lập tức oa oa kêu to: “A a a, người làm gì a? Ta. Ta cảnh cáo người, người. Người không nên tấn công người ta, người không nên.” Không chờ hắn nói xong, liền phát giác bàn tay to ấm áp kia cũng không làm gì hắn, ngẩng đầu thì thấy, Viên Dã đang vừa tức giận vừa buồn cười nhìn hắn: “Người làm gì vậy? Ta đưa người đi tới nơi ở của thánh sử báo cáo kết quả nhiệm vụ, rồi mới đi xuống núi”. Hắn chợt lắc đầu: “Tên gia hỏa lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử”.

Xuống núi chính là một thôn trấn nhỏ, Bách Lý Giang cùng Viên Dã đi trong chốc lát, bỗng nhiên thấy một quán mì nhỏ, thế là lập tức bắt đầu kêu la mình đã đói bụng, chỉ muốn lập tức vọt vào trong quán ăn một bát mì.

Viên Dã thuận theo hắn, hai người hướng vào trong đi, hắn một bên lẩm bẩm: “Tên gia hỏa Ly Vân này nếu nhìn thấy ta, đại khái quai hàm sẽ trật khớp đi, ân, mặc kệ, đến lúc đó lấy tội danh đại bất kính, đập cho hắn một trận là được, vẫn luôn nghe nói phong hoa yển (yến tiệc hào hoa phong nhã) ở Dư Khánh lâu nổi tiếng thiên hạ, không bằng tối nay đến đó để mở mang tri thức.”

Viên Dã còn chưa dứt lời, liền bị Bách Lý Giang tóm lấy quay người một vòng, trực tiếp hướng phía ngoại điểm mà đi. “Uy, người. Người không phải muốn ăn mì sao?” Viên Dã quay đầu lại nhìn đã bắt gặp lão bản đáng thương vẽ mặt cứng ngắc hóa đá, khó hiểu kéo Bách Lý Giang lại.

“Khụ khụ, không ăn, để dành bụng tối nay cùng người đi ăn phong hoa yển.” Bách Lý Giang trả lời ý vị sâu xa, trực tiếp đi vào vấn đề chính, lần thứ hai làm cho Viên Dã trợn mắt há hốc mồm: “Không.”

Không phải a Bách Lý, hiện tại là sáng sớm, phong hoa yến ở Dư Khánh lâu, phải là buổi tối chúng ta mới có thể đến, người hiện tại đang đói bụng phải ăn một ít gì chứ, để bụng rỗng đi tiếp có chịu được không?”

Hắn có chút lo lắng nhìn Bách Lý Giang, không thể lý giải nổi hắn rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, nếu bỏ mặc y ở bên ngoài, không biết sẽ phải chịu bao nhiêu đau khổ nữa.

“Không ăn” Bách Lý Giang vẻ mặt kiên định: “Chẳng những buổi sáng không ăn, giữa trưa ta cũng không ăn, đều muốn lưu lại để đi ăn Phong Hoa yến.”

“Bao tử đáng thương, người thấy rồi đấy, không phải ta không để cho chủ nhân nhà người ăn, mà là chủ nhân nhà người cố ý bỏ đói người, ai, quả là đáng thương” Viên Dã làm như thật vỗ vỗ cái bụng đáng thương kia của Bách Lý Giang, trong lòng lại cười đến sắp co giật.

Bách Lý Giang hung hăng trợn trắng mắt, cũng không nói nữa. Hai người xuyên qua ngõ nhỏ trên phố, ước chừng đi non nửa canh giờ, đã ra khỏi thôn trấn, phóng tầm mắt nhìn lại, là một mảnh cuồng dã vô biên vô hạn, mệnh mông giữa đất trời, thế nhưng chỉ có một trấn nhỏ đông dân cư đấy, lập tức khiến cho Bách Lý Giang liên tưởng đến phong cảnh tráng lệ “Hoàng Hà viễn xứng bạch vân gian, nhất phiến cô thành vạn nhận san*”

“Này, nơi đây hẳn là biên cương, vùng đất trọng yếu đi?” Bách Lý Giang nghi hoặc nhìn Viên Dã: “Người đưa ta ra khỏi thôn trấn, nên sẽ không phải muốn ở nơi mệnh mông không người này giết ta diệt khẩu chứ? Ta nói người cũng không thể như vậy, ta có sai gì sao? Đơn giản chỉ là nhìn người cùng một nữ quỷ thân mật tiếp xúc, toàn thân đều bị bộ xương Nhã phi kia đánh đến không thể phản công, thời điểm muốn nhét chân lửa đen vào cương thi đại ca, người ta còn không cảm kích, thiếu chút nữa đem người ăn mất. Người nói tính là tính, ta cũng không xem là nhiều. Chuyện tình mắt mặt của người a, người cũng không thể bởi vì chút việc nhỏ này mà giết ta diệt khẩu chứ.”

* , : Hoàng Hà viễn xứng bạch vân gian, nhất phiến cô thành vạn nhận san...

Đây là hai câu thơ trong bài thơ Xuất tái của Vương Chi Hoán-

Xuất tái (Lương Châu Từ)

Phiên âm

“Hoàng Hà viễn xứng bạch vân gian,

Nhất phiến cô thành vạn nhận san.

Khương địch hà tu oán dương liễu.

Xuân phong bắt đảo Ngọc Môn Quan.”

Dịch nghĩa

Hoàng Hà chảy tít xa tận khoảng mây trắng

Một mảnh buồm lẻ loi, muôn trượng thành cao

Sáo người Khương thổi làm chi bài Chiết liễu

Vì gió xuân có qua cửa ải Ngọc môn đâu

Dịch thơ

Ra cửa ải
Hoàng Hà chảy tít khoảng mây trôi
Một dải thành cô núi ngất trời,
Dương liễu, sáo Khương há phải thổi
Ngọc môn nào có gió xuân tươi
Khúc hát Lương Châu
“ Hoàng Hà trôi giữa ngàn mây trắng,
Một mảnh thành con, núi chập chùng.
Thổi chi tiếng địch nhớ nhung,
Ngọc Môn Quan – chốn gió xuân không về.”

Description: luckfox412.files.wordpress.com/2011/03/landscapes.jpg?w=590Lương Châu là miền đất biên cương của Trung Hoa và các nước Tây Vực thời xưa, nay thuộc Vũ Uy, tỉnh Cam Túc – cố hương của rượu Bồ Đào Trung Quốc nức tiếng và là biên trấn quan trọng nhất của con đường tơ lụa.

Ngọc Môn Quan là cửa ải của Trung Nguyên và Tây Vực, nằm cách Thành Đôn Hoàng chừng 90 km, được xây dựng từ thời Hán Vũ Đế và được trùng tu qua các triều đại phong kiến Trung Hoa. Khi con đường tơ lụa được mở ra, khách buôn ngọc từ Hòa Điền – Tân Cương đến Trung Nguyên đều phải qua cửa ải này, do đó mà thành tên gọi. Thời bình là cửa ngõ thông thương, còn thời chiến thì nơi đây chính là bãi chiến trường. Cảnh quan và khí hậu nơi ở Ngọc Môn Quan hết sức khắc nghiệt nhưng vô cùng kỳ thú, thêm vào đó những ký ức chiến tranh đã tạo nên cảm xúc bi tráng cho dòng thơ biên tái đời Đường nói chung và những “Khúc hát Lương Châu” nói riêng, mà bài “Lương Châu từ” (còn có tên là Xuất tái) của Vương Chi Hoán nêu trên là một điển hình.

Bài thơ viết về nỗi nhớ quê hương của người lính thú nơi biên ải, rất da diết, nhớ thương nhưng không hề bi lụy; chất bi tráng của lời thơ đọng trong từng câu chữ. Hai câu mở “Hoàng Hà viễn thượng bạch vân gian/ Nhất phiến cô thành vạn nhận san,” đã vẽ nên một bức tranh lay động lòng người: Đứng trên Ngọc Môn Quan dõi mắt nhìn xa về phía tây là một vùng cao nguyên hoang liêu, và dòng Hoàng Hà cứ như từ trong dải mây trắng lưng trời tuôn xuống cuộn cuộn chảy về đông. Trong bối cảnh trời đất mênh mông ấy, một mảnh thành nhỏ bé hiện lên giữa trùng điệp núi đồi mà con sông Hoàng Hà như dải lụa mềm nổi lên trời xanh mây trắng với mảnh thành và chập chùng đồi núi biên cương tạo thành một bức tranh tả ý về vùng biên tái phía Tây Trung Hoa thật sống động.

37. Chương 37

Khóe miệng Viên Dã co rút vài cái, vừa tức giận vừa buồn cười nhìn Bách Lý Giang: “Người rốt cuộc là thông minh hay là ngu ngốc? Nếu muốn giết người, ở trên núi mới là thời điểm tốt nhất không phải sao? Ta thà cởi quần đánh rắm còn hơn đưa người đến nơi này diệt khẩu a?”

Bách Lý Giang hừ một tiếng: “Vây cũng không hẳn, hừ, có lẽ người lo lắng khi ở trên núi dù sao vẫn còn gần Ngũ Nguyệt ca ca, nếu giết ta sẽ bị hán cùng Đông Đế trách tội, cho nên mới đi đến tận nơi này để xuống tay.” Hần làm một tư thế cầm con dao xẹt ngang, rồi mới rút cổ lại, những động tác liên tiếp khiến cho Viên Dã cười ha hả. Hần sờ sờ cằm: “Quả là vậy, vốn là ta không nghĩ sẽ giết người diệt khẩu, nhưng như người vừa rồi đã nói, ta mới phát hiện người thật sự biết rất nhiều chuyện không tốt lắm của ta.” Hần có ý dằng dằng sát khí nhìn Bách Lý Giang: “Ân, nên dùng biện pháp gì để giết thì tốt nhỉ? Chặt đầu? Chém ngang lưng? Hay là một kiếm phong hầu, có thể xuyên thủng ngực nhỉ?” Hần vừa nói liền lắc đầu: “Nga, vẫn là quên đi, ta cảm thấy chủ ý gian dâm trước giết sau này không tồi, hoặc cũng có thể một bên gian dâm một bên giết.”

Thời điểm hần bắt đầu nói, Bách Lý Giang còn lộ ra thần sắc đề phòng, nhưng sau nghe hần càng nói càng thái quá, đôi mắt liền từ từ trừng lớn: “Đừng. Đừng đừng. Này này này, người người sao lại như vậy người a. Người. Người nếu mê luyện ta đến mức cái gì mà gian dân rồi giết, tình cảnh giết rồi mới gian dân, thì. thà trực tiếp chỉ gian dân thôi không giết là được, này. Mùi vị người sống chung quy so với người chết vẫn tốt hơn?”

Viên Dã cất tiếng cười to, chỉ cảm thấy mình cả đời cộng lại, cũng không bằng cảm giác vừa vui vẻ vừa thoải mái khi ở cùng một chỗ với Bách Lý Giang, hần ôm Bách Lý Giang, ghé vào lỗ tai hần nhẹ nhàng nói: “Thật vậy chẳng? Người sẽ để ta làm từ từ. từ từ. xuống dưới sao?” (0_o)

Bách Lý Giang liếc nghiêng hần: “Cái gì mà từ từ? Người mà cũng có thể nói ra những câu xấu hổ vậy sao? Chắc chắc, thật khó cứu a, cuối cùng đã biết bản thân mất dày chưa?” Hần nghiêng đầu, tinh tế đánh giá Viên Dã, rồi bất chợt ha hả cười nói: “Bất quá hiện tại ta đột nhiên phát giác, mạng sống của ta dường như không có gì nguy hiểm, nói vậy, ta không đề cập tới việc cung ứng phục vụ đặc biệt gì đó kia a.”

Hai người nói nói cười cười, truy đuổi vui đùa âm ỉ, bất tri bất giác đã gần giữa trưa, bụng Bách Lý Giang cùng Viên Dã đều bắt đầu “xì xào” kêu, chợt thấy cách đó không xa thấp thoáng trong những cây cỏ thụ xanh biếc, lộ ra một góc mái cong ngọc lưu ly. Xuyên qua con đường nhỏ dưới bóng râm của khu rừng, vòng qua hòn non bộ bằng đá, một tòa phủ to lớn đập vào tầm mắt hai người.

“Oa, Tôn Ngộ Không bảy mươi hai phép biến hóa a, Viên Dã người có pháp lực vô biên, thời điểm nào đây đều có thể biến ra một tòa nhà lớn như vậy a?” Bách Lý Giang kinh ngạc nhìn Viên Dã, lại bị hần vỗ nhẹ một cái: “Gì mà pháp lực vô biên, đây là lúc trước khi ta đi tới mộ Đông Đế, phụ hoàng đã bắt ta ở lại điền trang này, khi đó giao hẹn nửa tháng sau sẽ bắt đầu, liên phái bọn thị vệ trông coi nhiều năm dưới chân núi, thuận tiện tiếp ứng ta sau khi ra khỏi mộ.

“Nga, nguyên lai là như vậy.” Bách Lý Giang vỗ đầu: “Ta hiểu rồi, cha người khẳng định trong lòng sợ hãi người cũng thành hoàng tử tàn phế, cho nên mới phái người ở dưới chân núi chờ sẵn.” Vừa dứt lời, Viên Dã đã một cước đá văng cửa lớn, kéo Bách Lý Giang hướng trong phòng đi đến, một bên hô lớn: “Ly Vân, mau làm cho ta đồ ăn ngon, con bà nó đói chết ta”.

Bách Lý Giang hoảng sợ, không dám tin nhìn Viên Dã: “Này, người. Người là hoàng tử hay là thổ phỉ a? Sao lại. thô lỗ như thế.” Không đợi nói xong, Ly Vân cùng một đoàn thị vệ đều chạy ra, kinh ngạc nhìn Viên Dã cùng Bách Lý Giang, mấy trăm người, vậy mà đều như cọc gỗ đóng ở đấy, một cử động nhỏ cũng không dám.

“Thiên linh linh địa linh linh, Ngọc Hoàng đại đế Thái Thượng Lão Quân mau hiển linh, ác linh lui tán.” Ly Vân miệng lẩm bẩm, run rẩy giơ tay lên, cầm tờ bùa chú màu vàng nghênh đón Viên Dã và Bách Lý Giang.

“Mẹ nó Ly Vân người muốn làm cái quỷ gì vậy, dám nói bốn vương là ác linh, người chán sống rồi có phải hay không?” Viên Dã một phen chụp lấy tờ bùa chú kia, tiếp tục mắng: “Phi, cầu bùa chú cũng không biết đi chùa miếu lớn cầu loại tốt, chất giấy thô ráp như vậy, vừa nhìn đã biết là hàng hóa vỉa hè mấy ông bà bán, người nói xem tên tiểu tử này thời điểm nào mới có thể sửa sửa cái tật xấu keo kiệt này, mạng sống của mình mà cũng mang ra làm trò đùa sao?”

Ly Vân kinh ngạc nhìn Viên Dã, lâu lâu lại dụi dụi mắt, lẩm bẩm: “Xem ra ác quỷ này, khẩu khí cử chỉ cùng Vương gia thể nhưng lại giống nhau như đúc a, từ từ, nơi này còn có bùa chú.” Hần run run lại bắt đầu hướng trong thất lưng sờ soạn tìm kiếm, lại bỗng nhiên nghe thấy một trận cười to.

“Ha ha ha, Viên Dã, đám thị vệ này của người rất thú vị, ha ha ha.” Bách Lý Giang cười đến nghiêng ngả, hướng Ly Vân đi, thời điểm lấy tờ bùa chú một phen cầm tay hần: “Uy, thị vệ đại ca, người nhìn xem ta, nhìn vào ánh mắt chân thành của ta, người có biểu cảm cùng ánh mắt biến hóa tính người như ta, toàn bộ có thể là ác quỷ sao?” Hần lại chỉ văng thái dương trên bầu trời: “Người nhìn lại đi, đương là buổi trưa, thời điểm này trong ngày dương khí mạnh nhất, hơn nữa ánh mặt trời chiếu xuống mạnh như vậy, lũ yêu ma có lợi hại mấy cũng không dám gây chuyện a, Viên Dã là Vương gia của các người, thật sự chính là lễ Vương gia đấy.”

38. Chương 38

Ly Vân suy nghĩ một chút, thầm nghĩ người trước mắt này nói đúng, hẳn nhìn Viên Dã, đã thấy y như hồn lông mày, ngao ngễ nói: “Sao vậy? Không thể tin được ta lại có thể ra khỏi mộ nhanh như thế? Ngụ ngốc, người cũng không nhìn xem chủ tử ta là ai sao? Thành thật nói cho người hay, yên yên khẩu trừ kia đã khép lại, từ nay về sau sẽ không cần phải mỗi trăm năm lại phải đi một vị hoàng tử xui xẻo nào đó đến mộ Đông Đế tiến hành nhiệm vụ bất khả thi này nữa, Đông Đế cùng hoàng hậu của hắn đã chuyển sinh rồi.”

Ly Vân kinh ngạc nhìn Viên Dã, bản lĩnh mấy thì đây cũng chưa đến ba ngày, mà Vương gia đã có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp. Bất quá còn nhớ bản thân Vương gia trên chiến trường có sức mạnh dị thường kinh khủng đến vậy, đây hoàn toàn không phải không có khả năng a. Hắn vội vàng quỳ xuống, hô lớn: “Thuộc hạ tham kiến Vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Tiếp theo lại ngẩng đầu, hướng về phía bọn họ vệ phía sau đang ngây ngốc quát: “Còn đóng cọc ở đây làm gì, mau nhanh tham kiến Vương gia.”

Viên Dã hừ lạnh một tiếng, rõ ràng cũng không thừa nhận loại kiểu như lấy công chuộc tội này kiểu đá hậu này. Chợt thấy Ly Vân đứng lên, đối với Bách Lý Giang hét lớn: “Này, người là ai, dám gọi thẳng tên thật của Vương gia, người không muốn sống nữa sao?” Viên phó tướng đáng thương chỉ có thể kí thác hy vọng thông qua việc trách mắng Bách Lý Giang để biểu hiện lòng trung thành, tận tâm cùng tôn kính của mình đối với Vương gia.

Bách Lý Giang lắc mạnh đầu, thở dài nói: “Không xong không xong, Viên Dã đáng thương một đời anh minh, lại thu nhận người một tên họ vệ vụng về như vậy.” Hắn đưa mắt tới gần hơn tên họ vệ tội nghiệp, khẽ bên tai hắn nói nhỏ: “Người sao lại không động não ngẫm lại, ta đã có thể ở trước mắt Viên Dã gọi thẳng tên hắn, đã nói lên rằng ta có tư cách, nói thật cho người biết.”

Hắn vừa nói, một bên ở trong lòng lại xoay chuyển, rốt cuộc thì nên dùng danh hiệu gì để hù dọa tên họ vệ ngu ngốc này. Nghĩ tới nghĩ lui bỗng nhiên nhớ ra Viên Dã trước đây đã từng nói câu ‘gian dân trước giết sau’. Không khỏi bí hiểm cười: “Ta chính là Vương phi tương lai của các người”

“Cái gì? Vương phi?” Ly Vân “Ngao” một tiếng sói kêu, bước bước lui vài cái, hoảng sợ nhìn vẻ mặt xấu hổ của Bách Lý Giang, miệng liên tiếp lớn tiếng gầm bẩm: “Vương phi, sao có thể như vậy? Trời ạ, điều này sao có thể.”

“Khụ khụ, dường như diễn đùa có hơi thái quá.” Bách Lý Giang nhúc nhích đầu, nhìn Viên Dã: “Cái kia. Người đừng hiểu lầm, ta. Ta chỉ là thấy hắn đáng yêu, nghĩ. Nghĩ chơi đùa đùa thôi, việc ấy. Không ngờ rằng. năng lực tiếp nhận lại kém cỏi như thế.” Hắn nhìn biểu tình không chút thay đổi của Viên Dã, lại khụ một tiếng, thật cẩn thận hỏi: “Cái kia. Có lẽ không phải hắn năng lực tiếp nhận kém, mà là. mà là nội dung ta nói vừa rồi có phải quá táo bạo không?”

“Người nói gì?” Viên Dã bỗng nhiên nhướn miệng cười, vì trò đùa này của Bách Lý Giang, trong lòng hắn đã sáng tỏ thông suốt, đủ loại tình cảm không thể hiểu được trước kia luôn quấy rầy hắn cuối cùng tựa như xé mây trông thấy ánh mặt trời, khiến hắn thoáng chốc minh bạch, điều bản thân muốn là gì, đối với Bách Lý Giang ôm loại tình cảm gì.

“Ta thích người Bách Lý, chỉ là sợ dọa đến người, cho nên vẫn không dám nói.” Viên Dã đến sát gần bên tai Bách Lý Giang: “Không nghĩ tới người vậy mà cũng thương trộm ta, hơn nữa còn thổ lộ trực tiếp một cách mạnh dạn như vậy, thật là, sớm biết thế này ta không cần nghĩ nhiều như vậy làm gì a.”

Lúc này đến phiên Bách Lý Giang sợ tới mức liên lùi lại mấy bước, y hoảng sợ nhìn Viên Dã đang kiêu hãnh ngẩng đầu ưỡn ngực, mang theo một chút cảm xúc bất mãn, hẳn nhìn đám thuộc hạ đang ngây ra như phỗng, dùng ngữ khí trầm thanh thản nhiên, không giận tự uy nói: “Sao vậy? Các người đều choáng váng sao? Còn không nhanh chạy đến tham kiến Vương phi.”

“Vương. Vương phi.” Mấy trăm tên họ vệ trong đại viện đồng loạt xoát xoát quỳ xuống, trăm miệng một lời nói: “Tham kiến Vương phi, Vương phi thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Không đợi nói xong, Bách Lý Giang liền nhảy lên một phát, khua khua hai tay lớn tiếng nói: “Không. Không phải. Không phải như thế. Không.”

“Không phải cái gì a Bách Lý?” Viên Dã như hình với bóng bắt đầu tiếp cận, cùng lúc đó, trong đầu Bách Lý Giang vang lên một đạo thanh âm: “Ta nếu chiếu theo luật, giả mạo Vương phi phải bị xử tử lăng trì nga.”

Bách Lý Giang hóa đá ở đấy, câu này Viên Dã dùng truyền âm nhập mật nói cho hắn nghe, làm hắn toàn thân đều nổi hết cả nổi da gà, hắn đáng thương hề hề nhìn Viên Dã, nhỏ giọng, thử cầu xin nói: “Viên Dã, ta. Ta biết ngươi sẽ không nhẫn tâm như thế, ngươi xem, ta chỉ là. Chỉ là thấy bọn đệ đệ chơi vui quá, mới nhin không được cùng bọn họ vui đùa. Cái kia, ta hiện tại nói thật, là có thể có khả năng được xử trí một cách khoan dung không? Hơn nữa. nói sao cũng là niệm tình chúng ta ở trong cổ mộ ba ngày đúng không? Ngươi. Ngươi là sẽ không làm như vậy đi?”

Viên Dã khụ hai tiếng, lại gần bên lỗ tai hắn nói: “Đúng vậy, chúng ta chỉ có ba ngày đã hữu tình, hữu tình trong ba ngày này với việc ta chiếu theo luật, cái nào nhẹ cái nào nặng? Bách Lý, trong lòng ngươi hẳn là so với ta còn rõ hơn?”

39. Chương 39

“Không. Không phải, ta chỉ là muốn vui đùa một chút, ngươi không cần trái một câu luật pháp, phải một câu nặng nhẹ quy kết ta được không? Ngươi là Vương gia, lời ngươi nói ra còn ai dám phản đối a.” Bách Lý Giang gấp đến độ sắp khóc, lại nghe Viên Dã chậm rãi nói: “Không tồi a, ta là Vương gia, quân vương không nói chơi, ta vừa rồi đã ở trước mặt mọi người thừa nhận ngươi là Vương phi của ta, cho nên những lời này, tuyệt đối không thể thu lại, Bách Lý, ngươi hãy nhận mệnh đi, làm Vương phi của ta, kia tuyệt đối là vinh quang trên vạn người, hưởng chi ngươi vô có bị đưa đến nơi không quen thuộc này, cũng phải cần ta chiếu cố, hiện giờ ngươi trở thành Vương phi của ta, chăm sóc cuộc sống của ngươi cũng là việc đương nhiên đúng không?”

Bách Lý Giang chậm rãi lui người về, trong mắt tựa hồ có hai ngọn lửa đang bùng cháy, từng chữ chữ một từ trong hàm răng thoát ra nói: “Viên Dã, ngươi. Ngươi cố ý.”

“Đáp đúng” Viên Dã khẩu khí thoải mái, vẻ mặt cười vân đạm phong khinh, vừa nhìn hắn, búng tay một cái, tiếp tục dùng truyền âm nhập mật nói: “Ta cố ý a, bởi vì ta đã nói rằng ta thích ngươi, Bách Lý ngươi sẽ không quên đi? Huống chi. Ta tuy rằng cố ý, nhưng để có được cơ hội này, cũng là do cá nhân ngươi tặng cho ta”.

Bách Lý Giang tức đến muốn học máu, hung tợn nhìn cái tên gia hỏa đáng ghét đề tiện vô sỉ đang sáng lạn như ánh mặt trời kia. Chợt nghe phó tướng kiểm hộ vệ bên cạnh, Ly Vân ha ha cười hai tiếng, rồi mới thật cẩn thận nói: “Cái kia. Vương gia cùng Vương phi thật sự là thắm thiết vô cùng a, thật khiến bọn thuộc hạ hâm mộ, bất quá. Bất quá.” Không chờ hắn nói xong, Bách Lý Giang ném cho hắn mấy cái liếc mắt sắc như dao, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Mắt ngươi nhìn thấy ta cùng hắn thắm thiết sao? Ta là nam nhân, là nam nhân ngươi có biết không? Thời đại này của các ngươi không phải nghiêm cấm nam nhân cùng nam nhân ở với nhau sao?”

Ly Vân tựa như quái dị nhìn Bách Lý Giang, sau một lúc lâu mới ha ha cười nói: “Ai nha Vương phi ngươi thực hay nói đùa, nghiêm cấm nam nam mến nhau, là thời kỳ một ngàn năm trước rồi, hiện giờ Vũ Văn hoàng triều chúng ta rất cởi mở, trong dân gian, nam tử cùng nam tử thành thân, cùng chung sống bên nhau suốt đời nhiều vô số, dù sao dân số chúng ta cũng nhiều, nên nếu không khởi xướng tình cảm nam nam, hắc hắc, cho dù Vũ Văn hoàng triều chúng ta đất rộng của nhiều, hiện tại chỉ sợ người bị chen lấn càng ngày càng đông.”

Bách Lý Giang không nói, hỏi trời xanh, vì sao? Vì cái gì người khác xuyên thời không, tuy rằng cũng có mất quyền lực, nhưng tốt xấu gì các yếu tố cơ bản cùng dân tình cũng còn phù hợp với thời cổ, nhưng bản thân xuyên qua tới khe hở thời không này, vậy mà từ nay trở đi phải thực hiện kế hoạch hoá gia đình, chẳng lẽ trong thời không này không phát sinh bệnh dịch, ốm đau, chiến tranh gì sao?

Nếu thật sự là dân số đông, chiến lược trước mắt khi vượt mức quy định, muốn làm kế hoạch hoá gia đình cũng là dễ hiểu thôi, nhưng vì sao không thể dùng tư tưởng tiến bộ khoa học để truyền đến người dân chứ? Đến bây giờ còn không có phương pháp tránh thai, mà khiến cho hoàng tộc chỉ có thể đẻ xương nam nam mền nhau, loại này ở hiện đại mà nói đều là thứ gì đó hoang đường vô cùng.

Bách Lý Giang ngồi trên tảng đá lớn ngoài sân, ôm đầu đau khổ suy nghĩ: không biết hiện tại nghiên cứu ra bao bảo hộ (bao cao su đó=3=||) còn quản lý bất kể dùng thể nào, nếu có thể có một cái bao bảo hộ, nói cho hoàng đế thứ này có thể có hiệu quả ngăn cản sự gia tăng dân số mạnh mẽ, hẳn liệu có thể lập tức hạ lệnh hủy bỏ chính sách nam nam mền nhau của Vũ Văn hoàng triều không?

Hắn càng nghĩ càng buồn bực, nhịn không được hung hăng đập vào đầu mình hai cái, lại vả vào cái miệng gây tai họa, lẩm bẩm khóc than: “Bách Lý Giang a Bách Lý Giang, người nói thì nói gì không tốt, lại đi nói cái loại vui đùa này làm gì a? Đây không phải đưa dê vào miệng cọp sao? Ta đánh chết người cái miệng gây tai họa này, đánh chết người cái lưỡi rắc rối, ta đánh chết người.”

“Này, vẫn còn đang suy nghĩ à, đi thôi, đi ăn phong hoa yến”. Viên Dã ha hả cười từ trong phòng đi ra, đưa cho Bách Lý Giang một con chim bồ câu nướng: “Đây, trước tiên ăn tạm cho đỡ đói đi.”

“Người cứ để cho ta đói chết đi.” Bách Lý Giang đẩy con chim nướng vàng óng ánh chỉ nhìn thôi cũng thực mê người kia ra, lại vẫn nhịn không được nuốt nước miếng, rồi mới lớn tiếng nói: “Kia. Cái kia chết đói là chuyện nhỏ, mất khí tiết mới là chuyện lớn, nam tử hán đại trượng phu, thà chết chứ không chịu nhục.”

“Àn, vậy người cứ kiên trì đi.” Viên Dã thu hồi tay, nhướn đôi con ngươi nhìn Bách Lý Giang: “Câu nói kia vừa rồi, nếu sức lực có thể khỏe một ít, bụng đừng rầm rì kêu, sẽ càng thêm có khí thế”. Hắn nói xong xoay người bước đi, lại bị Bách Lý Giang đuổi theo: “Người. Người đi đâu a?”

“Đi ăn phong hoa yến a, bây giờ đi, đại khái khoảng chừng chạng vạng có thể đến Dư Khánh lâu, nói vậy, còn có món điểm tâm mứt hoa quả trái cây ăn trước khi dùng cơm, ăn, đừng cho rằng nơi đây là biên cảnh, thế nhưng các loại hoa quả vô cùng phong phú, vừa ngọt lại nhiều nước.” Không đợi hắn nói xong, Bách Lý Giang đã kiên quyết sóng vai đi cùng hắn.

“Không phải chết đói là chuyện nhỏ, mất khí tiết mới là chuyện lớn sao? Không phải nam tử hán đại trượng phu thà chết chứ không chịu nhục sao?” Viên Dã cố nhịn cười, càng cùng Bách Lý Giang chung sống, càng cảm thấy hắn thật sự là hảo đáng yêu.

“Cái kia ta nghĩ lại, nam tử hán đại trượng phu cố nhiên là thà chết chứ không chịu khuất phục, nhưng trước khi chết, khụ khụ, nhất định phải làm ma no, như vậy tới âm phủ, mới có khí lực cùng lũ quỷ hồn chuyên đi ức hiếp kia đánh nhau.” Bách Lý Giang lời lẽ đanh thép, lại làm cho Viên Dã cất tiếng cười to.

40. Chương 40

Đi một mạch đến trưa mới tới Dư Khánh lâu, Bách Lý Giang liên tục ngốn hai bữa cơm, đã muốn đói đến mức trước sau bụng đều xẹp lép. Bất quá làm hắn ngoài ý muốn chính là, đương lúc rượu đủ cơm no, đang lo lắng xem làm thế nào để trở về, vậy mà lại có người tặng cho Viên Dã một con bảo mã Hãn Huyết, thế là con ngựa liền đi theo để Viên Dã cười.

Bách Lý Giang rất sợ bị Viên Dã thừa cơ chọc ghẹo, cho nên kiên quyết không chịu cùng hắn cười chung một con, mà con bảo mã Hãn Huyết kia tựa như quay đầu nhìn Bách Lý Giang một cách khinh thường, lỗ mũi hướng lên trời nhìn hắn, phát tiếng hí dài dữ dội, ý tứ đại khái chính là: nếu như để cho ta chở người này, ta thà rằng lập tức làm ngựa hoang trở lại với thiên nhiên.

Cuối cùng Viên Dã bất đắc dĩ, đành phải mua cho Bách Lý Giang một con lừa, hai người đi đến non nửa đêm, mới trở lại sơn trang hẻo lánh kia, đám người Ly Vân đã chuẩn bị tốt để lên đường, thấy bọn họ trở về, liền chờ chỉ thị của Viên Dã, sẵn sàng ngay ngày hôm sau liền rời khỏi đây trở lại kinh thành. Dù sao

những nước lớn sau khi nghe nói Vương gia của Vũ Văn hoàng triều đã đi vào mộ Đông Đế, đều bắt đầu rục rịch, cho nên lúc này, Hoàng Thượng, thái tử cùng với thần dân khảng định đều đang ngóng trông hẳn có thể sớm ngày quay về kinh.

Viên Dã gật đầu tỏ vẻ đồng ý, để Bách Lý Giang an bài trong sương phòng. Hai người liên tục vài ngày không được nằm giường gối thoải mái, sau khi tắm giặt sạch qua đều lên giường luôn. Đầu ướt thấm gối, Bách Lý Giang mí mắt đã bắt đầu đánh nhau.

“Bách Lý, người mặc kệ, người. Người không thể ngủ giống như lợn chết được, tuy rằng người mệt chết đi, bất quá Dã lang kia khảng định cũng mệt chết, bởi vậy đêm nay, thời điểm tối đen nhất trước khi trời sáng, đây hẳn là thời cơ tốt nhất cho người trốn đi, nếu người không muốn bị một nam nhân đặt dưới thân làm cái loại chuyện đau chết người đó, thì nhất định phải chạy đi, ân, quyết định như đã nói, đồng hồ sinh học vĩ đại, ta chỉ có thể toàn bộ trông cậy vào người a.” Bách Lý Giang nói xong một chữ cuối cùng, mí mắt đã muốn khép lại vào nhau, nhưng hẳn vẫn đang tồn chút khí lực cuối cùng thì thào niệm vài tiếng: “Chuông bốn giờ rời giường, chuông bốn giờ rời giường, chuông bốn giờ rời giường.”

Đồng hồ sinh học của Bách Lý Giang không làm cho hẳn thất vọng, ở Bắc kinh là bốn giờ, thì ở Vũ Văn hoàng triều khi đây là canh tư, hẳn mong muốn mở mắt, chẳng qua ngược lại với đồng hồ sinh học đáng tin cậy, thân thể cùng đại não hẳn rõ ràng thập phần không đáng tin, bởi vì vô luận Bách Lý Giang có cố gắng mấy, hẳn vẫn không thể dậy nổi, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không mở ra được.

“Thức dậy, trợn mắt, thức dậy trợn mắt.” Bách Lý Giang thì thào niệm vài câu, cuối cùng hẳn đành buông xuôi: “Quên đi, hôm nay trước tiên cứ ngủ đã, để tối ngày mai trốn cũng giống nhau.” Cuối cùng một chữ vừa nói ra, hẳn liền tiếp tục rơi vào hương vị ngọt ngào trong giấc mộng đẹp.

Viên Dã ở sát vách đã mạnh mẽ đã thông tinh thần mặc quần áo, mà không ngờ rằng sự tình lại chỉ kết thúc như vậy, người ban đầu muốn chạy trốn đã vứt bỏ kế hoạch, bản thân muốn bắt đào phạm cũng đã chỉnh đốn sẵn sàng, ngay cả mặt đã rửa xong xuôi. Hẳn nghiêm mật đứng ở chỗ đấy sau một lúc lâu, bỗng nhiên lại nhin không được cười khê, một bên lắc đầu nói: “Bách Lý a Bách Lý, người tên gia khóa này, đầu óc rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì a? Việc chạy trốn trong đại như vậy còn có thể đùa sang ngày mai.”

Đúng vậy, công lực Viên Dã là gì nào, tuy rằng Bách Lý Giang chỉ nhỏ giọng lầm bầm, nhưng làm sao có thể che giấu được tai của hẳn, bởi vậy hẳn một đêm cũng chưa được ngủ an ổn, chỉ chờ đến thời điểm canh tư sáng thức dậy ngăn chặn kế hoạch chạy trốn của Vương phi, ai biết Bách Lý Giang thật sự quá mệt mỏi, cuối cùng vậy mà cũng không thức dậy.

Ngày hôm sau, đoàn người trùng trùng điệp điệp lên đường, Bách Lý Giang cười lừa, nhìn xung quanh đồng loạt toàn ngựa cao to, trong lòng có chút bất mãn, thầm nghĩ đây không phải là kém một bậc sao? Chỉ là nếu để hẳn cười con ngựa chiến thoát nhìn cao ngạo vô cùng này, hẳn vẫn tình nguyện cười con lừa tính cách ngoan ngoãn của mình.

Đi một ngày đường, sớm tối đã tới một trạm dịch, các dịch quan (quan viên ở trạm dịch) sớm nhận được tin thư Ly Văn đưa trước tới, đều đã chuẩn bị tốt. Màn đêm buông xuống mọi người ở trong trạm dịch nghỉ ngơi một đêm.

Thời điểm đến canh tư sáng, Viên Dã lại thức dậy, nghĩ thầm, rằng lần này Bách Lý hẳn là sẽ chạy trốn thật đi, thế là y phục sẵn sàng, ai ngờ lúc này đây, ngay cả thanh âm Bách Lý Giang tự nói đều không nghe thấy, trong lòng hẳn kinh hãi, thầm nghĩ hay là tên gia khóa này căn bản là đang cố bố trí kế nghi binh dụ ta mắc mưu, thời điểm hẳn đào tẩu là sớm hơn sao?

Lập tức lén lút bí mật bên ngoài phòng Bách Lý Giang kiểm tra, vừa nhìn vào, mũi thiếu chút nữa phình khí đến méo xẹo, chỉ thấy Bách Lý Giang giang rộng tay chân trên giường thổ lớn, căn bản vẫn là bộ dáng cố định như cũ.

Viên Dã vô cùng tức giận, nhưng trăm mối suy nghĩ chưa được lý giải, thầm nghĩ tối hôm qua đã mệt như vậy, nhưng tới thời điểm canh tư, hẳn tuy rằng không thức dậy, nhưng chung quy vẫn còn tỉnh để lầm bầm nói mấy câu, sao hôm nay vốn không mệt mỏi nhiều như vậy, mà ngược lại ngay cả tỉnh cũng không tỉnh lại chứ?

Vấn đề này quấy nhiễu Viên Dã mấy ngày liền, chẳng cho tới khi cuối cùng đã vào kinh, một lần đi tới một tiểu trạm dịch cách kinh thành mười lăm dặm, hấn rốt cục tại thời điểm canh tư sáng bắt được Bách Lý Giang muốn đào tẩu, mới đem vấn đề này hỏi ra. Mà đáp án của Bách Lý Giang cũng làm cho hấn tức giận đến tái mắt tái mũi.

41. Chương 41

Hấn đáp: “Đồng hồ sinh học, chuồng sinh học, chính là tiếng chuông sinh lý trong cơ thể thôi, ta ngay buổi tối đầu tiên do tâm tình để chạy trốn quá nóng vội, cho nên ngay lúc ngủ liền tự thôi miên mình, để ta canh tư sáng sẽ thức dậy, vì vậy đến canh tư sáng ta tuy không muốn dậy, nhưng lại tự tỉnh được, đây là chuồng sinh học. Đến sau này thì, khụ khụ, việc này, ta ngủ trước nên đã quên nói mấy lần để thôi miên mình, cho nên thời điểm canh tư sáng sẽ không tỉnh lại.”

Viên Dã nghĩ Bách Lý này thật đúng là mơ mơ màng màng a, ngay cả việc chạy trốn này còn có thể quên. Hai người ngồi xổm trên bức tường ở trạm dịch, Viên Dã nhìn nhìn Bách Lý Giang: “Sao vậy, muốn nhảy xuống sao? Người nếu định nhảy, ta sẽ không ngăn cản người, cũng không ép người làm Vương phi của ta, chẳng qua.” Hấn hơi trầm ngâm, sau khi nhìn biểu tình Bách Lý Giang đang mừng rỡ như điên, mới từ từ nói: “Bất quá người nên hiểu rằng, người trên người một đồng cũng không có, sau khi ra bên ngoài rồi, một khi ăn không trả tiền, uống cũng không, quán rượu ở nơi này của chúng ta sẽ không khoan hồng độ lượng giống như thời đại kia của các người, tẩy rửa chén đĩa hoặc bị đánh một chút là có thể bỏ qua đâu.”

Bách Lý Giang rút bả vai: “Vậy. Vậy còn có kiểu nào sao?” “Nhiều biện pháp.” Viên Dã cố ý cao thấp đánh giá Bách Lý Giang một lần, rồi mới kiểu đang bình phẩm người khác gật đầu nói: “Giống như người, có khả năng nhất là bị người ta bán vào kỹ viện để làm tiểu quan, đến lúc đó cũng không tránh khỏi phải đi nghênh tiếp, ha ha, người không làm Vương phi, không chịu hầu hạ một nam nhân là ta đây, đến lúc đó sẽ phải đi hầu hạ càng nhiều nam nhân hơn.”

“Dừng, người. Người không cần nói”. Sắc mặt Bách Lý Giang trắng bệch: “Còn. Còn có vương pháp nữa hay không? Lén buôn bán nô lệ là. Là không đúng.”

Viên Dã nhún nhún vai nói: “Người đã quên, nơi này của chúng ta không phải là chỗ của các người, người ở tiệm rượu ăn cơm không trả tiền, thậm chí chỉ là một bát mì, vì để ngăn chặn hành vi ăn ké cơm của những kẻ tham lam, cũng là để có nô lệ bán đi các nơi lấy tiền, mà tiểu quan, là một cách để bán được nhiều tiền nhất, đến lúc đó nếu người muốn phản kháng, ngay cả bọn sai dịch cũng có trách nhiệm giúp ông chủ quán rượu truy nã người nga.”

“Vậy sao. Các người sao lại có thể như vậy a?” Bách Lý Giang khóc không ra nước mắt: “Đều tại người, ta nói ở trong mộ Đông Đế lấy mấy thứ đáng giá gì đó đi, người còn không cho, nói cái gì mà sau khi đi ra đã có người chiêu cổ ta, hiện tại lại.” Hấn bỗng nhiên dừng nói, bưng tỉnh đại ngộ nhìn về phía Viên Dã: “Được lắm, người cái tên vương bát đản vô liêm sỉ, đã sớm nghĩ ra biện pháp này sao? Khó trách lại kịch liệt phản đối ta lấy đồ vật gì đó từ trong cổ mộ ra ngoài.”

Viên Dã ha hả cười, đơn giản thoải mái thừa nhận: “Đúng vậy, người biết là tốt rồi, rốt cuộc là hầu hạ một mình ta, trở thành Vương phi ở trên vạn người, hay là muốn trải qua cái cảnh một đôi cánh tay ngọc, ngàn người gối, nửa điểm chu thân (chút đôi môi đỏ).” Không đợi nói xong, Bách Lý Giang đã muốn run run: “Ta xin người, ta van người, người không cần nói, đây tốt xấu gì cũng đều để hình dung nữ nhân? Ta nghe mà thấy buồn nôn.”

Viên Dã cười, cũng không ép hấn, chỉ lẳng lặng chờ đáp án.

Bách Lý Giang rất muốn nhảy từ trên tường xuống tiêu sái rời đi, rồi lại cẩn thận nhìn biểu tình ngáy ngẩn, thậm chí thành giận của Viên Dã. Đây dường như, tên gia hỏa này cho rằng bản thân sẽ thỏa hiệp, có thể khiến cho hấn có biểu tình như vậy xem như cũng cảm thấy đã con mắt. Bất quá hấn không thể không cẩn

thận ngấm lại hậu quả sau phút uy phong nhất thời này, nếu thật sự bị bán đi làm tiểu quan trong quán lấy tiền thì sao, khẩu súng kia của mình thế nhưng lại chỉ có gần mười viên đạn a, hơn nữa một khi đã gây ra mạng người, thì mình, một thanh niên ở thế kỷ hai mươi mốt chẳng phải sẽ bị chặt đầu tội trước hàng ngàn công chúng sao, đây. hậu quả này cũng không tránh khỏi quá nghiêm trọng đi.

Song song với sự đấu tranh trong đầu, trong lòng Bách Lý Giang cũng không tự chủ mà hiện lên tình cảnh trong cổ mộ. Tuy rằng chỉ có khoảng thời gian ba ngày, nhưng Viên Dã đã cho mình ăn thịt bò (tham ăn vô đối, cái miệng hại cái thân mà =”), Viên Dã đã nắm tay mình đi qua đường hầm thật dài kia, Viên Dã để bản thân gặp phải nguy hiểm nhưng ngược lại đã đem mình đặt ở nơi an toàn, Viên Dã vì cứu mình mà thiêu hủy tờ bùa chú chỉ dùng lúc nguy cấp, những hồi ức đẹp đẽ ảm áp đột nhiên hiện lên trong đầu hắn, cuối cùng, hắn rốt cục đã hạ quyết tâm.

“Việc này. Khụ khụ, nếu. Nếu ta làm Vương phi của người, cũng không được. Cũng không được để hữu danh vô thực a?” Bách Lý Giang tới gần Viên Dã, mặt dày cười hỏi, rồi hắn thấy trong mắt Viên Dã càng ngày càng lạnh, liền chặt vật lui ra. “Được rồi được rồi, coi như ta chưa nói.”

Rút bả vai lại, nhưng thật sự cam tâm sao. Qua một lúc lâu, Bách Lý Giang quyết định lần nữa tiến đánh bước cuối cùng, hắn lại tới gần người Viên Dã: “Cái kia, có tiếng thật cũng được, có thể hay không. Có thể hay không. Để cho ta ở bên trên.”

Ánh mắt Viên Dã đã không thể dùng lãnh khốc để hình dung, hắn tựa như đang nhìn một tên ngu ngốc mà nhìn Bách Lý Giang, từng chữ từng chữ một nói: “Người, để cho ta đường đường lễ Vương gia, bị người. Ân. Ân?”

“Quên đi quên đi, ta cái gì cũng chưa nói.” Bách Lý Giang thở dài, chảy nước mắt nghĩ mình thực không phải chỉ xui xẻo bình thường a, tên gia hỏa Viên Dã này vừa nhìn đã biết muôn đời cường công, bản thân một khi đáp ứng với hắn rồi, khẳng định chính là số kiếp bị ăn đến chết, còn ảo tưởng có thể phản công, hắn không chừng so với việc chờ mong bánh xe vận mệnh có thể đưa mình về thế kỷ hai mốt còn tốt hơn.

Đang than khóc, chợt thấy thân mình bay lên không trung, hắn bị hù dọa, vội vàng giãy dụa kịch liệt, một bên hét lớn: “Viên Dã, người làm gì vậy? Hiện tại là lúc nào, người lại. Người mà bắt đầu loạn.” Hai chữ động dục hắn không dám nói ra, vạn nhất nhắc nhở tên cầm thú này, làm cho hắn thật sự bắt đầu động dục thì làm sao xử lý.

“Loạn gì? tình cảm bữa bãi sao?” Không ngờ rằng, Viên Dã thế nhưng lại đoán được lời hắn chưa nói ra: “Đúng vậy a, ta chính là muốn động dục, buổi tối hôm nay trăng thanh gió mát, ngày tốt cảnh đẹp không thể uống phí, quan trọng là, người tên gia hỏa đã bày đủ thứ trò này, coi như cũng có chút thông minh, vạn nhất ta không cẩn thận, để người chạy mất thì làm sao lo liệu? Cho nên không bằng ăn trước, đem gạo nấu thành cơm rồi nói sau.”

“Không được đâu? Người. Người không thể như vậy, Viên Dã, người. Người tên hồn dân này, ta. Ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng a. Ô oa oa, ta. Ta phải chờ tới đêm động phòng hoa chúc ngày đó sẽ tự đem mình kính dâng cho người, a a, là thật đấy, ta là thực tình nghĩ như vậy a, ô ô ô. Ta. Ta sẽ kêu đến kinh thiên động địa. Ta. Ta sẽ làm binh sĩ thủ hạ của người đều bùng tỉnh nga. Ta. Ta sẽ làm cho thể diện của người đều mất sạch a.”

Trong sân trạm dịch, dưới khung cảnh cỏ cây hoa lá xanh tươi, truyền đến một tiếng gầm nhẹ, chẳng qua uy hiếp này rất cuộc là có ích hay không, cũng chỉ có ông trời mới biết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mo-ky-duyen>